

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH STEPHENS

THE
BONE KING
AND THE
STARLING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELIZABETH STEPHENS

**THE
BONE KING
AND THE
STARLING**

Telif Hakkı © 2025 Elizabeth Stephens Author, INC. Elizabeth Stephens Author, INC. tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. www.booksbyelizabeth.com.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü Elizabeth Stephens'ın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir ortamda (depolama veya geri alma sistemleri) tamamen veya kısmen çoğaltılamaz, saklanamaz, kopyalanamaz.

İzin istemek ve diğer sorularınız için lütfen estephensauthor@gmail.com adresinden Elizabeth ile e-posta yoluyla iletişime geçin.

Kapak tasarımı Sandra Maldo'ya aittir (www.maldodesigns.com)

Sandra Maldo (www.maldodesigns.com) tarafından iç formatlama

Sarii Draws (@[sarii.draws](https://twitter.com/sarii.draws)) tarafından kapak illüstrasyonu

Düzenleyen: Happy Ever Author (www.happyeverauthor.com)

AŞIK OLAN SIYAH KIZLARA
RAGNAR LOTHBROK VE ERIC NORTHMAN
SENİ GÖRÜYÖRUM VE SENİ YÜKSELTİYÖRUM
KING CALAI O' WRATH.

TW's AND CW's

Bu kitap, köle konumundaki Siyah bir kadın (Viking çağında İskandinav serf ya da köle), işkencenin grafik tasvirleri, mahkum etmeme ve erken çocukluk istismarı tartışmaları da dahil olmak üzere karanlık temalar içermektedir. Tam liste

uyarıları şu adresteki web sitemde bulabilirsiniz

www.booksbyelizabeth.com/vikingkings

YABANCI

PROLOGUE

Genç kölenin çeşmede elindeki kanı yıkayışını büyülenmiş bir halde **izliyorum**. Gölgelelerin arasında beni görmüyor. Görmesini istemiyorum. Hiçbirinin görmesini istemiyorum. Henüz istemiyorum. Şimdilik sadece izlemeye geldim.

Rüzgâr zırhımı gizleyen pelerini yırtıyor. Yüzümü gizlemek için olduğu kadar rüzgârdan korunmak için de kapüşonu aşağıya çekiyorum. Köle böyle bir pelerin giymiyor. Üzerinde sadece hırpalanmış bir elbise ve fırlatıldığı eve doğru birkaç adım attığında üzerine tam oturmayan ayakkabılar var. Kahkaha sesiyle dönerek durdu.

Onun aniden gelişinden önce, kasaba meydanındaki sarhoşların uzun evden çıkarken birbirlerinin üzerine düşmelerini izliyordum. Adamlardan birinin bu küçük köyün şefi olduğundan oldukça eminim, ama kesin olarak bilmek için sabahın ışığına ihtiyacım var. Köle artık adamlara aldırış etmiyor ama yine de atıldığı binaya geri dönmüyor. Hangi kötülüğün ya da hastalığın onu uzak tuttuğunu merak ediyorum. Soğuktan daha büyük ne korkusu var? Pelerin ve gölgenin bana sağladığı gizlilik sayesinde bu kasabanın şimdiye kadar gördüğüm çok az kısmından sadece tahmin yürütebiliyorum.

Kasaba fakir. Bu beni şaşırtmadı. Adamlarıma bir sonraki oyunlara burada ev sahipliği yapmak istediğimi ilk söylediğimde, daha uygun olabilecek birçok büyük şehre rağmen, birçok kişi homurdandı ve tükürdü. Batı ormanlarını at sırtında geçmekle ilgilenen çok fazla gönüllüm yoktu. Ithanuir'e tekneyle ulaşamayan tek köylerden biri. Bu bir baş belasıydı ama yine de tanrıları sorgulamıyorum, çünkü bana rehberlik eden onların elleriydi. Ve bulduklarım karşısında şaşırdım, hatta kafam karıştı.

Bu yerin yoksulluğu beni şaşırtmasa da, beni şaşırtan şey, kasabanın daha zengin sakinlerine kıyasla en yoksulların ne kadar fakir olduğu. Örneğin köle. Saçları buradaki diğer köylülerin çoğunun aksine doğal bir bukle cümbüşü, ancak diğerlerinin çoğunun bu bölgenin yaygın tarzında karmaşık örgülerden oluşan sıkı desenleri varken, onunki sırtından aşağı uzun bir şekilde sarkıyor, birkaç örgü var, yırtık pırtık.

Ay ışığında bile etekleri kirli görünüyor. Mutfağa benzeyen bir yerin kapısını izlerken yüzünü pek göremiyorum ama arkadan ona yaklaşan genç erkek köylünün yüzünü görebiliyorum.

Sarışın, iyi beslenmiş, kas yığını, benimkine benzer bir pelerin giyiyor ve meydanda ilerlerken ay ışığında parlayan post çizmeler giyiyor. Çeşmenin yanında aylak aylak dolaşan köleyi dirseğinden yakalıyor ve sanki bu onun hakkıymış gibi yüzünü ona dönmesi için çekiyor.

Ona dokunulduğunu görmek içimde hoş olmayan bir his uyandırıyor. Onun dokunuşundan hoşlanmadığı gerçeği bu duyguyu daha da güçlendiriyor. Kız kolunu ondan kurtarıyor, ama adam kızın göğsünü iterek onu çeşmeye doğru geri çekmeye zorluyor. Eteklerinin arkası çeşmenin taş dudağına değip yalpaladığında, adam onu boğazından tutup geriye doğru itiyor ve sık suyun üzerinde asılı kalmasını sağlıyor.

Bu gece izlemekten başka bir şey yapmaya niyetim olmamasına rağmen harekete geçiyorum. Buraya müdahale etmek bu köy ve bu oyunlar için yaptığım tüm planları tehlikeye atabilirdi. Ama hareket ettikçe sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Kemiklerim şarkı söylemeye başladı, bana , bunu durdurmamı söylüyor. Daha yakından, bu çocuğun sert sözlerini rüzgarda duyabiliyorum, "Beni daha fazla inkar edemeyeceksin. Ve sonunda sana sahip olduğumda, o küçük amcığa yapacağım şeyler..."

Çocuğu omzundan tutup geriye çekiyorum ve bileğimi ön koluna sertçe indiriyorum ama kıracak kadar sert değil. Onu kölenin üzerinden itiyorum ve koridora doğru sendeliyor. Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki ifade kesinlikle gülünçtü.

"Bu ne cüret," diye bağıırıyor çocuk bana - bana.

Yüzümü göremeyeceğini ya da beni zırhımdan tanıyamayacağını aniden hatırlaması beni hazırlıksız yakalıyor. Kıkırdıyorum. Bana sadece bir erkekmişim gibi davranılmasına alışık değilim.

"Bana gülmeye nasıl cüret edersin? Ben Gilead'ın oğlu Tori'yim ve bu fahişe bana ait."

"Ben fahişe değilim," diyor köle, beni şaşırtarak.

"Bana cevap verme." Tori adındaki çocuk sanki ben orada yokmuşum gibi, sanki bedenimi görmüyormuş gibi kıza doğru ilerliyor. Gözlerinde arzudan çok nefret var. Yapacağı şeyler için ona acıyorum. Ve onları yapacak. Böyle köylerde onun gibi erkekler sınırsız yaşar. En azından öyle.

Ona doğru hamle yapan çocuğun karnına bir yumruk indiriyorum. Yumruğumun baskısı onun bükülmesine ve kaldırım taşlarının üzerine yığılmasına yetiyor. I

kalkmasını bekle. Kalkmadı. Sadece bana hakaretler yağdırmaya ve yaralı bir hayvan gibi kıvranmaya devam ediyor, ben de onu bir kolunun ve bacağının altından tutup inleyen korkağı çeşmeye fırlatıyorum.

Yakınlarda duran bir grup sarhoş gülüyor ve ben de onlarla birlikte bu aptal, kötü huylu parazit çocuğun buz gibi sudan çıkmasının ne kadar uzun sürdüğüne kıkırdıyorum. Bu sonbahar gecesi ne kadar sıcak olursa olsun, yine de birkaç dakikadan fazla dışarıda kalmayı göze alamıyor. Sanırım sırf bu yüzden bana doğru birkaç kötü küfür daha savuruyor - bir başka laneti de köleye yöneltiyor

- sola doğru bir sokakta sendelemeden önce, onu buradan uzaklaştırdı. Ondan uzağa.

"Geri dönecek," diyorum kıza, bir yandan yüzümü ona dönerken bir yandan da ona alan bırakmaya dikkat ediyorum.

Çocuğun arkasından bakıyor, kaybolduğu sokağı takip ediyor ve bunu yaparken sırtını bana dönüyor. Ve sonunda gittiğinde, ancak o zaman omuzlarının düşmesine izin veriyor. "Biliyorum. Müdahale ettiğiniz için teşekkür ederim efendim. Oyunlar bu kadar yaklaşmışken daha da cesaretlendi."

Arkasını dönüyor ve bana bakmak için yüzünü yukarı kaldırıyor. Başlığımın altında, parlak beyaz ayın ışığında beni göremediğini biliyorum. Bu gece dolunay var.

Ama onu görebiliyorum.

Tanrıların parıldayan, doğaüstü ışığının altında - bu gece kadın ve erkeklerimden kurbanlarını çoktan almış olan tanrılar - onun yüzünü tüm açıklığıyla görüyorum ve her şey, sadece tanrıların geniş dünyasındaki her şey bir araya geliyor.

Zaman bir iplik makarası gibi gevşiyor. Zırhımın altında bedenim ısınıyor ve gece bitmeden bunun için teşekkür etmem gereken daha birçok tanrı olacağını biliyorum. Küçük yaratıkların tanrıçası Raya, bana doğudan kuzgunu gönderdiği için - bu oyunlara ev sahipliği yapmak için çok daha büyük, daha önemli bir kasabayı kullanabilecekken bu küçük köye gelmem için aldığım ilk işaret. Aquenius, su tanrısı, haritaya filigranı yerleştirdiği için. Ay tanrıçası Resenia'ya, en değerli armağanını tüm doluluğuyla şu anda bu meydanda bize gösterdiği için, böylece önümdeki bu dişiyi ışıkt görebileyim ve hayret edeyim. Bundan sonra olacaklar için Ghabari'ye.

Boğazımın aniden çalışmasına şaşırarak yutkunuyorum ve boğuluyorum.

Kadın başını eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Siz Winterbren'den değilsiniz efendim." Sesi bir soru gibi tiz, çok narin ve aynı güçlü. Onun

Elleri önlüklü eteklerinin arasında gergin bir şekilde oynuyor. Teninin kahverengisi bu ışıktaki gümüş gibi görünüyor.

Tek kelimeyle çok güzel.

Yine de güzelliğinde basit bir şey yok. Bir araya getiriliş biçimi gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve başkent İthannir'de her türden, her şekilden, her renkten insan görüyorum. Tam tonunu kestirmek zor olsa da kahverengi bir teni var. Saçları yüzünün güzelliğine yapışan koyu bukleler halinde. Birkaç gevşek örgü, onu net bir şekilde görebilmem için kütleyi geride tutuyor. Dağınık olsalar da, şimdi onlar için minnettarım.

Yüksek yanakları ve saç çizgisine doğru eğilen gözleri vardır. Kaşları yumuşaktır, burnunun eğimi de mükemmel orantılı ve yuvarlaktır. Ağzı dolgun. Çok dolgun. Üst dudağı alt dudağına kıyasla çok küçük. Elim pelerininin içinde seğiriyor. Başparmağım ağzının üzerinde gezinmek, o yumuşaklığı kendi pürüzlü tenimle test etmek için can atıyor. Baltamın altındaki bir ordu gibi altımda parçalandığını hissetmek için. Onu fethetmek istiyorum.

Bu düşünce tüketmek kadar acımasız. Onu fethetmek istiyorum. Ama bu doğru. Hiçbir şeyi daha fazla istememiştim.

Belki, bir şey.

Karşılığında onun tarafından fethedilmek için.

"Ben... değilim," diye gürlüyorum, hiç olmadığım kadar utaniyorum. Buna alışık değilim. Sadece bir erkek olarak kabul edilmeye ve tanrıların onu kıskandığı kadar güzel bir dışının huzuruna çıkmaya. Onu buraya, dünyanın unutulmuş ucundaki bu yere göndermeleri, burada en aşağılık işlerde çalıştırılması ve bunu yaparken köylüler tarafından acımasızca muamele görmesi, bu bir utanç. Sadece tanrıların beni buraya her şeyi düzeltmem ve onu bulmam için göndermesi gerçeğiyle affedildi.

"Gazap'tan mısınız?" Tanrım, sesi sakarın gibi tatlı. Çok yumuşak. Çok küçük. Benim gibiler için fazla çökmüş bir yaratık.

Ve bunun bir önemi yok. Boğazımı temizliyorum, elim yine seğiriyor. Uzanıp onu yakalamamak için baltamın sapına götürüyorum, daha önce gelen çocuktan daha iyi değilim. "Öyleyim."

"Buradan geçiyor musunuz?"

"Bir anlamda." Ağırlığımı rahatsız edici bir şekilde ayaklarımın arasında kaydırıyorum.

Geri çekiliyor, kuşkusuz belirsizliğimden rahatsız olmuş. Onu rahatlatmak istiyorum, yine de bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, onu burada tutacak herhangi bir şey ve hiçbir şey bulamıyorum. Ciğerlerim kurudu. Beni onun ayaklarına kadar getiren tanrılar şimdi beni terk ediyor.

Benden bir adım uzaklaşıp uzun eve doğru ilerliyor. "Görevlerime dönmeliyim efendim. Sizinle tanışmak çok güzeldi. Çok naziktiniz. Böyle bir nezaketi unutmayacağım." Başka bir şey söylemediğimde, kısa bir selamla benden uzaklaşıyor.

Tanrıların araya girerek kaderini sonsuza dek değiştirdiğini bilmemektedir.

Bu köydeki zamanımı çoktan aştım, ama oyalanıyorum, karanlık şuruptan daha kalın olana kadar bekliyorum, ateşler soğuduktan çok sonra, sarhoşlar yatağa süründükten ve köleler acelelerin arasında dinlendikten sonra.

Koridora girip başka bir grup yolcunun yanına yerleşiyorum. Bana ihtiyatla bakıyorlar ama ben onlara aldırış etmeyip bu cereyanlı yerde ısınmak için birbirlerine sokulan köleleri izleyince daha da rahatlıyorlar. Utanç verici. Ve bu sadece onun burada, onların arasında olmasından kaynaklanmıyor. Hiç kimse burada, bu şekilde uyumak zorunda kalarak aşağılanmayı hak etmiyor. Kışbren'de bu şekilde karşılanan bu yolcuların ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyorum ve diğer yolcuların arasında, anne babasının arasında uyuyan genç bir kızın gözlerini çekerek içimden hırlıyorum. Başlığıma rağmen doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve bana küçük bir el sallıyor. Ben de el sallıyorum.

Kızın annesi aramızdaki alışverişi fark ediyor ve kızın dikkatini benden uzaklaştırıyor ve ben de gülümsüyorum. Keşke peşinde olduğum kölenin de bu genç kız gibi ona göz kulak olacak biri olsaydı. Çünkü bakışlarım, yerde uyuyan diğer kölelerin arasında onun buklelerinin koyu renk kıvrımını bulduğunda, onun titreyişini izliyor ve biliyorum. Üzerini örtecek ince bir battaniyesi bile olmayan, acelecilerin arasına yuva onu soğuktan koruyacak hiçbir şeyi olmayan bu esir, çok yakında bir sığınak bulacak. Ben onun sığınağı olacağım. Ve yine de...

Şüphe bir bulut gibi üzerimde geziniyor.

Bu zavallı kölenin hiçbir şeyi ve kimsesi yok. Genç ve istismara uğramış, açıkça yalnız. Benim zaten bildiğim şeyi anlaması zaman alacak.

Tanrılar onun kaderini benim için çizmiş.

Hakkımı aramak için döndüğümde korkmuş ve emin olamayacak. Ona karşı kendimi dizginlemem gerekecek. Onunla kendimi dizginleyeceğim, kendime güvence veriyorum, itaatsiz aletim onun güzel yüzünün benimkine dönük olduğu düşüncesiyle pantolonumun içinde şişerken bile - dizlerinin üzerinde, yumruğum buklelerine sarılmış, istediğimi yapabilmem ve zamanımı alabilmem için onu dizginliyorum.

Arzularım, irade savaşıını kaybettığım bir canavar değildir. Ama şimdi mücadele ediyorum. Ona gitmeyi, onu alıp kampıma götürmeyi, bir Viking'in yapması gerektiği gibi onu eşyalarımın arasına katmayı o kadar çok isterken, duvarın karşısında durup izlemek için mücadele ediyorum. Bizler bekleyen ve izleyen değil, baskın yapan ve alan insanlarız. En azından şimdi ona gidip pelerinimi, kürkümü vermek, onu soğuktan korumak için can atıyorum. Onu şimdiden hayal kırıklığına uğratiyorum.

Bekle. Bekle... Yarın. Bu onun son gecesi.

Özlemle kaşınıyorum ama kendimi ona gün ışığında göstermek için beklemem gerektiğini biliyorum. Bu gece onun uyumasını izleyeceğim. Ve sonra daha uzun süre bekliyorum, savaşçılarıımın endişelenmeye başlayacağını bildiğim kadar uzun, ama sarışın aptal tarafından rahatsız edilmediğinden emin olmak istiyorum.

Sonunda, uykusuzluktan kaynaklanan o tanıdık huzursuzluğun baş göstermeye başladığını hissettiğimde, ayağa kalkıyorum ve pek çok şeyi olan ama büyük olmayan büyük salondan ayrılıyorum. Bu yabancı ahırlarda bu kadar uzun süre tutulmaktan hoşnut olmayan atımı bulup kampıma dönüyorum.

Orada, iki gün önce kervanımızı basmaya çalışan haydutların arasından aldığımız esiri buldum. Aslında üç esir almıştık ama ikisi dolunay ayininde kurban edildi. Sonuncusunu alıp Raya ve Ghabari'ye kurban ediyorum, o çığlıklar atarken derisini etinden metodik bir şekilde ayırıyorum.

Dolunayın ışığı altında onun kanıyla yıkanıyorum ve beni buraya, karımın beni beklediği Wrath'ın eteklerindeki bu küçük köye getirdikleri için tanrılara şükranlarımı sunuyorum.

DARBE

Üşüyorum ama bunun Gazap'ta hiçbir anlamı yok. Tüm yıl soğuk ve biz çok soğuk bir mevsime giriyoruz. Bir köle olarak kürk giymeme izin verilmiyor, bu yüzden tek yün elbisemi uzun bir kanvas tuniğin üzerine katlayarak giyiyorum. İkisi de yeterince sıkıcı, uğursuz alçak gökyüzünün rengini yansıtıyorlar ve ikisi de çok ince, bana gelmeden önce köy şefinin üç kızı tarafından defalarca giyilmişler.

Şefimizin üç kızı da müstakbel kocalarıyla sözlendi, ancak sadece biri evlendi. En büyükleri şimdi komşu köyde yaşıyor. En küçükleri iyi bir adam olan Viccra'ya, en büyükleri ise Tori'ye sözlendi. Bana ve Mirabel başta olmak üzere diğer kölelere karşı gereksiz yere zalimce davranmak için bu kadar çaba harcamasaydı ona acırdım.

Ellerimi dirseklerime doluyorum, titremeyi durdurmak için kollarımı sıkıca kendime sarıyorum. Yanımda duran Ebanora, ona bakmama neden olan kısa bir kıs kıs gülme sesi çıkarıyor ama bakışları göğsüme inmiş. Aşağıya bakıyorum ve kollarımı kadar sıkıktığımı fark ediyorum ki göğüslerim elbisemin üst kenarına doğru itiliyor ve homurdanarak onu yanımdan dirseklıyorum. Tamamen donmadan duruşumu olabildiğince gevşetiyorum.

"Eminim kardeşim manzarayı umursamıyordur," diye kulağıma fısıldıyor ve ben onun yanından kardeşine bakarken daha da çok gülüyorum. O da oyunlara katılacak savaşçılardan biri ve bana hiç bakmıyor - beni hiç fark etmedi, bu da beni hiç rahatsız - ama şu anda onun için gergin hissediyorum. Sadece kendisi için değil, Ebanora ve tüm ailesi için de oyunlarda başarılı olmasını istiyorum. Gerçi o ve ben

Statü ve üç yılla ayrılmış olsak da, sahip olduğum arkadaşla yakın tek şey o. Onlar fakir çiftçiler. Kardeşinin kral tarafından savaşçı stajyeri olarak seçilmesi statülerini önemli ölçüde yükseltecekti.

Ona temkinli bir şekilde gülümsüyorum ve o sesli bir şekilde kıs kıs gülünce geriliyorum. Geniş omzunun üzerinden sert bir bakış fırlattı. Tori, bu yıl seçilmesi planlanan ödüllü köy savaşçımız. Eğer seçilirse, ödülü için beni hiç şüphem yok - gelecekteki karısı, lanet olsun. Seçilen savaşçıların her birinin, seçilme arifesinde istedikleri zevkleri almalarına izin verilir. Henüz bana sahip olmamasının tek nedeni şefimizin - daha doğrusu şefin karısı Rosalind'in - Tori'nin bana olan arzusunu bilmesi ve bunu onu hizada tutmak için bir motivasyon olarak başının üstünde tutmasıdır.

Bekaretimi Tori'ye kaybetmek istemiyorum, özellikle de dün gece bana karşı yaptığı tehditlerden sonra. O sırada araya giren iri yarı yabancıya minnettarım. Ama sabahın ışığında, Tori'nin misillemesinden endişe ediyorum. Yabancı artık muhtemelen gittiğine göre bana karşı olacak ve korkunç olacak. Sert bakışları hınzır bir gülümsemeye dönüşürken düşünebildiğim tek şey bu. Bakışları göğsüme iniyor ve dilini beyaz dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

İstemedenden de olsa ürperiyorum. Tepkilerim ne kadar hevesiz olursa olsun, onu nasıl heyecanlandırdıklarını biliyorum. Onu daha önce köyde kendisinden daha düşük statüdeki erkek çocuklarla - ve bazı kızlarla - uğraşırken görmüştüm. Onların gözyaşları - benim gözyaşlarım - benim hoşnutsuzluğum onu heyecanlandırıyor. Benim acımdan.

Onun çekici bir erkek olması, köyümüzde görünüşüyle imrenilen biri olması bana daha da kötü geliyor. Fısıldayacağı nazik bir sözle istediği her kadına kolayca sahip olabilir ama o hepsini esirgemeyi seçiyor. Belki de kelime dağarcığında bile yoktur. Öte yandan, pelerininin altında saklandığı ve ayın parlaklığına karşı kabartma olarak konumlandırıldığı için yabancıya bakamadım. Sözleri her ne kadar nazik olsa da ve beni kolayca savunduğu için muhtemelen bir devdi. Bir kez olsun gözlerinin içine bakmak, ona teşekkür etmek güzel olurdu. Bunun yerine, şimdi Tori'nin zalim bakışlarına tek başıma katlanmak zorunda kaldım.

Tori'nin teni beyaz üzerine bronz. Köydeki çoğu kişi gibi onun da saçları sarı. Winterbren genellikle homojen bir yerdir, bu yüzden bu kadar çarpıcı bir şekilde göze çarpıyorum. Annem safir denizinin ötesindeki uzak bir ülkeden bir baskın sırasında kaçırılmış. Koyu kahverengi bir teni ve sık, siyah lüleleri vardı. Babam Tori'ye benziyordu ve onun kadar acımasızdı. İkisi gibi görünmeye başladım. Uzun, koyu bukleler ve dalgalar

Sırtımdan arkama doğru. Güneşte hızla koyulaşan orta kahverengi bir ten. Annemin hayattayken sahip olduğu aynı koyu gözler.

Köydeki solgun yüzlü sarışın ve esmer kadınlardan farklı bir tada sahip olup olmadığımı görmek için beni denemek isteyen pek çok erkek olduğunu biliyorum, ancak Tori iddiasını ortaya koydu ve onları . Ama oyunlardan sonra... seçim yapıldıktan ve Tori kaçınılmaz olarak küçük köyümüzden başkente gitmek üzere seçildikten sonra, bekaretimi de beraberinde götüreceğinden hiç şüphem yok. O zaman, herkes tarafından kullanılmakta özgür olacağım.

On dört yaşına bastığımdan beri diğer kölelerle birlikte kökün özünü içiyorum. Bu benim hamile kalmamı önleyecek - en azından diğer kızlarda işe yaradı - ama kaçınılmaz olanı önlemek için planlarım yok. Bana karşı her zaman adil davranmış olan şefin karısı, kabile içindeki görevimin savaşçılarımızı nasıl rahatlatmak istiyorlarsa öyle rahatlatmak olduğunu söyledi. Bu benim tek önemli rolüm olacak.

Sözleri beni korkutsa da, ben zaten yirmi yaşındayım. Ailem altı yıl önce öldüğünde -ya da çoğu köle gibi ergenlik çağında- bekaretimi kaybetmediğim için, bir köle statüsünde olsam ve görevlerimi yerine getirsem bile, şefe ve karısına beni evlatlıkları olarak seçtikleri için minnettarım.

Ayrıca, fahişelik çocukken kendim için hayal ettiğim bir gelecek olmasa da, köyümüzün erkeklerinden ya da dün gece tanıştığım nazik kişi gibi yoldan geçenlerden biraz daha fazla para kazanmanın mümkün olduğunu biliyorum. Bu fikir her kadar hoşuma gitmese de, bir gün özgürlüğümle birlikte ilk kürkümü de satın almayı umuyorum. O da olmazsa, en azından bir çift yeni ayakkabı.

Ayak parmaklarımı botlarımın içinde oynatıyorum. Ailem öldüğünde hiçbir şeyim yoktu. Giysilerim yırtık pırtık olsa ve ayaklarım deri terliklerimin içinde üşüse de yine de minnettarım. Tamamen soğuğa terk edilmemiş olmam Raya'nın bir lütfuydu. Genç bir kadın ve fena olmayan bir aşçı olarak sınırlı faydam dışında, şef ve karısının beni neden yanlarına aldıklarını hâlâ bilmiyorum. Benim durumumda olan köyümdeki çoğu kişi soğukta kalırdı. Eğer öyle olsaydı.

Tori'nin başının arkasına bakıyorum, ta ki atların toynaklarının uzaktan gelen gürültüsü başını geri çevirmesine neden olana kadar. Gözlerimi dikmiş, kaderimi merak ediyorum - oyunlardan üç gün sonra ona teslim edildiğimde ne olacağını. Büyük salonda benim için gelecek ve beni sürükleyecek mi?

erkeklerin düşük doğumlu kadınları kızıştırdığı bilinen ahırlara mı götürecek? Yoksa Şef Olec'in kapısını mı çalacak? Rosalind beni kendisi mi teslim edecek? Acaba her şey bittikten sonra bana bir şey hediye edecek mi?

Dirseğimin üzerindeki ani ve keskin baskıyla irkiliyorum. Ebanora beni izliyor, safir gözleri parlıyor. Bana gülümsüyor, yanakları pembe ve beyaz-sarı saçları temiz. Benden üç yaş küçük, muhtemelen önümüzdeki yıl evlendirilecek, umarım iyi bir adamla, ama büyük olasılıkla bir çiftçiyle - Şanslıysa savaşçı bir çiftçi.

Bugün için çok heyecanlı ve ben de kısmen bu duyguyu paylaşıyorum. Daha önce hiç oyun görmemiştim ve kesinlikle kralı da hiç görmemiştim. Geçit töreni yeni başlamıştı ve Ebanora'nın omuzları bana doğru dönüp tüyleri yanağıma gıdıklayınca ona doğru eğildim.

"İşte geliyor, kemik kralı." Kan kralı, kemik kralı, ona ne dediklerini ve neden böyle dediklerini biliyorum ve Ebanora devam ederken bile bu beni ürpertiyor. "Köy şeflerinin ya da güney krallarının aksine, Kral Calai alayı kendisi yönetir. Hep öyle yapmıştır. Sadece gerçek hükümdarlar ordularını savaşa götürür. Sahte hükümdarlar savaşçıların arkasına saklanır. En arkada aylaklık etmek yerine alaya önderlik etmesi bunun bir kanıtıdır."

Başımı sallayarak bana vermeye çalıştığı her türlü bilgiyi içime . Düzenli dersleri vardı ama ailem vefat ettikten sonra Ebanora'ya katılmama ve öğrettiklerini dinlememe artık izin verilmiyordu.

"Nasıl bir yer? Başkent mi?" Anne babası ve ağabeyiyle birlikte Ithanuir'e giden uzun yolu bir kez kat etme zevkini tattığını bildiğim için fısıldıyorum. Oyunlara katılacak, ancak bunun onun gerçek arzusu olduğundan emin değilim. Ablası gibi onun da vücudunda dövülecek bir kemik yok ama neredeyse on altı yaşında ve güçlü. Şef Olec ısrar etti ve ben bile fakir ailesi için kralla antrenman yapmak üzere seçilmesinin büyük bir onur olacağını biliyorum.

Ama endişeliyim... Bir yıl boyunca Ithanuir'de yaşamak üzere seçilirse, ailesi - hatta sadece kız kardeşi - ona eşlik edecek mi? Ebanora akıllı ve güzel. Şehirde ona buradaki erkeklerden daha iyi bakbir koca bulacağına eminim. Ve sonra onu bir daha asla göremeyeceğim...

Ebanora hararetle konuşuyor ve ben de kendi bencil nedenlerim yüzünden onun heyecanını inkâr ettiğim için korkunç bir suçluluk duyuyorum. Yüzüme çabucak bir gülümseme yerleştiriyorum ve o "Büyük bir yer," derken dikkatimi ona veriyorum. Uzun ev şefinkinin on katı büyüklüğünde, sağlam, yerden kısa bir

Merdiven. Zemin, yağmur yağdığında asla su basmaması için yerden yüksekte duran tahtalardan yapılmış. Ve pazar inanılmaz. Ithanuir'in her yerinden her çeşit insan buradan geçiyor. Tapınaklar çok güzel. Raya ve Ghabari'nin aşk tapınağı muhteşem. Orada bir düğüne tanıklık etmek bile gerçek bir onur olurdu."

Kalbim çok hızlı atıyor ve özlem duygusunu bir kenara itmek çok zor. Bunlar kızlara özgü düşünceler ve oyunların sonunda bir kadın olacağım. O zaman bu tür düşüncelere ayıracak zamanım olmayacak, bu yüzden şimdilik kendimi bu düşüncelere kaptırmamda bir sakınca yok sanırım.

"Peki ya kral?" Uzaktan gelen toynak seslerinin duyulmasını zorlaştırdığını söylüyorum.

"Kesinlikle orada evlenecek. Gerçi yakında bir eş alacağına dair hiçbir belirti yok gibi görünüyor..."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Düşüncelerini tüketen tek şey bu mu?"

O zaman Ebanora'nın yanakları kızarıyor ve onun için üzülüyorum. "Ailem için büyük bir yüküm. Umarım iyi bir eş bulabilirim..."

"Yapacaksın." Bileğini tutuyorum. "Ve şimdi bu konu hakkında konuşmayalım. Kral, yani o nasıl biri?"

"Hayattan daha büyük. Gerçekten. Şimdiye kadar gördüğüm en heybetli erkeklerden biri. Ailem hiç tanışma fırsatı bulamadı ama onu birkaç kez geçerken gördük ve her seferinde korkutucuydu. Hiç gülümsemez. Dışlerini düşmanlarının kemiklerinden topladığını söylerler. Birasını onların kafataslarından içiyormuş."

"Kemik kralı." Titriyorum.

"İnsanlar onu bu yüzden seviyor," diyor başıyla onaylayarak. "Aldığı mahkûmların uzun yaşadığı bilinmiyor ve verdiği cezalar korkunç. Babası çok nazik olduğu için amcası tarafından sırtından bıçaklandığını söylüyorlar." Hikayeyi duymuştum. On sekiz yaşındaki Calai'nin amcasının derisini canlı canlı yüzmesi ve babasının kaybettiği tacı geri almasıyla sona eren hikâyeyi. "Kimsenin ona karşı gelmeye cesaret edemeyeceğinden emin olmak için şiddet uyguluyor."

"Uzun süre kalmayacağına sevindim."

Ebanora tekrar dış kolumu çimdikliyor ve ben sıcıyorum. Ona azarlayan bir bakış attım ve o da güldü. "Bu kadar korkma. O aynı zamanda çok cömerttir. Savaşçılarımızı bizden alıp sonra onları eğitilmiş olarak geri vermek, ondan önceki kralların yapmadığı bir cömertliktir."

Bu doğru. Bu oyunlar yenidir ve geniş çapta kutlanmaktadır. Her yıl, Kral Calai her köyden bir düzine kadar genç savaşçıyı yarışmaya çağırır.

bir dizi oyunda. Her köyden oyunları kazananlar Ithanuir'e giderek kral ve savaşçılarıyla doğrudan eğitim alırlar. Bir yıl sonra, dış köyleri savunmak için daha yetenekli olarak geri dönerler.

Gazap'ın kıyısındaki köyümüzün batı kabilelerinden biri tarafından son kez yağmalanmasının üzerinden yedi yıl geçti ama geldiklerinde en cesurca savaşan Torbun'un en büyük oğlu Viccra'ydı. Ithanuir'de geçirdiği bir yıldan yeni dönmüştü.

Kral Calai her yıl farklı bir köydeki oyunları bizzat yönetir. Sadece altı yüz nüfuslu küçük bir köy olarak kralı burada ağırlamak bir onurdur. Ben doğduğumdan beri kral ve o zamandan beri köyümüzde sadece bir kez geceledi. Sadece altı yaşıdaydım ve onu görmek için evden dışarı çıkmama izin verilmiyordu. Ve bu, köyümüzün onu oyunlar için ilk kez ağırlayışı.

"Haklısın."

"Tabii ki haklıyım," diyor çok daha yaşlı bir kadının tüm küstahlığıyla. Bana böyle sırtıtlığında annesini kolayca görebiliyorum.

Kalçasına kendi kalçamla vuruyorum. "Ama bu onun yakınında olmak istediğim anlamına ."

Bunun üzerine yüzünde gergin bir ifade beliriyor. "Ben de öyle." Tereddüt ediyor, daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyor. "Ailem başkentteyken Eccaron'dan bir suikastçı yakaladı. Onu Davral'a kurban etti." Acı tanrıçası. Ona sunulan bir kurbanın savaşta zaferi garantilediği söylenir. Ama Davral kurbanları sadece tek bir şekilde kabul eder.

Donup kaldım. "Ayini o mu yaptı?"

Başını sallıyor.

Boğazımın arkası gıdıklanıyor ama bastırıyorum. Başımı sallıyorum. "Bu korkunç bir şey."

"Ve başka söylentiler de var..." "Ne?"

"Buraya gelirken Winterbren'in hemen dışındaki akıncılara işkence ettiğini."

Daha da şiddetli bir şekilde ürperiyorum. "O zaman bir köle olduğum için minnettarım ve tanıştırmayı hak etmiyorum."

"İyi ki alçakgönüllü dışılersiz," diye fısıldıyor, yüzünü bir sırtıma kaplıyor. "Onunla konuşmak zorunda kalmayacağız ya da gazabına uğrama riskini almayacağız, ama bu yine de bakamayacağımız anlamına gelmiyor- Bak! İşte geliyor." Bileğimi sıkıyor ve kalabalık aniden ileri atılırken etrafımdaki kasaba halkının gerginliğini ve heyecanını hissedebiliyorum.

Arkadan itilip kakılınca Ebanora'nın koluna yapışıp kendimi parmak uçlarımda yukarı itiyorum ama bunun pek faydası olmuyor. Uzun boylu değilim, kadınların çoğundan ve erkeklerin hepsinden daha kısayım. "İşte, burada dur." Ebanora omzumdan tutup beni Tori'nin soluna doğru çekiyor; küçük bir aralıktan şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz atın kırmızımsı kahverengi burnunu görebiliyorum; at, Gazap Kralı'nı -kralımızı, kemiklerin kralını- küçük köyümüzün en büyük caddesinden aşağı taşıyor.

At tek başına dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Toynakları, arkasındaki atların daha derin gök gürültüsüne karşı katmanlanmış şimşek sesi gibi ses çıkarıyor, kalın bir bulut gibi seyahat ediyor. Kürkü ince ve bakımlı, siyah dizginli. Yaratık buradaki herhangi bir insandan daha uzun duruyor ve bu yüzden aniden ortaya çıkan kralı görmekte hiç sorun yaşamıyorum. Tori'nin tam arkasında duruyor olsam bile yine de çoğunu görebilirdim. Şimdi tek görebildiğim o.

Kralla aramda duran üç sıra insan ortadan kayboluyor. O beni görmese de ben onu tüm ihtişamıyla görüyorum. Ebanora masal anlatmıyordu. O canavar gibi bir erkek. Üstüne bindiği hayvandan bile daha canavar. Her yeri geniş ve kaslı, cüssesi sadece genişliği boyunca uzanan pelüş kahverengi ve siyah kürklerle vurgulanıyor. Bunun altına deri giyiyor ve onun iyiliği için umarım onun altına da pamuk ya da yün giyiyordur çünkü bunlar olmadan üşüyor olmalı. Yine de üşüyormuş gibi görünen bir erkek değil. Teni çoğu Winterbren köylüsününkiyle aynı beyaz renkte olsa da, bu temel rengin üzerine çoğundan daha ağır bir bronzluk katmış. Güneş ışığı ona yapışıyor. Alev de öyle.

Saçları kızıl ve canlı, köyümüzde en az rastlanan renk. Yakışıklı bir renk, ancak kralı yakışıklı olarak tanımlamaya asla cesaret edemem. Bunun için fazla vahşi görünüyor. Çıplak ellerinde vambrağlarının altında kaybolan yara izleri var. Boynu benim üst baldırımdan daha kalın. Yüzü sert, burnunun köprüsü hafifçe bükülmüş - en azından profilinde öyle görünüyor - kaşı belirgin, gözleri altında karanlık. Yanakları ve çenesi sertçe kesilmiş, bu da tüm yüzünün kaba ve öfkeli görünmesine neden oluyor. Ve büyük. Kafam kıyaslandığında çok küçük geliyor.

Uzanıp kafa derimin yan tarafına dokunuyorum ve parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum. Saçlarım yer yer keçeleşmiş ve elimi hemen bırakıyorum, kral devasa başını devasa boynunun üzerinde sallayıp devasa atının tepesinden, devasa, kaslı omzunun üzerinden bize bakarken utanıyorum.

"Lordum, son nefesime kadar sizin için savaşacağım! Wuah!" Tori yüksek sesle bağırıyor ve ben irkiliyorum. Kralın bakışları onun üzerinde toplanıyor ve diğer savaşçılar cesur arkadaşlarını alkışlarken kral hızını kesmiyor. Bakışlarını Tori'den kalabalığa çevirmeden önce sadece bir kez çenesini eğiyor. Sonra tekrar yola koyuluyor.

Atlılar kervanının geri kalanı ilerlerken -otuz kişi olduklarında sayıyı kaybediyorum- ve Tori kralın dikkatini çektiği için alkışlar ve tebrikler alırken, Ebanora bana doğru eğiliyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa kralın bakışları senin üzerinde mi kaldı?" Sesi alaycı, korku uyandırmak için

- Sonunda ses tonunun yükselmesinden anlayabiliyorum. Ve tüm bunları bilmesine rağmen, işe yarıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve ürperiyorum. Gülüyor ve kalabalık çılgınca dağılmaya başlarken onu Tori'den uzaklaştırıyorum - ziyafet büyük salonda başlamak üzere ve bu köyün şimdiye kadar gördüğü en büyük ziyafet olacak. Ebanora gibi altı uzun masadan birinde yer alarak katılmayacak olsam da, yine de orada olacağım ve hizmet edeceğim.

"Bir kış yarasası kadar körsün."

Gülüyor ve kolunu benimkine doluyor.

"Tori'ye bakıyordu," diye ekliyorum bir sonraki evleri dolaşırken.

"Tori tam bir aptal," diye fısıldıyor Ebanora.

Onunla aynı fikirde olmak ve sesimi duyurmak istemediğim için kıs kıs gülüyorum. Bu kesinlikle bir dayak daha yememe neden olur. "Gelip izlememi sağladığın için teşekkür ederim," diyorum onu evinin kapısına götürürken. Alçak ahşap bir yapı, sadece iki odası var ama bana bir labirent gibi görünüyor.

"Ziyafette görüşürüz." Yanağımdan öpüyor.

"Masanızda hizmet etmeye çalışacağım."

"Lütfen! Bütün tatlılarımı sana gizlice vereceğim."

Kıkırdayıp onu öpüyorum ve mutfağa gidiyorum.

ÖDÜL

Masalar arasında hızla ilerlerken sürahimin kenarlarından bira akıyor. Kollarım ağırlıktan ağrıyor. Bacaklarım başka nedenlerden dolayı ağrıyor. Masalar arasındaki dar aralıklar arasında sıkışırken inciklerimi ve dizlerimi defalarca bank koltuklarının kenarlarına çarptım.

Bu benim en sevmediğim görevdir çünkü erkekler boynuzlarından ne kadar çok içerse o kadar şehvet düşkün olurlar - ve kralın adamları bizimkilerden daha kabadayıdır, bu da sefahati daha da artırır. Köy salonumuza iki yüzden fazla insan dolmuş olmalı. Altı masanın hepsini sığdırmak için çok küçük ama tıktık tıktıklar, bu yüzden neredeyse birbirine yapışmış koltukların arasına sıkışmak zorundayım.

Yüksek masa tahtın önünde, arka duvara paralel olarak konumlandırılmıştır. Diğer beş masanın tamamı yatay olarak ona doğru dizilmiş ve salonun tüm genişliğini dolduracak şekilde sıralar halinde bir araya getirilmiştir. Arka duvarı ön girişe bağlayan duvardan aşağıya doğru sadece kölelerin ve mutfak personelinin geçebileceği küçük bir patika uzanıyor.

Şimdi iki masanın arasına sıkışmış bir halde, bana doğru uzanan her boynuza ve fincana bira dolduruyorum; yüksek masadan ve ona en yakın olan, soylu savaşçıların aileleriyle birlikte oturduğu koltuklardan uzak durmaya dikkat ediyorum. Gecenin birkaç noktasında Tori'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Borusuyla beni selamlıyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum. Bunu her yaptığında yüzüne dönüp baktığımda gülümsemesinin genişlediğini görüyorum. Hızla yoluma devam ediyorum.

Ter sırtımdan aşağı damlıyor ve elbisemin yakasını lekeliyor. Yıkamak zor olacak ama yıkanmayı geciktirdim. İğrenç kokuyorum ve bunun farkındayım, bu gece üzerime ne kadar bira döküldüğünün de farkındayım. Sonunda fırçalıyorum

Bileğimin arkasını saç çizgimin üzerinden geçirerek bu sürahidem son fincanımı dolduruyorum.

Sürahimin artık boş olduğunu bahane ederek salonun girişine doğru ilerliyorum. Bu gece yakılan tek ateşin meşaleler olmasına rağmen burası hâlâ sıcak. Açık kapılardan giren buz gibi esintiyi bir kez olsun memnuniyetle karşılıyorum.

Hortlaklar ve diğer aşçılar etrafımda koşuşturuyor, çılgınlık hissine katkıda bulunuyorlar. Aylaklık ederken yakalanmamam gerektiğini biliyorum ama şenlikler muhteşem. Duvardan duvara dizilmiş masalara bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum, her şeye hayret ediyorum ve hayatımda bir daha böyle bir manzara görmeyeceğimi biliyorum. Muhtemelen bu kadar önemli bir kişi bizi burada, Winterbren'de varlığıyla onurlandıracak ve ben de muhtemelen ölene kadar Winterbren'de kalacağım.

Krala bakmayı arzuluyorum ama gerginlik bakmamı engelliyor. Ona sadece kısa bir bakış atıyorum. Yüksek masanın ortasında duran kralın kızıl saçları göze çarpıyor. Öne doğru bakıyor, Şef Olec ona doğru eğilmiş ve kulağına doğru konuşuyor. Şef Olec'in gürültülü kahkahasına rağmen kralın bakışları düz ve yavan kalıyor. Ebanora'nın söylediklerini hatırlayarak ürperiyorum ve ona doğru bakıyorum. Şu anda durduğum girişe en yakın masanın kenarında oturuyor ve karşılaştığında elinde sakladığı beyaz bezi bana gösteriyor. Gülümsüyorum.

Bana heyecanla küçük bir el sallıyor ve ben yanından geçerken bana katlanmış küçük bir kare uzatıyor. Bunu şimdiye kadar üç kez yaptı ve her seferinde tatlı bir kek verdi - en sevdiğim, ama bir kölenin yiyemeyeceği kadar yüksek bir lezzet. Bunları sadece onun sayesinde denedim. Ailem vefat etmeden önce bana tatmam için hiç vermemişti. Onlar hayattayken bile benim kabiledaki konumum bir hizmetkârınkinden biraz daha yüksekti. Babam bir çiftçi ve gerektiğinde bir savaşçıydı ama ikisinde de çok iyi değildi. Oldukça fakirdik.

Annem yetenekli bir terziydi, ama köyün hanımlarından biri tasarımlarından biri için ona ilk kez ödeme yaptığında, babam ona öyle sert vurdu ki bir dişini kaybetti. Bir yıl içinde aldığından daha yüksek bir ödemeydi ve hakarete uğramıştı. Ondan sonra bir daha dikiş dikmedi ve yaptığı hiçbir tasarım bana miras kalmadı. Sanırım Rosalind var olanları alıp sattı. O zamandan beri onları hiç görmedim ve sormaya da cesaret edemedim.

Dış duvara doğru koşturuyorum, tepsiler taşıyan ve su testileri, şarap fiçileri ve bal likörü tulumları taşıyan düzinelerce başka kölenin yanından geçerek, testimi yeniden doldururken ikramımı yiyebilmek için alkolün saklandığı arka depoya gitmeye hevesleniyorum.

Yaşlı bir erkek köle tarafından itilip kakılıyorum ve duvara çarpıyorum. Sürahimi duyulabilir bir "oof" sesiyle düşürdüm ama ödülümü sıkılı yumruğumda tutmaya devam ettim. Erkek dönüp bana bakmıyor ama topallayarak uzaklaşıyor. Özür dilemek bir yana, onaylanmayı bile beklememem gerektiğini biliyorum. İşaretleşirken ya da birbirimizle sohbet ederken yakalanırsak cezalandırılırız.

Omzuma masaj yaparak sürahime uzanıyorum. Tam o sırada Torbun'un gür sesi duyuldu: "Herkes sussun, sessiz olun, sessiz olun!" Torbun şefimizin ikinci adamıdır. Bu nedenle Şef Olec'in evinde sık sık ona hizmet etmişimdir ama beni pek fark ettiğinden emin değilim. Karısı köyün en güzel kadınıdır, artık çocuk doğurma yaşını çoktan geçmiş olsa da ona her zaman sevgiyle bakmıştır.

Sırtımı duvara dayadığım sırada, hemen yanımda durmak üzere hareket eden başka bir köle, Elena tarafından ibriğimi kapıyorum. Omuzlarım her iki taraftaki hizmetkârlara değiyor. İkisi de benden daha uzun boylu. Elena çok az, erkek olan ise epey uzun. Sürahimi göğsümde sıkıca tutuyorum ve yüksek masaya doğru bakıyorum. Hizmet edenlerimiz dışında herkes oturduğu için, şefi ve yanında onur pozisyonunda oturan kralı görmek daha kolay.

Kral şimdi koltuğunda rahatlamış, arkasına yaslanmış, bakışları etrafı tararken ağızına götürdüğü bira boynuzunu avucunun içinde tutuyor ve bir türlü yere inmiyor. İfadesi anlaşılmaz. Gözleri karanlık. Kızıl saçları, parıldayan meşalelerin ışığında daha da kızıl görünüyor. Kürklerini çıkarmış, sandalyesinin arkalığine atarak, çoğunlukla göğsünün üzerinde yoğunlaşan ve kollarını çıplak bırakan az miktarda deri parçasını ortaya çıkarmış.

Sertçe yutkunuyorum. Görülmesi gereken korkutucu bir erkek. Ebanora'nın hikâyelerini şimdi daha net hayal edebiliyorum. Davral ayinini nasıl gerçekleştirmiş olabileceğini görebiliyorum; eğer doğruysa, düşmanın kanında yıkanıp onu içmesiyle son bulacaktı.

Omuzları ve kolları atının üzerinde görüldüğünden daha da büyük, artık kürklerinin altında saklı değil. Pazuları, elini ağızına götürdüğü her harekette kabarıyor, damarları üzerinde çizgiler oluşuyor. Tüm savaşçıları bizimkilerin en büyüğünün iki katı büyüklüğünde ama en büyüğü o. Yüksek masada oturan diğer erkeklerden biri hariç hepsi kralın yanında cüce kalıyor ve o da

Savaşçı erkek bir yaban domuzu gibi tombul ve yapılıdır, şarap kadehine şen kahkahalar atmaktadır.

Torbun iki kez alkışlar ve iki elini kaldırır. Konuşmalar yavaşça kesiliyor. Elena'ya yan gözle bakıyorum, o da bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor ve bakışları ileriye doğru dönüyor. Torbun zaten tanışma faslını gerçekleştirmişti, bu yüzden gecenin bu geç saatinde araya girmesinin nedenini anlayamıyorum. Yine de gülümsüyor. Kocaman bir gülümsemesi var.

Konuşurken sesi gür çıkıyor. "Kral Calai ve köyümüze getirdiği ödül için minnettarız, değil mi?"

Büyük bir kükreme yükseliyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Henüz katılma şansım olmasa da, Kral Calai cömert davrandı ve özellikle biz yardımcılar için büyük bir ziyafet hazırladı. Şimdiye kadar çok az misafirimiz hediye getirmişti ve hiçbiri bu kadar cömert olmamıştı.

Torbun tekrar alkışlayarak sessizlik istedi. "Kral bize çağlar boyu sürecektir bir ziyafet verdi ve üç gün içinde küçük köyümüzden savaşçıları büyük başkent Ithanuir'e eğitime götürecektir ve onları bir yıl içinde geri getirecek, böylece korunmuş ve güvende kalabileceğiz." Salon yine alkışlıyor. "Büyük kralımızın cömertliğini geri ödemenin bir yolu varsa, bunu kullanmayalım mı?"

Ellerim boşa olsa kulaklarımı kapatmak isteyeceğim kadar gürültülü. Bunun yerine, Torbun'un sözlerine gülüyor ve başımı sallıyorum. Öfkeleniyor, hepimizi öfkeliyor ve ayağa kalkıp sandalyesinin üzerine çıktığında kalabalıktan bir alkış daha alıyor.

Kollarını yana açıp şöyle diyor: "Ama Majesteleri Calai tüm Gazap'ın kralı ve biz onun en uç noktasında küçük bir köyüz. Başka bir yerde daha büyük, daha büyük miktarlarda bulamayacağı neye sahip olabiliriz ki?" Fısıltılar yükseliyor. Torbun onları köz gibi körüklüyor. "Bir tahmini olan var mı?"

Birkaç tahmin ortaya atılır - bal likörü, bira, balık, kürk - ama Torbun başını sallıyor. "Sizler, Gazap'ın diğer köylerinde olmayan nelere sahip olduğumuzu herkesten daha iyi biliyor olmalısınız..." Duraklıyor ve başka tahmin gelmeyince avazı çıktığı kadar "En güzel kadınlar!" diye bağırıyor.

Koridoru yıkacak kadar yüksek bir tezahürat yükselir. Şiddetli bir rüzgâr daha az yıkıcı bir etki yaratabilirdi. Elena yanımda tıslıyor ve başını sallıyor. "Aptallar," derken yakalıyorum onu. Gülebilirdim ama Torbun yine dikkatimi dağıttı. "Kralımız bu gece için istekli bir kadının eşlik etmesini istedi. Eğer bu salonda böyle bekâr bir kadın varsa,

lütfen ayağa kalkın ki Kral Calai seğimini yapabilsin. Babalar, kızlarınızı korkmadan serbest bırakın, çünkü Kral Calai cömert bir erkektir ve ödülüne büyük bir onur bahşetmek niyetindedir - şüphesiz bu ziyafeti önemsiz gösterecek zenginlikler."

Bu kez kadın sesleri ciyaklıyor ve çığlık atıyor. Bir düzine - hayır, düzinelerce kadın ayağa kalkarken uzuvlar karıştırılıyor ve dirsekler atılıyor. Elli yaşında bir dul olan Lucildeth'in yakasını aşığı çekip göğüslerini yukarı kaldırışını izliyorum, aynı anda Ebanora oturduğu banktan belli belirsiz kalkıyor, annesinin elleri saçlarını düzeltirken erkek kardeşi ağzı açık ve öfkeli bir şekilde bakıyor ve babası onu zapt ediyor.

Ebanora bana bakıyor ve ben gözlerimi büyütüyorum. Yanakları pembe renkte. Bu sıcak mevsimde ay kanını daha yeni almıştı. Kral otuz beş yaşının üzerinde. Ebanora'nın babasından bile daha yaşlı olabilir. Ve bana anlattığı hikayeler. O zalim, canavar bir erkek. Bunu isteyemez.

Dudaklarım aralandı ama boğazım kurudu. Dünyanın nasıl işlediğini biliyorum ve Ebanora'nın diz çktğm yerden kendini kraliyet ailesinden biri gibi hissetmesine rağmen, onun varlıklı olmaktan çok uzak olduğunu biliyorum.

Tek kızlarının bekaretine karşılık ailesine verilen zenginlik vaadi, Ebanora'nın yerinde kalması için çok büyük bir şanstır. Ve o çok güzel. Kralın içinde zerre kadar onur taşıdığını, bu kadar genç ve masum birini almayacağını umabilirim. Ağzını bzerken Lucildeth'e tekrar bakıyorum ve daha tecrübeli bir kadını tercih etmesini umuyorum - şehvet tanrısı Lohr'a dua ediyorum -.

"Ve burada sizin için ne kadar güzel bir sekimiz var, efendim. Şef, güzel eşi ve tüm köyümüz adına, her biri size zevkli bir gece sunmayı garanti eden istekli kadınlarımızı incelemek için zaman ayırmanızı bekliyoruz." Ayağa kalkmış kadınları işaret ediyor ve bakışlarım Ebanora'nın kızarmış kırmızı yanaklarından krala kayıyor. Kalbim boynuma bir hançer gibi saplanıyor.

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor. Yer değiştiren ağırlığının altında inliyor. Boş boynuzunu masanın üzerine bırakır ve kararlı adımlarla yürümeye başlar. Etli bacaklarını sıraların arasındaki dar aralıklardan geçirmesi mümkün değil, bu yüzden mantıklı olanı yapıp hizmetkrların koridorundan aşığı iniyor. Ebanora'nın şu anda çok yakınında durduğu koridora. Bu onu doğrudan Ebanora'nın yoluna çıkaracak.

Onu izlerken midem sıkışıyor. Ağır ayakları kürk astarlı botlarla sarılmış. Pantolonunun derisi ve kürkü güçlü bacaklarını zorluyor.

Adım adım hizmetkârlarla dolu sıraya ilerleyip Ebanora'ya yaklaşırken silahları kalın kalçalarına çarpıyor ve bakışları sağında, pek çok hevesli kadının yükseldiği masaların üzerinde geziniyor.

En yakınındakiler o kendilerine yaklaştıkça umutla bakıyor, ama o adımlarını emin ve sarsılmaz bir şekilde atmaya devam ettikçe umutları hemen kırılıyor. Kızıl sakalı ışığı yakalıyor, kahverengi, bordo ve turuncu parlıyor. Saçları da öyle, üst yarısı yüzünden uzakta bağlanmış, kürek kemiklerine kadar inen kütlenin arasından birkaç gevşek örgü örülmüş.

Büyük kafası dönüyor ve devasa genişliği öne doğru fırlıyor. Ebanora ve ben birbirimize bakıyoruz. Yüz ifadesi gevşemişti ve kralın tam önümde durduğunu fark edene kadar bana neden böyle şaşkınlıkla baktığını tam olarak anlayamadım.

Ben.

Gazap Kralı'nın muazzam varlığı beni bir at gibi eziyor ve bakışlarım Ebanora'dan üzerimde duran erkeğe kayıyor. Omuzları bana bakacak şekilde yumuşakça bükülüyor ve başı ayağa kalkmış kadınlardan uzaklaşıyor, bakışları yüzümü buluyor ve sanki gördüğü ilk yüzmüş gibi ona odaklanıyor.

Siyah gözleri alnımda, burnumda, yanaklarımda, çenemde ve dudaklarımda gezindikten sonra göğsüme iniyor. Vücuduma kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. Yüzüm yukarı eğik, yeterince hızlı aşağı bakmayarak kendimi rezil ediyorum. Benim seviyemdeki birinin ona doğrudan bakması uygun değil ama yine de beni cezalandırmıyor. Bacaklarına bakıyorum, benden bir şey getirmemi istemesini bekliyorum - umuyorum -. Ben bir köleyim. Bu benim görevim olurdu. Daha fazlası için hazırlıklı değilim.

Yanımdaki Elena sertleşirken, sağımdaki erkek benden uzaklaşıyor ve aramıza mesafe koyuyor. Neler oluyor? Beklerken ve Raya'ya merhamet etmesi için dua ederken gözlerimin arkasına ısı çarpıyor.

Ve sonra bir adım atıyor. Şu anda önümde durduğu gerçeğini yanlış anlamak mümkün değil. Dikkatinin yanımdaki Elena'da olduğuna dair korkakça beslediğim tüm umutlar yok oldu. Kral Calai'nin devasa vücudu arkasındaki dünyayı gölgede bırakıyor. Göğsüne doğru belli belirsiz bir bakış atıyorum ve üzerinde çaprazlama duran deri kayışlara dikkatle bakıyorum. Altlarında yara izleri parlıyor. Kirli çenesinde saç çıkmayan bir kesik var. Küçük ama bana bakmak için çenesini eğdiğinde gümüş gibi parlıyor. Kendimden utanıyorum

gözlerinin içine ikinci kez bakarak. Aptal. Beni daha önce cezalandırmak istemediyse bile şimdi kesinlikle cezalandıracak.

Bir adım daha ilerliyor, sonra bir adım daha. Sırtım uzun evin duvarına yapışmış durumda, ama onun göğsü neredeyse benimkine dayanmış, aramızda sadece bir ibrik var. Ve sonra... o bile yok. İbriği açık ağzından tuttuğunda iri ellerinden sadece birini kullanarak onu elimden alıyor ve dalgınca sağımda duran erkeğe uzatıyor. Kemik kral daha sonra ikramımın etrafında kenetlenmiş olan sol elime uzanıyor. Elim titriyor. Onu kontrol edemiyorum.

Büyük, kösele gibi parmakları bileğimin dış kenarını sıyrıyor. Eli o kadar büyük ki gerçek gibi görünmüyor. Onun kadar büyük biriyle hiç tanışmamıştım. Avucumun içini ustalıkla çeviriyor. Bileğimdeki damarların üzerinde bir an oyalandıktan sonra başparmağıyla parmaklarımı açıyor. Benim parmaklarım kirli. Onunkiler nasırlı ama tenimi okşarken temizler. Tüm hareketlerinden emin. Başparmağı elimin topuğuna doğru iniyor ve kısa tırnağıyla katlanmış peçetenin bir kenarına hafifçe vuruyor. İkramımı ondan uzak tutmaya cesaret edemiyorum. Eğer yememem gerektiği halde yediğim için beni cezalandırmaya geldiyse, karşı koymayacağım. Alacağım ceza ne olursa olsun, yaşayacağım.

Burnundan anlam veremediğim yumuşak bir ses çıkarıyor. Sonra başparmağı parmaklarımı tekrar kutsal, çalınmış lokmamın etrafına itiyor.

"İstekli misin?" diyor, eli hâlâ benimkini kavırıyor ve aramızda havada tutuyor. Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor, bu hareket beni tanımamasına ve onunkinden ayrı bir dünyada var olmama rağmen tuhaf ve tanıdık geliyor. Bana tanrılar kadar uzak. En azından öyleydi.

Hâlâ benimle konuşuyor olabileceğine inanamıyorum. Yardım için birine birine- bakmak istiyorum ama titreyen yumruğumun etrafına dolanan elini görmeyecek kadar korkuyorum. Cevap veremeyecek kadar korkarak alt dudakımı kemiriyorum.

"Ayaktasınız," dedi alçak sesle, "bu yüzden öyle olduğunuzu varsayacağım."

Ben bir köleyim. Bir ziyafette oturmama izin yok. O bunu biliyor. Bilmek zorunda. Yanımda duran bir erkek var. Ama ben kimim ki ona bunları söyleyeyim? Ağzımı açıyorum ama tek çıkardığım bir inilti.

"Bana bak."

Olamaz. Bunu yapamam. Bir hizmetkârın kralın bakışlarıyla bu şekilde doğrudan karşılaşması kırbaç cezası gerektiren bir suçtur.

"Sana izin veriyorum." Eli yumruğumu bırakıyor ve yumruğum bir taş gibi düşüyor. Parmaklarının elbisemin dışına sürtünmesine dayanılmaz bir şekilde uyum sağlıyorum. Parmakları ön kolumdan dirseğime doğru ilerliyor. Omzuma ulaşmadan önce elbisemden gevşek bir ipi - birçoğundan birini - koparıyor ve nasırlı parmaklarıyla kenarını izleyerek vardiyamın tenimle buluştuğu yere dokunuyor. Elini köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor, parmak eklemleri kemiğimin üzerinde çok yumuşak ama bir o kadar da tehditkâr bir şekilde geziniyor. Sadece o eliyle bile kemiğimi kırabilir, bundan eminim. Ve bunun farkına varınca hıçkırarak ağlamak istiyorum.

"Buna ihtiyacım var, küçük kuş."

Salonun sıcaklığına rağmen tepeden tırnağa titriyorum - ve onun yaydığı daha da büyük sıcaklığa. Bir köle olabilirim ama daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, çıplak tenime, bu kadar yakından, bu kadar imalı bir niyetle. Eli boynumun yan tarafına doğru ilerlerken alt dudağım titriyor ve sert başparmağıyla titreyen kaslarımda aşağı yukarı hafifçe vuruyor.

"Şşşt," diyor. "Kıpırdama." Çeneme dokunuyor ve sonra çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor, ama ben gözlerimi kapalı tutuyorum, bu onun hoşuna gitmiyor, çünkü dilini dişlerinin arkasına vuruyor. "Küçük kuş, bana bak."

Sertçe yutkunuyorum. Ben yutkunurken eli bir an için boğazıma dolanıyor. Bakışlarını sakalının üzerinden kaldırmakta zorlanıyorum ve cesaretimi toplamak için birkaç kısa, sıcak nefes alıyorum. Sonunda burnunu içime çekiyorum ama sabrı tükeniyor ve kalın başparmağıyla çenemi daha da yukarı kaldırarak bana karanlık ve vahşi bakışlarına ya da başının üstündeki yamalı sazdan çatıya bakmaktan seçenek bırakmıyor. Ona tekrar karşı gelmeye cesaret edemiyorum ve iki seçenekten daha korkutucu olanı seçiyorum. Bakışlarını karşılıyorum.

Daha sonra, duyduklarımın doğru mu yoksa korkmuş hayal gücümün bir oyunu mu olduğunu merak edeceğim ama gözlerimiz çarpıştığı anda, kralın sanki onu ürkütmüşüm gibi keskin bir nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirim. Ama bundan asla emin olamayacağım.

Bir sonraki anda yanakları kızarır ve doğal pembe dudakları şaraptan ya da başka bir şeyden kızarmış, daha çarpıcı bir karmin rengine bürünür. Alnında bir damar zonkluyor ve boynundaki bir kas sıcıyor. Eli boğazıma dolanarak beni sıcratıyor. Sessiz bir utanç anında elimdeki tatlı ekmeği bırakıyorum.

Bakışlarım gözlerinin arasından geçerken yapış yapış olmuş avucumu yırtık pırtık elbisemin kaba kumaşına siliyorum, umutsuzca ağzının köşelerinin ve belirgin kaşının dikişlerinin ihanet edip etmediğini anlamaya çalışıyorum.

ya da bir kenar. Şu anda, başıma her ne kötülük gelecekse onu beklerken ve dua ederken tüm keskin kenarlarının bana ve saplandığını hissediyorum, ama konuştuğunda bunu nazikçe yapıyor, sesi bir kez daha aşinalık duygumu gıcıklayan bir ton alıyor.

"Kanamam var mı?" Sözleri alçak ve yumuşak.

Soru karşısında irkilerek, isteğinin utancı üzerime çökmeden önce yüzeysel bir baş sallama hareketiyle gerçeği söylüyorum.

Kaşları birbirine daha da yaklaşıyor, sanki cevabımdan hoşnut değil ya da ona doğruyu söyleyip söylemediğimden emin değil. "Kaç yıl oldu?"

Bir elimi baş, işaret, orta ve yüzük parmağımı kaldırarak tutuyorum. Serçe parmağımı yapışkan avucuma doğru indirdim.

Dolgun, pembe ağzı gerilir ve kırık cam gibi kesen sert bir sesle konuşur: "Burada kalbini tutan başka bir ruh var mı?"

Soru kafamı karıştırırsa da başımı sallıyorum. "Ailen nerede?"

Başımı daha hızlı sallıyorum, saçlarım omuzlarımın etrafında kayıyor. Uzanıp bir buklenin ucunu kavırıyor. Burun delikleri açılıyor. Acaba benim pis kokumu mu alıyor? Utanıyorum... aşağılanıyorum... kafam karışıyor. Midem düğümleniyor ve eğer beni daha da utandırmasaydı, koluma dokunduğu anda mesanemin kontrolünü kaybedeceğimden şüpheleniyorum.

"Başka biri tarafından sahiplenildin mi?" Başımı sallıyorum.

"Başka biriyle sözlendin mi?"

Tereddüt ediyorum ve daha kabul edilebilir, düzgün bir cevap düşünmeden kekeleyorum, "Bir eş için değil, kralım."

"Hm." Parmağının etrafında tek bir bukleyi döndürüyor, bakışları yavaşça saçlarımdan omzuma, oradan da elbisemin üst kısmına geçmeden önce onu hayranlıkla izliyor. Eli boğazımda sadece tehdit olarak yorumlanabilecek bir şekilde biraz sıkılaşıyor. O... o beni burada mı öldürecek? Bu şekilde mi? Davral ayinini şu anda üzerimde mi gerçekleştirecek?

"Kralım..." Fısıldıyorum. "Mercy. Lütfen..."

Çok güzel bir hayatım olmadı ama bu benim ve sonuna kadar gitmeye niyetliyim. Fazla bir şeyim olmayabilir ama umutlarım var... kürkleri, temiz ayakkabılar, hatta belki bir gün, eğer gerçekten şanslıysam, beni yanına alacak fakir bir çiftçi çocuk... ve eğer tanrılar tarafından gerçekten şımartılırsam, belki onunla birlikte büyüteceği, seveceği ve her şeyiyle yıkayacağı birkaç çocuk.

Kendi akrabalarımın görmeyi sevdiğini. Yine de kral beni serbest bırakmadı. Onun yerine, gözlerini kapattı.

"Merhamet," diye tekrarlıyor. İki kez daha tekrarlıyor.

Gözleri açılıyor ve bakışları kulağımda oyalanırken uzaklaşıyor. Oynadığı bukleyi kulağımanın arkasına sıkıştırıyor ve o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki sözlerini anlamakta zorlanıyorum: "Tanrıların benden esirgediği şeyi nasıl sunabilirim? Tanrılar ikimize de merhamet etmeye niyetli değil."

"Lütfen," diyorum tekrar, gözlerimin arkasındaki sıcaklık bastırıyor. "Teklif edecek hiçbir şeyim yok."

Bakışları benimkilere kayıyor ve eli göğsümün yarısına kadar iniyor. Başparmağını göğüs kafesimin ince kemiklerine sürtüyor. "Benimle gelmek ister misin?"

Donup kaldım. Panik beni tüketiyor. "Ben sadece bir köleyim," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

"Bunu görebiliyorum." Bakışları kıyafetlerimin üzerinden ayaklarıma kadar iniyor. Eli de onunla birlikte düşüyor, boğazımı ortaya çıkarıyor ve omzuma inip sıkıyor. "Benimle geleceksin," diyor daha da derin bir tonda. "Bu konuda bir seçeneğin olduğuna inanmana izin vermem, şimdi iptal ettiğim bir hediye. Buna karar verildi. Gel bakalım. Acıkmış olmalısın."

Yapış yapış yumruğumu avucunun içine alıyor, bütünüyle yutuyor ve beni duvardan uzaklaştırmaya başlıyor. Ayaklarım arkamda sürüklenirken, sanki yedi başım çıkmış gibi bana bakan tüm bu insanların yanından geçerken taşın bloklara dönüşüyor. Kral izlediği yolu tekrar takip ederek beni odanın önüne, sadece gözde kişilerin oturduğu yüksek masaya çekiyor ve ardından Winterbren Şefi'nin yanındaki koltuğuna otururken beni kucağına çekiyor.

"Dişilerinize oturmalarını söyleyin. Ben seçimimi yaptım," diye homurdanarak beni kucağına oturtuyor, bacaklarımı her iki bacağının üzerine yerleştiriyor, böylece sağ dış kalçam tam karnına dayanıyor ve popom kalın kalçasını koltuk minderi olarak kullanıyor. Şef Olec'i ve masada oturan diğer kadın ve erkekleri görmezden geliyor.

Şef Olec'in diğer yanında oturan Rosalind, şefin cesedinin etrafından gözlerinde tehditle bana bakıyor. Torbun ve ailesi onun diğer tarafında oturuyor ve kusursuz bir şekilde dizilmiş saçlarının üstünden krala ve bana bakmak için zorlanıyorlar. Arkamda Kral Calai'nin savaşçıların bir kısmı oturuyor. İfadelerini yorumlayacak kadar göremiyorum ama sanki bu kutlanacak bir şeymiş gibi kendi aralarında konuşmaya ve gülmeye devam ettiklerini duyabiliyorum. Yine de kralı en iyi onlar tanıyor. Belki de,

Geçtiği her köyde bu tür şeyleri sürekli yapıyor. Belki de buna alışık oldukları için böyle davranıyorlar.

Şef Olec, dikkatimi ağır bir şekilde dekore edilmiş masaya vermeden önce kısa bir süre bakışlarımla buluşuyor. Kral Calai tabağına ulaşmak için iki kolunu da bana doluyor ve tabağı yeniden doldurana kadar temiz kalıyor. Kemikten bir parça hindi kesiyor ve kendisi yemeyip alt dudağıma götürünce aklım başımdan gidiyor.

"Aç," diyor, sesi olduğundan daha kolay çıkıyor.

İtaat ediyorum ve etli hindiyi dişlerimle çatalın ucundan alıyorum, bunun Kral Calai'nin kullandığı çatalla aynı olduğunu ve şimdi onu paylaştığımızı fark ediyorum. Sonraki iki lokmayı o alıyor ve ben ilk lokmamı çiğnemeyi bitirdiğimde, benim için başka bir et parçası hazırlıyor. Bu seferki öküz. Daha önce birçok kez öküz eti hazırlamıştım ama hiç tatmamıştım ve zengin ve yağlı dokusundan aldığım zevkle neredeyse inleyecektim.

"Öküz sever misin?"

Başımı sallıyorum ve sonra titreyerek fısıldıyorum, "Bu benim ilk seferim." Ona ne anlatmaya çalıştığımı anladığını umarak yüzüne bakıyorum. Elindeki çatal eğiliyor, kaşları çatılıyor, ağzını açıyor ama konuşan Şef Olec oluyor.

Şef Olec yüksek sesle gülerek, "Seçiminiz şaşırtıcı, efendim," dedi.

Kral yüzüme, gözlerimin derinliklerine bakmaya devam ediyor, sanki değerli bir kaynak bulmaya çalışıyormuş gibi, ama bilmeli ki bende hiçbir şey yok. Bakışlarını ilk ben kırıyorum ve bir başka ağır sessizlikten sonra tabağındaki et parçalarını şişlemeye devam ediyor ve dönüşümlü olarak bir ısırik alıp bir sonrakini bana veriyor.

"Ben seçim yapmam. Sadece tanrılar tarafından yönetiliyorum," diyor kral, neredeyse küçümseyici bir sesle, Şef Olec'e çok az zaman ayırarak beni bedeniyle ve ilgisiyle çevrelerken. "Şarabı mı yoksa birayı mı tercih edersin küçük kuş?" diye soruyor bana.

Göğsü omzumu ve kolumu hizalıyor, vücudu benimkini çok yakından kavırıyor. Başı benimkinin üzerinde duruyor ve daha önce ona ne söylemeye çalıştığımı fark etmemiş gibi görünmesi beni özellikle endişelendiriyor. Ağzım kurudu ve şarap ya da bira, hangisi ikram edilirse onu deneyecek kadar susadım.

"Şarap, sanırım?" Sadece birkaç yudum bira içtim ve tatsız buldum. Şarabı denemedim ama tadının biradan daha kötü olmayacağını umuyorum

Örnek aldım.

Kral ikisini de selamlıyor ve tıpkı benim odanın içinde taşıdığım gibi büyük bir sürahi ve ibrikle geliyorlar. Mikas adında bir köle kralın tahta kadehine bira doldururken ironi gözümünden kaçmıyor. Kendime bir kadeh doldurmak için şarap testisine uzanıyorum ama kral elimi yana itiyor.

Başarılı bir şekilde azarlandığımda yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kral nazıkçe, "Özür dilerim küçük kuş. Seni kovmak istememiştim, sadece şarabını dolduran kişi olmak istedim." Bize en yakın ön masalarda oturan savaşçıların gözlerini çektiğini görebildiğim bir hareketle tam da bunu yapmasını izliyorum. Yüzümün kızardığından eminim. "Beni affediyor musun?"

İğne batmış gibi dik oturuyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana usulca gülümsüyor ve tahta fincanı alt dudağıma götürüyor. "Elbette kralım."

Bana şarap ikram ederken burun delikleri hafifçe parlıyor. Endişeli ve rahatsız şekilde onun kadehinden oburca içiyorum. Et, patates ve diğer sebze lokmaları arasında neredeyse iki bardak şarap içiyorum. Yavaşlıyorum, midem yediklerimden dolayı ağırlaşıyor. Sırtım daha da dikleşiyor ve kendimi, korkunç bir şekilde, giderek daha fazla ağırlığımı onun göğsüne yaslarken buluyorum.

Bu konuda yorum yapmıyor. Bunun yerine, yanından geçen köleye sesleniyor. "Kadınım için tatlı pasta."

Bu Elena. Kralın emrini yerine getirirken ona bakmıyor. Yassı örgülü somunu kralın ve benim önümdeki masaya koyarken bana da bakmıyor ve kendimi korkunç derecede yalnız hissediyorum. Elena köyde benden daha yüksek bir mevkide -çoğu kişi öyle- ama daha önce hiç tatlı bir pastanın tadına bakmamış olma ihtimali yok. Elena telaşla uzaklaşırken suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Onun yanından geçerken kalabalığın içinde Ebanora'yı görmeye çalışıyorum ama odanın çok gerisinde kalıyor.

Düşen bir şeyin sesi dikkatimi yüksek masanın en yakınındaki masaya ve masanın üzerinde oturan savaşçılara çekiyor. Bakışlarımı ilk Tori yakalıyor. Tam masanın ucunda oturmuş, bana ve omzumdaki kralın eline bakıyor. Kral fark etmiyor ama bela gibi hissettiren bir şekilde sırtımı yoğurmaya devam ediyor. Tüm bu ince dokunuşları beni gittikçe daha rahat hissettirmek için birlikte çalışıyor. O kadar rahatlamışım ki akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyorum. Yanağımı kralın omzuna koyuyorum ve Tori'nin görünmesini engellemek için onun vücudunu ve sakalını kullanıyorum.

Kral altımda geriliyor ama sadece bir anlığına. "Yoruldunuz mu?" "Hayır, kralım," diye fısıldıyorum. Ve bu doğru. Bedenim rahatlamış olabilir ama Zihnim yarıyor, kalbim pıt pıt atıyor. Bir sinir yumağıyım.

"Tatlı pastanızı ikram edeyim mi?" diye soruyor kral ama ben başımı sallıyorum. Yapış yapış olmuş elimi kucağımdan kaldırıyor ve başparmağını kirli avucumda gezdiriyor. "Küçük arkadaşından gelince değer veriyorsun da kralından gelince mi değer vermiyorsun?"

Kendimi kapana kısılmış, çok daha büyük bir yırtıcı tarafından yavaşça köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Ve ödülümü nereden aldığımı bilmesinden korkuyorum. Ebanora'yı cezalandıracak mı? Onu izliyor muydu? Hayır. Bunun cevabını zaten biliyorum. Beni izliyordu.

Sadece yemeliyim. Bu muazzam bir teklif, muhtemelen bir daha asla alamayacağım bir teklif. Ama midem -suçluluk duygusu ve sinirden bağımsız olarak- bir oturuşta daha önce hiç olmadığı kadar çok yiyeceklerle doldu. Göbek deliğimin altında midemin şişkinliğini hissedebiliyorum. Garip ve içimdeki baskı rahatsız edici boyutlarda.

Karnımı tutarak titrek bir fısıltıyla, "Hiç bu kadar çok yememiştım kralım. İstiyorum ama hasta olmadan nasıl daha fazla yiyebileceğimi bilmiyorum."

Hırıltılı bir ses çıkarıyor, kolları bedenimi daha da sıkı sarıyor. Başım dönerken ve bedenim bu tuhaf duyguya karşı savaşıırken beni göğsüne bastırıyor... Rahatlık. Kendime izin versem, bunun gerçek olduğunu, onun güvenebileceğim bir erkek olduğunu, burada kollarında Tori'nin bana asla dokunamayacağını hayal etmek çok kolay olurdu. Bir daha asla açlık ya da soğuk hissetmeyeceğimi. Güvende olacağımı. Bu his o kadar güçlü ki neredeyse gözlerim yaşaracak ve burnumu çekiyorum.

Kral aniden çenemi tuttu ve yüzümü yukarı kaldırdı. Gözlerimin içine bakıyor, ağzı sertleşiyor ve tıslıyor, "Seni üzdüm mü küçük kuş?"

Başımı sallıyorum, yakalandığımı hissediyorum ve ağlayacak gibi oluyorum. "Hayır, kralım."

"Benimle dürüstçe konuş. Seninle hiçbir hata yapmak istemiyorum. Bazıları kaçınılmaz, ama onlardan kaçınabildiğim yerde, planlıyorum." Sırtımdaki kolu beni sıkıca kendine çekiyor ve ben dehşet verici bir şey yapıyorum - olanları anlamaya çalışmaktan daha dehşet verici.

Kendime küçük bir hediye veriyorum, bu sabah hayal bile edemeyeceğim bir lüks. Ben... rol yapıyorum. Esir değilmişim gibi .

Yanlış ve kafa karıştırıcı ve burada güvende olduğum için Tori artık beni rahatsız edemezmiş gibi davranıyorum. Artık kral bu gece bana ne yapmayı seçerse seçsin, muhtemelen, umarım, iyi bir şekilde telafi edileceğim gerçeği üzerinde durmuyorum. Bekâretimi böylesine iri yarı, erkeksi bir erkeğe kaptırmaktan korkmuyormuşum gibi davranıyorum ve sadece bir an için bunun sorun olmadığını farz ediyorum. Hissedemeyecek kadar korktuğum tüm sıcaklığı ve memnuniyeti hissetmeme izin veriyorum.

Sadece bu olacak.

Sadece bu seferlik.

Ve sonra bir daha asla.

Bu yüzden, şimdilik, kendime verdiğim bu hediyeye izin verebilirim. Kralın sıcaklığının tadını çıkarma ve bu doluluk ve memnuniyetin tadını çıkarma yeteneği.

Hızlıca göz kırpiyorum ve titrek bir nefes alıyorum ve sonra... çok hafifçe gülümsüyorum. Kral geriliyor, ama bunun üzerinde fazla düşünmüyorum ve "Sadece... Böyle hissetmeye alışık değilim, kralım" diyorum.

"Ne gibi, küçük kuş?" Daha dik oturuyor ve yüzünü görebilmek için beni geriye yaslanmaya zorluyor. Kocaman kolu omurgamı kavlıyor ve eli başımın arkasını desteklemek için yukarı kalkıyor.

"Korunaklı."

Kral başından ayak parmaklarına kadar gözle görülür bir şekilde titriyor. Boğazının arkasından alçak bir hırıltı çıkarıyor, yüzünü tavana doğru eğiyor ve aniden bana dönmeden önce yakalayamayacağım kadar sessiz bir şekilde nefesinin altında bir şeyler fısıldıyor. Alnını doğrudan benimkine bastırabilmek için sırtını kamburlaştırarak aşağı iniyor. Nefesim kesildi. Çok yakınız, neredeyse burun buruna. Gözleri kapalı, dudakları gevşek ve şaraptan gelen zengin baharatlar gibi kokuyor.

Ağzını eğiyor ve birden aklıma benden bir öpücük istediği geliyor. O... beni öpmek istiyor. Bunun neden bu kadar şaşırtıcı geldiğini bilmiyorum - ne de olsa bu gece için bir kadın istemesinin nedeni bu - kıızılmak. İçimden bir sinir dalgası geçiyor ve dizlerimi sıkıca birbirine kenetliyorum, eteklerimi yumruk yapıp içime çekiyorum. Rol yapıyorum. Bunu daha önce birçok kez yapmışım gibi davranıyorum. Onu kızdırmak istemiyorum. Ama gerçek şu ki, hayatımda daha önce hiç bir erkeği öpmedim...

Kontrolü ele alıp bana ne yapacağımı göstermesini umarak yüzümü yukarı kaldırıyorum ama kuru dudakları dudaklarıma değdiği anda aniden sarsılıyor. Kral geri çekilip omzunun üzerinden bakıyor ve ben de oturup, Şef Olec'in kralın sırtını tekrar sıvazlamasını izlerken içimi kaplayan kelebeklerle boğuşuyorum. Kral memnun görünmüyor ve homurdanarak attığı kahkahayı kaçırmıyorum

Kralın savaşçıları arkamdaki masada oturuyordu. Utancım üzerime çöktü.

"Az önce Torbun'la kadınların üzerimizdeki gücü hakkında konuşuyordum. Olağanüstü, değil mi? Küçük cinsiyetin kralların bile başını döndürebilmesi!" Şef Olec birasını ağzına götürüyor ve yarısını göğsünden ve sakalından aşağı döküyor.

Torbun, Kral Calai'ye görünmek için şefin ve karısının yanından geçerken, "İyi bir seçim yaptınız, efendim," dedi. "Karım her zaman bu genç kölenin biraz temizlikle her erkeğe iyi bir arkadaş olacağını söylerdi." İyi bir arkadaş. Bir eş değil. Rol yapmak biraz daha zorlaşırken bakışlarımı dizlerime indiriyorum.

Kral "Hm," diyor ve verdiği tek cevap bu oluyor. Beni savunmasını beklemiyorum ama bu şekilde tartışılmak hâlâ canımı acıtıyor. Bir köle olabilirim ama hâlâ biraz gururum var.

"Çocuklar için kesinlikle bir çekiciliğı var," diyor Rosalind, sesi soğuk. Başımı kaldırıp Şef Olec'in diğer tarafında oturmuş, büyük bir et parçasını kesişini izliyorum. Krala bir bakış atıyor ama bakışları benimkilere takılmıyor. "Eminim Ithanuir'de onun gibisini pek göremezsiniz, efendim." Sesi bir sorunun ipuçlarını taşıyor.

Bir tanesine kısaca cevap veriyor. "Ithanuir'de her türlüşünü görürüz Leydi Rosalind."

Rosalind bana hoşuma gitmeyen bir bakış attı. Kralın dizlerimin üzerinde sahiplenici bir şekilde duran eline bakıyorum. "Onu kullanmadan önce temizlemeniz gerekebilir, efendim. O yıkanmamış."

Gerginim, acıyor.

"Köyünüzün erkeklerine dişileriyle nasıl meşgul olacaklarını öğretmek sizin için olağan bir şey mi, yoksa benim için bir istisna mı yapıyorsunuz?" Arkamda, erkekler kahkahalarla gülerken bir kadın savaşçının kıs kıs güldüğünü duyuyorum. Görünüşe göre tüm savaşçıları dinliyor.

Rosalind krala beni korkutan bir bakış atıyor, o kadar çekingen, meydan okuyan ve soğuk ki. Aralarında oturan Şef Olec müdahale etmek için hiçbir harekette bulunmuyor. Sadece yemeğini yemeye devam ediyor ve olanlardan kafası karışmış gibi karısıyla kral arasında gidip geliyor. Ne kadar içtiğinden emin değilim ama akli başında görünmüyor. Bu onun için alışılmadık bir durum değil.

"Özür dilerim, efendim," dedi yavaşça. "O bizim vasımız olduğı için sadece sizi bilgilendirmek istemiştim."

"Yıkanmadan tuttuğunuz bir koğuş mu?"

Rosalind sinirleniyor: "Tüm yetimleri ve köleleri yıkamak bizim önceliğimiz değil. Ayrıca köye de pek faydası yok. Burada kalmasına izin vermemiz bir lütuf. Umarım bu gece onunla geçirmeyi seçtiğiniz zaman için, bakıcıları olarak bize bir ödeme yapılacağını varsaymak benim için çok küstahça olmaz. Ne de olsa o bizim, Lordum."

"Az önce onun pek işe yaramadığını söylediğinizi sanıyordum. O zaman benim kullanımım için özgür olması gerekmez mi?"

Rosalind kocasından çok daha zeki. Gördüğüm kadarıyla köyümüzdeki en zeki insan o. Ama kral, bu iri yarı erkek, onu kolayca tuzağa düşürüyor gibi görünüyor. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde bocalıyor. "Onun onurunu ele geçirdiğinde ve ona zevkin yollarını gösterdiğinde daha çok işe yarayacak. O zaman onu isteyen diğer erkeklerle daha verimli bir şekilde ilgilenebilir. Artık onları uzak tutmak için bir nedenimiz kalmayacak kralım."

"Ve yine de, eğer onu bu akşam ağırlayarak toplum değerini artırıyorsam, o zaman neden zamanının karşılığını size ödemem beklendiğini merak ediyorum."

Rosalind cevap vermez. Sadece dudaklarını büzüyor.

Kral başını yavaşça sallar ve dilini dişlerinin arkasına vurur. "Winterbren'de işleri halletmek için kesinlikle alışılmadık bir yönteminiz var."

Ve sonra Rosalind'in sesi kararır. "Kralım, bu köle bir bakire. Sizin gibi iştahlı bir erkeği tatmin edemez. Bu gece kendinizi meşgul edecek başka bir dişi -ya da iki ya da üç- seçmenizi ve onu ait olduğu yere, ahırlara geri götürmenizi öneririm."

Utancım, Rosalind'in dilinden çıkan her keskin kelimeyle destiği çiğ bir yara. Benimle bu şekilde konuşmasını hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı, bu kadar nefret dolu...

Avuçlarımı sıkılmış uyluklarımın arasına sıkıştırıyorum. Bu arada kral da belimi avuçluyor, elbisemin içinde güven verme niyetiyle daireler çiziyor ama beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Eli belimin tüm genişliğini kaplıyor. Sanki benimkine kıyasla kendi büyüklüğünü gösteriyormuş ve benim de bunun farkında olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi sıkması beni geriyor.

Sonra başını eğip Rosalind'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde doğrudan kulağıma fısıldıyor. "Doğruları mı söylüyor? Sen bakire misin?"

Başımı salladım. Ona çoktan anlatmaya çalışmıştım. Ve bilmesini istemesem bile, yalan söylemenin bir anlamı olmazdı. Çok geçmeden öğrenecekti - beni tekrar öpmeye çalıştığı anda - ve ondan sonra beni hâlâ istese bile, Rosalind onur konuklarına yalan söylemeye çalıştığım için diri diri derimi yüzecekti.

Avuç içi dizimin üzerinde geziniyor. Başparmağını uyluğumun üzerinde gezdiriyor. "Şşşt," diyor bana usulca. Ve sonra Rosalind'e, olması gerekenden daha yüksek bir sesle, "Sanırım haklı olabilirsiniz, Leydi Rosalind." diyor. Gerildim. "Küçük kuşum ben onu almadan önce bir banyo yapabilir. Neden ona bir tane çizmiyorsun?"

Krala cevap vermeyince bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Bir an onun için korkuyorum, ta ki şefin karısı olduğunu ve bunun ona güvenlik sağladığını hatırlayana kadar. Sonra kendim için korkuyorum. Hoşnut değil ve o kral olduğu ve bu ona güvenlik sağladığı için, bana yönelteceğinden şüphem yok.

"Elbette," diyor sonunda, kelimeyi uzatarak. "Elena," diye sesleniyor ama Kral Calai onun sözünü kesiyor.

"Hayır, Leydi Rosalind. Elena değil. Siz."

Leydi Rosalind kımıldamıyor. Gerginliği hissediyorum. Masanın diğer ucundaki savaşçıların kıkırdamalarını duyuyorum. Leydi Rosalind'in dudakları sıkı bir kaş çatmayla birbirine yaklaşıyor ve sol gözü seğiriyor. Torbun diğer tarafındaki karısıyla derin bir tartışmaya dalmış gibi davranıyor. Rosalind konuşurken başını kaldırıp bakmadı. Ben de Rosalind'e bakmaya cesaret edemiyorum. Kral beni serbest bırakmayı uygun görür görmez bunun için ağır bir şekilde cezalandırılacağımı biliyorum. Cezamın ne şekilde olacağını henüz bilmiyorum.

Sessizlik başımın üzerinde bir balta gibi asılı duruyor. Ayaklarım yere değmiyor ve kirli terliklerim ayağımdan kaymaya başlıyor. Onları ayağımda tutmak için hiçbir hamle yapmıyorum. Balta düşüyor.

"Rosalind, aşkım, adamı duymadın mı?" Şef Olec yüksek sesle bağıyor. Kralın koluna vurarak beni zıplattı. Kral beni daha sıkı tutuyor. "Hadi, kral ve güzel kölesi için bir banyo hazırla." Şef Olec avucunu dizime doğru indiriyor, ben de kendimi tutuyorum ama kral Şef Olec'in bileğini yakalıyor. Bileğini sıkıyor ve Şef Olec'in bulanık kırmızı gözleri dönüyor. Yüzünü buruşturup krala kuşkuyla bakıyor ve sonra dikkatini tekrar bira şişesine veriyor. Artık boştur. Karısı isteksizce eteklerini toplayıp masadan kalkarken o bir tane daha ister.

"İyi misin?" diye fısıldıyor kral kulağıma.

Yalan da olsa başımı sallıyorum. Kralın eli dua eden ellerimin kalçalarımın arasına sıkıştığı yerde donup kalıyor. Bileklerimi çekip çıkardığında irkilerek nefes alıyorum ve sonra elini az önce benimkilerin olduğu yere, bacaklarımın arasına, iç uyluklarımın üstüne sokuyor. Parmakları tenimde kıvrılıyor ve tüm vücudumun kızardığını hissediyorum. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Sanki gerginliğe inat ağzı gevşemiş ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor.

Ona bir şey söylemek, tecrübesizliğim konusunda uyarmak, Rosalind'den ve şeften özür dilemesi için yalvarmak için ağzımı açıyorum, böylece daha sonraki bir cezadan kurtulabilirim, ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine nefesim kesildi. Parmakları daha yukarılara, kalçalarımın birleştiği yere doğru ilerliyor ve beni göğsüne, kucağına doğru daha sıkı çekip homurdandığında... bacaklarının arasındaki çıkıntıyı artık görmezden gelemiyorum. Ağırlığım, alttan popoma baskı yapan sert uzunluğun üzerine daha da yerleşiyor. Hafifçe öne doğru bayıldığımı hissediyorum.

"Rosalind doğruları söyledi kralım. Bunların hiçbirinden haberim yok." Göğsünü örten kayışlara yapışıyorum ve o da alt dudağını ısıırıyor.

Bir ses çıkarıyor, boğazının arkasından derin bir öksürük. "Bakire olman beni rahatsız etmiyor."

"Ama sizi gücendirebilirim kralım."

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı.

"Başka bir tane seç."

"Hayır." Diğer eli sırtımdan yukarı kayarak enseme hafif bir baskı uyguluyor. Eli boğazıma tam olarak oturuyor. Eğiliyor, burnu kulağımın arkasından saçlarıma doğru ilerlerken içine çekiyor. Onun, tatlı ekmeğin, şarabın ve derinin kokusu beni alışık olmadığım bir şekilde memnun ediyor. Elinin aralarında kilitli olduğu kalçalarım titriyor ve birleştikleri yerde alışkın olmadığım bir sıcaklık hissediyorum.

"Size söz veriyorum kralım, ne yaptığımı bilmiyorum... bu konuda..."

"Ve söz veriyorum minik kuş, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Eli bacaklarıma doğru ilerliyor. Birazdan onların birleştiği noktaya ulaşacak ve ben hissettiğim şaşırtıcı zevkten korkarak boğuluyorum. Anlam veremiyorum. "Lütfen." Ön kolunu tutuyorum.

Alnımızı birbirine bastırıyor, dokunuşunda yeni ve ani bir aciliyet var. "Benden korkuyor musun, küçük kuş?"

"Evet, kralım."

"Nedenini anlıyorum ve bunun için üzgünüm. Seni rahatlatmak için zamanım olacak," diye hırlıyor yüzümün yan tarafına doğru. "Ama bu gece değil. Bekleyemem ve beklemeyeceğim."

Daha önce gösterdiği nazık ihtiyattan hiçbir şey yapmadan ilerliyor ve bana ağzını kendi ağzımla arama şansı veriyor. Bu kez, dudakları içeri dalıyor ve benimkini çimlere bırakılmış bir ödül gibi topluyor, almak için çok olgun.

Sıcak, kuru dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, yüzünü beni tamamen yutabilecek şekilde eğiyor. Dili ağzımın kenarını yalıyor ve ben bu ürkütücü his karşısında şaşırarak nefes alıyorum. Dili dudaklarımın arasından kayıyor, dişlerimi geçiyor ve ağzımın çatısını, dilimi - tadabileceği her yeri - nazıkçe okşuyor. Aynı anda eli elbisemden yukarı, kalçalarımın birleştiği yere doğru uzanıyor ve daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir yerime dokunuyor. Bu his tehlikeli ve korkutucu ve hem beni burada kızdırmaya niyetli olduğu hem de vahşi ve muhtaç bir miyavlama saldıgımda artık numara yapmadığım gerçeğiyle yeniden aşığılanmış hissediyorum. Başım boynuma düşüyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor ve beni yakalarken ağızlarımızı ayırıyor. Eli elbisemin içinden tümseğimi yoğuruyor ve tek düşünebildiğim ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı açmak. Çok fazla ve yetersiz hissettiriyor. İhtiyaçtan ve hayal kırıklığından ağlayacağım, çünkü bunu, onu nasıl durduracağımı ya da bana daha fazlasını vermesini nasıl sağlayacağımı anlamıyorum.

Tekrar ağzıma geliyor, beni acımasızca öperken aynı zamanda monsumdaki bakımlarını durduruyor. Elini çekiyor ve ben şiddetle seğiriyorum, ağzına karşı nefes nefese kalıyorum, şarap kokan nefesim onunkine karışıyor.

"Gel," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı.

Ne demek istediğini anlayamadan beni beşikte tutarak kaldırıyor ve beni tahtın arkasında şef ve Leydi Rosalind'in normalde uyuduğu odaya götürürken savaşçıların - ve sonra tüm büyük salondaki herkesin - tezahüratlarının sesini uzaktan fark ediyorum.

O bedenimi göğsüne bastırırken ben de can havliyle derisine sarılıyorum. Başımın arkasını kavrayarak beni hararetle öpüyor. Dudaklarımı aralıyorum, bunun gerçek olduğunu ve beni gerçekten istediğini, Wrath'ın tüm köylerinden geçerken aldığı gibi tohumu için sadece başka bir kap olmadığını iddia ederken girişine izin veriyorum. Bu gece gördüğüm gibi, onun için dışı sıkıntısı yok.

Alt dudağımı ısıyor ve çılgın bir enerji beni onun şiddetine ayak uydurmaya zorluyor. Ya da en azından denemek için. Dudaklarımı st dudağının etrafında gezdiriyorum, dişlerimle ısıyorum ve boğuk bir inilti çıkarıp durakladığında, onun beni tattığı gibi ben de onu tatmak için dilimi ağzına sokuyorum.

pşmemizi kesiyor ve sendeleyerek şef Olec'in odasına giriyor. Eşiği kaplayan ahşap direklere ağır bir şekilde yaslanıyor ve yüzünü tekrar sazlığa doğru eğiyor. "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadığını söylediğini sanıyordum." dediğinde yüzüm utançtan kızarıyor ve bedenimi bir anda terk ediyor.

"pmedim, kralım. Daha önce hiç pşmedim bile. Size yalan söylemeyeceğim, söz veriyorum."

rperiyor ve "Merhamet" diye fısıldıyor, sonra da şaşırtıcı derecede karanlık bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki beni öldürmek isteyip istemediğini değil de nasıl öldüreceğini tartışıyor. "O zaman nasıl oluyor da beni nasıl peceğini öğrenmek için daha önce binlerce erkek üzerinde pratik yapmış gibi hissediyorsun?" Bir adım daha atarken başparmağını cezalandırırçasına ağzıma sürtüyor. "Tanrılar tarafından benim için yaratılmışsın."

Göğsüme ılık bir basınç doluyor ve beni titrek bacaklarımın üzerine yatırıp arkama geçerken dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Beni ileri doğru itiyor ve ellerim kendimi desteklemek için dışarı fırlayıp mekânın ortasındaki bir destek kirişini yakalıyor. Sağımdaki köşede büyük bir yatak, solumda kk bir yemek alanı var. Yemek köşesinden ayrılan iki oda daha var ama perdelerle örtülü oldukları için ne olduklarını göremiyorum.

Yatağa doğru bakıyorum, acaba ona doğru hareket etsem mi diye düşünürken, kral aniden elbisemin arkasından tutup sertçe çekiyor. Soğuk havanın omurgama değmesiyle soluk soluğa kalıyorum ve titreyerek yaptığı hareketle elbisemi ikiye ayırdığını fark ediyorum. Artık giysilerimin olmayacağı düşüncesiyle yaşadığım kısa süreli umutsuzluk, onun sıcak ve ağır elini sırtımın ortasında hissetmemle yer değiştiriyor.

Boğulur gibi bir ses çıkartıyor ve bir an için kıpırdamıyor. Başka bir şey söylemiyor.

"Kralım?" Elbisemi kollarımdan aşağı ittiği ve sonra kalçalarımın üzerinden aşağı ittiği bir an geçtikten sonra gergin bir şekilde nefes alıyorum, böylece yüzüm ona dönük, ellerim kirişe dayalı, her tarafım çıplak ve kıyafetlerim ayaklarımın altında toplanmış bir şekilde duruyorum. Vcudumdan hoşlanmamış olmalı... diye düşünüyorum ve kızarıyorum.

Parmakları omurgamda geziniyor ve sonra tekrar doğru ilerliyor. Elleri desenleri izlemeye başlıyor ve "Dayak mı yedin?" demeden bir an önce onu neyin rahatsız ettiğini anlıyorum.

Nefes veriyorum, onu ilgilendiren tek şeyin bu olmasına seviniyorum. Başımı sallıyorum. "Ne ile?"

"Bir kırbaç."

"Neyden yapılmış?"

"Telden."

Parmak uçları bazı izleri takip ediyor. Oldukça soluk olmalılar - bir süredir vurulmadım - ama aynı zamanda uzun zamandır onlara için zaman ayırmadım.

"Sizi gücendirdiysem özür dilerim kralım."

Tıslıyor ve sonra vücudu aniden arkamda belirince sıçıyorum. Tam arkamdan. O kadar yakın ki, sıcaklığı boynumdan topuğuma kadar bana baskı yapıyor. Ayaklarımı botlarıyla destekliyor ve ayakkabılarıyla yanlış bir adım atacak olsa, artık çıplak olan ayak parmaklarımı kıracağını biliyorum. Bununla ilgili her şey bana çok tehlikeli geliyor. Sığ nefes alırken korkmuyormuş gibi davranmak daha fazla çaba gerektiriyor.

"Benden özür dileme, küçük kuş. Hele bunun için hiç. Yanlış bir şey yaptığında bile benden özür dilemiyorsun." Saçımı çekerek başımı geriye yatırıyor ve gözlerinin üzerimde gezindiğini görüyorum. "Anlıyor musun?"

Hissettiğim baskı ve bunalmışlık karşısında gözlerim doluyor.

Doğrusu bu sefer başımı salladım. "Hayır, kralım."

Vücudumun etrafına uzanıyor ve sol göğsümü avuçluyor. Meme ucumu çimdiklediğinde nefesim kesildi. "Sorun yok." Alnımdan öpüyor. "Yakında olacaksın."

Elleri vücudumda geziniyor, her yerime dokunuyor, göğüslerimden ve göğsümden başlayıp karnımdan kalçalarımın doğru iniyor. Ellerini vücudumdan çekerken derisinin tokalarının çözöldüğünü duyuyorum ve ürperiyorum. Ona yardım etmem gerektiğini biliyorum ama ellerim çok kötü titriyor.

"Öylesin," diye gürlüyor alçak sesi ve ben bir sonraki söyleyeceği şey için endişeleniyorum. Soylu kadınlarla yatmaya alışkınken çıplaklığım hakkındaki değerlendirmesi nasıl olumlu olabilirdi? Her gün olmasa bile her hafta banyo yapabilen kadınlar, kollarında kir lekeleri, bacaklarında solan morluklar, tırnaklarının altında pislik olmayanlar, çünkü el işi yapmıyorlar ve hiç yapmadılar.

"Enfes," diye derin bir nefes veriyor, tüm göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor. Çıplak göğsünü.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Deri parçalarının yere düştüğünü görüyorum. Vambraces, göğüs parçaları, kalan kürkleri. Sonra kolları beni sardığında, kollarının tamamen açıkta olduğunu görüyorum. Ve vücudunu tekrar benimkine bastırıldığında, göğüslerinin her çıkıntısında, karnının sert çizgisinde, devasa yuvarlak omuzlarında, nihayet botlarının ve pantolonunun bağcıklarını çözüp onlardan çıktığında inanılmaz derecede sert, kalın uyluklarında canavarlığını hissedebiliyorum.

Ereksiyonu sırtıma baskı yaparken nefesim kesiliyor ve o inliyor. Ürperiyorum, şimdi ciddi bir şekilde titriyorum. "Şşşt," diyor kulağıma. "Gergin olduğunu biliyorum."

Onun güvencesi benim için hiçbir şey yapmıyor. Uzun aletini sırtım boyunca yavaşça sürerken, ereksiyonunu kalçalarımın altına indirmek için dizlerini önemli ölçüde bükerek ve kaya gibi sert, ancak delicesine pürüzsüz uzantıyı kırıksıklıklar arasında kaydırırken, dik kalmayı başardığım için kendimle gurur duyarak titremeye devam ediyorum.

"Daha önce çıplak bir adam gördün mü?" diyor, sesi olduğundan daha kalın.

Başımı sallıyorum. Elbette daha önce nehrin aşağısında çıplak adamlar görmüştüm. Orası kölelerin yıkandığı yer.

Boğazının arkasından bir tık tak sesi çıkarıyor ve benimkini tutup sıkıyor. "Kim?"

Konuşamıyorum ve verdiğim tepkiden utanıyorum. Dişiler her zaman erkekler tarafından yatağa atılır. Bu bir Davral ritüeli değil. Canlı canlı yüzülmeyeceğim. Ve eğer buradan yaralı olarak çıkarsam, hayatta kalabilirim ve kalacağım. "Sadece şey... şey..." Konuşamıyorum, düşünemiyorum, eliyle kık yanaklarımı ayırıyor ve diğer girişime sikişinin başını sokuyor. Beni... orada kızıştırmayı mı planlıyor? Bunun erkeklerin kadınlara yaptığı bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

"Sana hoşgörü gösteriyorum çünkü korktuğunu, esir olduğunu, her şeyi yanlış yaptığımı biliyorum, ama kralın sana bir soru sorduğunda, küçük kuş, bir cevap bekliyorum."

Beni azarlıyor ve siki geri çekilip parmaklarından biri kık yanaklarımın arasından geçip dar, sıkı girişime bastırıldığında ürperiyorum. Sıkı açıklığımı ihlal ederken sert bir nefes emiyorum, kıvılcım çıkarıyor

Gözlerimde yaşlar. Çok garip hissettiriyor. Diğer eli boynumdan göğüslerimin arasına, karnımın üzerine iniyor, önümde dolaşarak tümseğimi avuçluyor ve parmak uçlarını buklelerimin arasına soktuğunda çok ama çok yumuşak bir deri parçası buluyor ve çok nazikçe okşuyor.

Derim -tüm derim- hissiyat içinde kavrulurken korkunç, utanç verici bir ses çıkarıyorum. Dizlerim artık beni tutmak istemiyor ve feryat ediyorum, "Sadece diğer hizmetkârlar, kralım. Nehirde birlikte yıkanıyoruz." Sesim titrek ve dengesiz.

"Aferin kızıma." Ağzı omzuma inerken aniden ayaklarıma tekme atıyor. Beni ağlatacak kadar sert ısıyor. "Seni yıkayacağım..." Kürek kemiklerimin arasına dizdiği öpücüklerin arasında homurdanıyor. Tüm vücudunu azgın bir canavar gibi benimkine sürüyor, bu arada ben nefesimi zor tutuyorum. "Sonra."

Ve sonra elleri her yerde - göğüslerimin üzerinde dolaşıyor, onları sertçe sıkıyor, karnımın üzerinden geçiyor, kalçalarımı kabaca avuçluyor. Ve sonra onun bir şey üzerinde çalıştığını hissediyorum. Kocaman kolu karnımın altından geçiyor ve penisinin başını vajinamın girişine yerleştirmek için ayaklarıma yerden kaldırıyor.

"Kralım," diye soluyorum, işleri bu kadar çabuk hızlandırmasına şaşıyorum ve dehşet içinde parmaklarım direği kavıyor, bacaklarım altımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Vücuduma doğru itmeye başlıyor ama onu kaldıramıyorum. Biraz nemliyim ama ereksiyonu alt dudaklarıma sürüklenip tümseğimi yoklarken sürünme acı veriyor. Canım acıyor ve çaresiz bir feryat koparıyorum.

Geri çekilip kulağıma doğru pantolonunu indirdiğinde beni şaşırtıyor. Ayaklarımı tekrar yere koyuyor ve etli parmakları kıvrımlarımın arasından geçerek merkezimi buluyor. Diğer eli karnımın enine uzanıyor ve parmak uçlarının tenime battığını hissedebiliyorum, tekrar irkiliyorum ve direği kavrayıp sanki akıl sağlığımınmış gibi ona tutunuyorum.

Parmağı tümseğimi geçip dudaklarımı aralayarak bedenimin sıcaklığını buluyor. Tek bir parmağını göbeğime doğru kaydırıyor. Geriliyorum. Bacaklarımın titrediğini hissediyorum ve düşmeme izin vermesini diliyorum. Keşke gitmeme izin verse ama sanırım bunu aştık.

İri parmakları içimde dönüyor, göbeğimin derinliklerine bastırıyor, hiçbir parmağın ulaşamadığı yerlere dokunuyor. Sonra bir parmağı bedenimin içinde, diğeri saçlarımda öylece duruyor. Hafifçe çekiştiriyor ve ona dönüp bakmamı istediğini fark ediyorum.

Dikkatle gözlerimi açıyorum ve yüzündeki ifadeyi görünce şaşıyorum. Yanakları ve ağzı kan kırmızısı. "Bakiresin," diyor ve boğuluyor. "Beklediğimden çok daha sıkı."

Kafasının karışmasına şaşırarak hızla başımı sallıyorum - bunu ona daha önce de söylemiştim, değil mi? Daha önce de pek çok bakireyle yattığını tahmin ediyorum. Tıslıyor, parmağını içimde daha da kaydırıyor. Bir tane daha eklemeye çalışıyor ama ben parmak uçlarımda yükseliyorum. Baskı çok fazla. "Lütfen majesteleri, acıtıyor."

"Calai," diye düzeltti beni. "Beni adımla çağıracaksın." Sonra şakağımı öpüyor, ne olduğunu bilmediğim sürpriz bir gösteriyle, çünkü bu şefkat olamaz, ağzını benimkine bırakmadan önce. İstemeden de olsa geri çekiliyorum ama öfkelenmek yerine fısıldıyor: "Tanrılar beni sınıyor."

Parmaklarını yavaşça benden kurtarıyor ve ben sarkıyorum, şarap zihnimden siliniyor. Kendi başıma ayakta durmaya çalışıyorum ama kral beni sıkıştırıyor. Yüzümü ona çeviriyor, çenemi sıkıyor ve beni aşağı itiyor. Benden ne istediğini anlamıyorum, ta ki dizlerimin üzerine çöküp devasa ereksiyonunun ardından yüzüne bakana kadar.

Bacaklarının arasındaki uzantıyı gördüğümde, düşündüğüm yere gitmesinin mümkün olmadığını bilerek nefes nefese kalıyorum. Penis sertleşmiş ve zonkluyor, soluk teni kızgın bir renge bürünmüş. Övündüğü devasa ereksiyon, kemerine taktığı kılıçlardan daha çok bir silaha benziyor. Baskınlarda kaç kadına tecavüz ettiğini, Ithauir'de kaç fahişe ve metres tuttuğunu merak ediyorum. O şeyi doyurmak için gece gündüz demeden çalışan bir sürü kadın gerektiğini hayal ediyorum. Ve şu anda, sahip olduğu tek şey benim.

Aletin morumsu başını dudaklarıma bastırıyor. Tadı tuzlu. Yarıktan hafif bir yapışkanlık geliyor. Dudaklarımı kapatırken dilim üzerinden geçiyor ve boğazının arkasından boğulur gibi bir ses çıkarıyor. Eli sikinin üzerinde çalışmaya devam ederken ona bakıyorum.

"Sadece bir öpücük." diye homurdanırken kelimeleri kesik kesikti.

Elini bir, iki ve daha hızlı bir şekilde üzerinden geçirirken başı şişmiş ve damarları shaftına doğru belirginleşmiştir. Hafif bir kızıl kıl tozuyla kaplı testisleri vücuduna sıkıca yapışmış durumda. Saçlarıma dokunmak için uzanıyor ve penisini yüzüme sürtebilmek için dizlerini önemli ölçüde bükmek zorunda kalıyor. Yanağıma bir okşayış gibi dokunduğunda teninin bu kadar yumuşak ya da sıcak olmasını beklemiyordum.

Ne yaptığımı bilmiyorum, bırakın bunu, daha önce hiç bir ağzı öpmemiştim, ama kendi dudaklarıma karşı yaptığı hareketi taklit ediyorum ve ayrılmış ağzımı penisinin üstündeki yarığa bastırırken dilimle yönlendiriyorum, istediği gibi öpüyorum.

Hırıltılı bir ses çıkarıyor ve onu incittiğim için endişelenerek geri çekiliyorum, ama saçımdaki eli beni yakın tutuyor. "Tekrar. Lütfen" diyor. Yalvarıyor.

Kendimi garip bir şekilde... güçlü hissediyorum... Aletini ucundan dibine kadar yalıyorum ve mücadele ediyormuş gibi görünmesinden hoşlandığımı fark ediyorum. Odanın ortasındaki direğe tutunmuş ve bu açıdan bakıldığında, benim direğe yaslanırken hissettiğim kadar titrek görünüyor.

Onu testislerine kadar yalıyorum ve cüretkâr bir girişimle dudaklarımı testislerinin üzerinden geçirip onları öpücüklere boğuyorum. Daha sert nefes almaya başlıyor, göğsü kabarıyor. "Lütfen. Ağzına al. Beni çevrelediğini hissetmeliyim."

Ağzımı açabildiğim kadar açıyorum ve başını boğazımın arkasına doğru besliyorum. Ağzımı ereksiyonunun etrafına kapatıp dilimle alt tarafını yaladığım anda Kral Calai haykırıyor. Aletini dudaklarımın arasından çekip çıkarıyor ve şişmiş kafasından yanaklarıma, alınma ve dudaklarıma ipler halinde bulanık beyaz sıvı fişkırmaya başlıyor.

Şaşırtıcı sıvı alnımdan gözlerime akıyor, gözlerimi tamamen kapatmadan önce hızla kırıştırmama neden oluyor ve o andan itibaren sıvının daha fazlasının çıplak göğsümü kapladığını hissedebiliyorum. Fark etmemiştim ama kendimi onun kalçalarına yaslamak için uzanmıştım. Sıkı, neredeyse acı dolu iniltileri gevşerken tırnaklarım şimdi onlara doğru kıvrılıyor. Ağır nefesini duyabiliyorum ve önümde bir şekilde çömelmek için alçaldığını anlıyorum, çünkü önümde bir ısı duvarı ve ardından gelen elin baskısını hissediyorum.

Parmaklarını göğüs kafesime püskürttüğü sıvının içinde gezdiriyor, aşağı indiriyor ve önce bir meme ucumun, sonra diğerinin etrafında dolaştırıyor. Geriye doğru eğildim, bunun ne kadar zevkli hissettirdiğine şaşırdım. Ve sonra sesli bir şekilde inliyorum

- yüksek sesle - parmağını ağzıyla değiştirdiğinde. Az önce meme uçlarımı süslediği sıvıyı temizleyen ağzının sıcak, emici basıncı skandal ama durmuyor.

Diğerine geçmeden önce göğsümün birini ağzıyla temizliyor, büyük ağzına alabildiği kadarını emiyor. Sinirlerim kalbimin üzerinde dans ediyor, daha önce hiç bu şekilde ele alınmamıştım. Sert ama hissettirdikleri... Çenem geriye doğru eğiliyor ve körü körüne ona uzanıyorum,

Sırtım dikleşirken omuzlarını tutup yapışıyorum ve göğüslerimi ağzına doğru daha da itiyorum.

"Augh," diye inliyor geri çekilirken. Gözlerimdeki kremi temizlemek için uzanıyorum ama bileğimi yakalıyor. "Bu testi geçecek kadar güçlü olmadığımndan endişeleniyorum" diye fısıldıyor. Bir çeşit bez göz kapaklarımın üzerinde teker teker geziniyor ama parmağıyla alnımda kalanları temizliyor. "Ağzını aç."

Gözlerimi açıyorum ve dudaklarım otomatik olarak ayrılıyor. Krema kaplı parmağını ağzıma doğru hareket ettirmesini izliyorum ve dudaklarımda kaydığını hissediyorum ve dilimin üzerindeki garip misk kokusunu tadıyorum. İçgüdüsel olarak emiyorum.

Tıslıyor ve elini tamamen geri çekiyor, sonra içeri girip beni öpüyor, yüzümü kocaman ellerinin arasında tutuyor ve aniden geri çekilip beni kucağına alıyor. Beni beşik gibi tutarak sağ perdenin arkasındaki odaya götürüyor ve orada zengin banyo tuzları ve yağları kokan, buharı tüten suyla dolu çok büyük bir küvet olduğunu görünce şaşıyorum.

Kral şakağıma sokuldu. "Bu gece seni tohumlayacağım. Üzgünüm ama kendimi durduramayacağım." Sesi titriyor ve sözleri beni şaşırtıyor. Beni buraya bunun için getirdiğini düşünmüştüm ama beni odanın ortasındaki muhteşem ahşap küvete götürürken onu sorgulamıyorum.

Odanın her tarafında mumlar yanıyor ve beni içine koyarken su sıcak. Zıplıyorum. Sıcaklık cennet gibi, ama buna alışık değilim ve beni bıraktığında küvetin kenarlarına tutunuyorum, sanki bir su altı canavarının leğenin siyah dibinden yükselip beni bütünüyle yutmasından korkuyormuşum gibi.

Gerçi bu gece bunu yapabilecek tek kişi o sanırım, diye düşünüyorum kendi kendime, küvete girip karşımdaki leğene ağır ağır oturup kalan tüm alanı kaplarken. O da küvetin kenarlarına tutunuyor ama gözleri sanki onu kötü bir büyüyle yakalamışım gibi bana dikilmiş. Sanki saldırmamaya çalışıyor.

Bana bakıyor. Nereye bakacağımı bilemiyorum. Başını suya daldırırken kızıl saçları suda kararıyor. Yüzünü silerek iki parmağıyla bana işaret ediyor. "Gel."

Gidebileceğim hiçbir yer yok ama ben hareket etmeyince öne doğru oturup sol kolumu tutuyor. Beni kendine doğru çekip döndürüyor ve sırtım göğsüne yaslanıyor. Sabunu yavaşça tenimde gezdirmeye başladığında etrafımızı saran sıvıda gerginlik hakim. Omuzlarımı yoğuruyor,

Sonra yumuşak bir bez alıp yüzümü, kollarımı, karnımı ve ayaklarımı yıkıyor. Tırnaklarımın altını küçük bir kazmayla temizlemek için özel bir zaman ayırıyor ve ardından yeni bir bez kullanarak oramı, bacaklarımın arasını temizliyor.

"ne otur." Sonra saçımı yıkamak için zaman ayırdı. Tüm buklelerimdeki düğümleri taramak için daha kalın bir kazma kullanıyor. Bu biraz zaman alıyor. "Saçların çok güzel."

Karnım sıkışıyor ve dizlerime tutunuyorum, o saçlarımı yağla tararken ve parmaklarının bir sonraki geçişinde temiz bir şekilde sürüklenirken hiç şikayet etmiyorum. Gözlerim yanıyor. Parmaklarımı buklelerimin arasından bu şekilde geirmeyeli uzun zaman olmuştu ve onun narin çalışma şekli... Kolayca umursuyormuş gibi davranabilirdim.

"Teşekkür kralım," diye fısıldadım.

"Calai."

Sadece başımı sallıyorum. İstesem de

İşini bitiren kral beni kendine doğru çekiyor, bir kolunu omzuma atıyor ve diğerk eliyle karşı göğsümü sıkıyor. İçgüdüsel olarak tekrar eğiliyorum ve Kral Calai inliyor, "Nereden geldiğini bilmiyorum ama seni hiç bulamasaydım, zlerdim." Kral diğerk elini bacaklarımın arasına sokuyor. Dizlerimi birbirine kenetliyorum ama kalçaları benimkileri kavıyor ve dizlerini benimkilerin arasına bastırıp leğenin iki yanına açarak beni tamamen açıkta bırakıyor.

En hassas olduğum yer olan gbeğime masaj yapmaya başlıyor ve ben bu hissin tadını mı ıkaracağımı yoksa ondan geri mi çekileceğimi bilemiyorum. Son derece savunmasız ve samimi hissettiriyor. Ama eli yine göğsümde, meme ucumu okşuyor ve boynumun yan tarafını ısırıyor, öpüyor ve emiyor. Ellerim küvetin kenarlarını kavıyor, heyecanım artmaya başladığında ve kıçımın altındaki horoza karşı dönmeye başladığında sevgili yaşam için tutunuyor.

Kulağımı ısırıyor ve ben yüzümü yana çevirip dudaklarımı ararken kendimi şaşırtıyorum. Çok duyarlı ve pcğm hemen kendi pcğyle daha da talepkar bir şekilde yakalıyor. Bu arada eli bacaklarımın arasında hız kazanıyor ve ben dayanamayana kadar buklelerimin arasındaki o son derece yumuşak teni okşuyor.

"Kral," diye bağırıyorum, korkarak. Tüm vücudum ateşler içinde. ırpınmaya başladım. "Ne..."

"şşş... Bununla savaşma. Bana teslim ol."

İlk kez başıma gelene kadar ne demek istediğini anlamıyorum. Vahşileşiyorum. Sessiz kalmaya çalışıyorum ama nefesim hızlandıkça ve mide kaslarım kasıldıkça bu zorlaşıyor. Bacaklarım Kral Calai'ninkilerin dış taraflarını sıkıyor, verdiğimi bilmediğim bir savaşı kaybediyorum. Titriyorum, nefes nefese kalıyorum, kalçalarım sarsılıyor ve aniden zevke dalıyorum. Tüm vücudum kıpırdıyor, kıvrılıyor, artık dehşete kapılmıyorum ama yoğun bir zevk dalgası beni süsleyip götürürken tamamen mutlu oluyorum.

"İşte bu Starling, benim için gel." Bana adımla sesleniyor ama ben kendimi o kadar kaptırmışım ki, ellerinin bedenimdeki hissine kendimi o kadar kaptırmışım ki saatler, belki de günler sonrasına kadar farkına bile varmıyorum.

Çığlık atıyorum ve bedenim son bir kez kasılıyor. Bindiğim dalga nihayet doruğa ulaştığında sarsılıyorum ve bir önceki an yapamadığım şekilde gerçekliğe erişmemi mümkün kılıyor. Bir anda, buklelerimdeki parmaklarının baskısı çok fazla geliyor. Tenimin aşırı hassasiyeti acı veriyor. Geri çekiliyorum ama gidebileceğim hiçbir yer yok ve inliyorum.

"Çok güzel yaptın," diyor Kral Calai, eli daha aşağılara, şarkı söyleyen hassas tenimden uzağa gidiyor. Tümseğime ulaşıyor, dudaklarımı aralıyor ve bir parmağını içime bastırıyor, sonra iki... Basınç daha önce olmadığı kadar katlanılabilir, parmakları içime kolayca girip çıkıyor, hoş bir şekilde... hoştan da öte. Tüm vücudumu saran ateşin yeniden yükseldiğini hissetmeye başlıyorum.

"K-Kral Calai," diye inliyorum.

"Bu sesleri çıkarmaya devam edersen kendimi buna kaptıracağım," diye kulağımda, parmakları bedenimden kayarken.

Kaybetmekten duyduğum hayal kırıklığıyla miyavlıyorum ve ağzımdan dökülen edepsiz, kadınsı olmayan kelimeleri sansürleyemeden fısıldıyorum, "Anlamıyorum kralım... ama durmanızı istemiyorum."

"Siktir." İri elleri beni öne doğru itiyor, ta ki bacaklarım altımda düzleşene ve bedenim onlara doğru eğilene kadar. Uzanıyorum ve kendimi küvetin ağır leğeninin kenarında yakalıyorum. Ahşap parmaklarımın altında ılık, buhar ahşabın üzerinde damlacıklar oluşturuyor ve bu damlacıklar ellerimin altında dağılıyor. Kralın istediği yere doğru manevra yaparken vücudumun yarattığı rüzgârda mumlar dalgalanıyor. Titreyen alt yarımın, kemerine bağlanmış çelikten daha güçlü kollar tarafından tutulduğunu hissediyorum.

Ve sonra parmaklarından çok daha büyük bir şeyin baskısını bir kez daha göbeğimin girişinde hissediyorum. Henüz bana hiç dokunmamış olmasına rağmen tümseğim nabız gibi atıyor, sıcak ve hafifçe şişmiş hissediyorum. Nefes nefese kalıyorum.

ve ereksiyonunu ikinci kez göbeğimle hizaladığında homurdanıyor ve uyarıda bulunmadan ileri doğru itiyor.

Daha önce giremeyeceği kadar sıkı ve kuru olan vücudumdaki bariyeri başarıyla aştığında nefesim kesiliyor. Banyo suyuyla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim bir şekilde sırlıklam olmam da buna yardımcı oluyor. Vücudumun doğal kayganlaştırıcısı onun girişini kolaylaştırıyor ama yine de içime ittiği devasa ereksiyon dirençle karşılaşılıyor. Acı hissetmiyorum ama baskının sınırları var. Çekirdeğimden, ruhumdan geçen kutsal olmayan hisler hissediyorum ve bunların hiçbirini nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına batıyor ve kollarım beni bırakmakla tehdit ediyor. Titriyorum ama o beni sabit tutuyor.

"Bana bak," diyor penisini içime bir santim daha bastırırken.

Omzumun üzerinden onu görmek için zorlayarak arkama bakıyorum. Bakışlarıyla karşılaşmak korkutucu. Yüzünü buruşturuyor, kendini sıkıca kenetliyor. Kırmızı buklelerle tozlanmış göğsü, ne kadar hafif olursa olsun her hareketiyle şişiyor ve esniyor. Sertçe kavramadan önce avucu dış kalçama çarpıyor.

"olduğuna inandığımdan daha sıkısın... Hakkında hikâyeler duyduğum her şeyden daha sıkısın." Yüksek sesle ve canavarca inliyor.

Ve ben de ona iniltiler, nefes nefese inlemeler ve daha derin, daha hayvansı seslerle karşılık veriyorum. İçime daha da fazla itiyor, daha da fazla, basınç çok büyük, horozunun hissi çok lanetleyici, iddia ediyor. Ereksiyonu uzun, bir erkeğinkinin olabileceğini bildiğimden daha büyük ve henüz içime tam olarak girmediğinden endişeleniyorum. O inliyor. İnliyorum. Bir eli omzumda, diğeri kalçamda, çökmemi engelliyor.

"Acı hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum. Vücudumda geçilmez bir noktaya ulaştığı için baskı sıkılaştı. Eli sırtıma masaj yapıyor ve yavaşlıyor. "Kendimi tamamen oturtacağım. Anlık bir acı hissedeceksin ama çabucak geçecek."

Alt dudağımı ısıriyorum ve korkmamış gibi yaparak sarsakça başımı sallıyorum. Öne doğru eğiliyor ve dudağımı dişlerimden kurtarıyor. Üzerime düşüyor, yara izleriyle dolu göğsüyle sırtımı örtüyor. Kendini küvetin üzerinde tutmak için elini benimkinin dışında tutuyor, diğer eliyle de yanağımı hafifçe kavıyor.

Dudakları yanağımda geziniyor, burnumu bulup ucunu öpüyor, sonra aşağı inip ağzımı yakalıyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alarak kafamı karıştıracak şekilde emiyor ve bunun hesaplı bir hareket olduğunu fark ediyorum

Bir sonraki anda kalçaları öne doğru kalkıyor ve keskin bir yanma hissi içimi dolduruyor.

Nefesim kesiliyor ve vahşi, acı dolu bir miyavlama çıkarıyorum ama o geri çekilmiyor. Sığ bir şekilde itiyor, ereksiyonu yavaşça içime girip çıkıyor, sonunda, bir süre sonra, baskı devam etse bile yanma azalmaya başlayana kadar. Yüzümdeki eli kalçama dolanmadan önce gözyaşlarımı siliyor. Aniden, daha önce dokunduğunda hala çok çiğ hissettiren açıklığımın hemen üzerindeki o noktayı bulana kadar seksimi koruyan kısa buklelerin sazını taradığını hissediyorum.

"Çok cesursun, küçük kuş. Sikimi çok iyi alıyorsun. Çok iyi bir kız oluyorsun." Parmakları hızlanırken kulağıma homurdanıyor ve bacaklarım ciddi bir şekilde titremeye başlıyor. "Daha önce hiç zevk aldın mı, ödülüm?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bana bak."

Onları açıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Çok ama çok yakınım. Gözlerinin karanlığını görebiliyorum, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Şarap ve günah gibi kokuyor. Tanrı Lohr'un kendisini becermenin böyle bir his olduğunu hayal ediyorum.

"Hiç orgazm olmak için... kendine dokundun mu?" diye homurdanıyor her itişinde. Başımı sallıyorum. Ne demek istediğini bile anlamıyorum.

Kaşları bir zamanlar kırık olan burnunun üzerinde bir araya geliyor. "Ben senin her şeyde ilkin miyim?"

Başımı salladım.

"Tanrım." Eğiliyor ve ağzını şakağıma bastırıyor. Parmakları tehlikeli bir hızla hareket etmeye başladığında ve sığ itişleri de gittikçe hızlandığında, bana saldıran çelişkili acı ve zevklerin kükreten dalgası arasında hayal meyal, "Raya, bunun için sana ikinci bir kurban borçluyum" dediğini duyuyorum. Yumuşak şeylerin tanrıçasıyla konuşuyor, onun gibi erkeklerin tapmaması gereken bir tanrıyla. Onun gibi erkekler savaş ve kargaşa, sefahat ve şehvet tanrılarıyla konuşur ve ben şu anda teşekkürlerimi Lohr'a, o şehvetli tanrıya sunduğumu biliyorum.

Yüzüm buruşuyor. Coşku yine beni ele geçiriyor. Elimden geldiğince ona tutunmaya çalışıyorum, fırtınanın içinden geçmeye hazırlanırken kendimi siper etmek istiyorum. Elim bileğine çarpıyor. Baş döndürücü bir ihtiyaç dalgası, içimde gümbürdeyen daha sert hisleri keserken, hayatım için onu kavriyorum.

"Calai... Kral Calai," diye düzelttim çaresizliğimi. "Lütfen..."

"Lütfen ne, küçük kuş? Söyle bana. Benden ne istiyorsun?"

Uğultulu bir ses boğazımı düğümlüyor ve çığlık atıyorum. "Senin için gelmeme izin ver. Lütfen..." Başım yenilgiyle öne eğildi. "Al beni."

Bir savaş çığlığı atıyor ve ciddi bir şekilde vücuduma çarpmaya başlıyor. Vücudumun onun sikini kavradığı hissi müstehcen ve harika, çevresi beni bir yumruk gibi dolduruyor. O kadar ıslağım ki, iç kaslarım onun etrafında gerilmesine rağmen penisi vücudumda kolayca hareket ediyor, artık onunla savaşıyor, onu içeri buyur ediyor.

Ellerinden biri göğsümü sıkıyor, diğeri bacaklarımın arasında, ben kollarının arasında dağılana kadar çılgınca ve kabaca hareket ediyor. Hayatım boyunca ikinci kez orgazm oluyorum, onun için, zevk dalgaları alışmayı hayal bile edemeyeceğim bir şey.

Basınç içimde zonkluyor, geçen seferkinden daha sert ve daha uzun. Çığlık atıyorum - çığlık - kadın sesinden çok hayvan sesi. Göbeğim ben istemesem de onun uzunluğunun etrafında kasılmalarla sıkılıp gevşerken daha hafif, daha yumuşak bir acının belli belirsiz farkındayım. İnleyip daha da yüksek sesle küfrettiğinde bundan hoşlanmadığından endişeleniyorum. Üzerime eğiliyor ve omzumu ısıyor. Bükülüyorum ve kendi ağırlığımı taşıyacak kadar güç toplayamadan itişlerinin ritmi bozuluyor ve yere yığılıyor.

Banyoya çarpıyoruz, su pürüzsüz kenarından akıyor. Ben hâlâ onun üstündeyken dizlerinin üzerine çöküyor, bedenim hâlâ onun ereksiyonuna saplanmış durumda. Ellerinden biri kalçamı morartıcı bir şekilde kavıyor, diğer kolu hala vücudumun ön tarafını kaplıyor, o el boğazıma sarılmış.

Vücudu altımda sıkılaşıp sertleşirken benim çıkardığımdan iki kat daha yüksek ve bin kat daha hayvansı bir ses çıkarıyor. "Merhamet," diyor kelimeyi gökyüzüne doğru kükreyerek, "Teffina, bunun için sana teşekkür ederim." Zevk ve aşk tanrıçasına, adını dudaklarından duyduğuma şaşırdığım bir başka tanrıçaya sesleniyor.

Sert ve güçlü hamleler yapıyor, üç, iki... son bir kez daha içime girerken arkamdaki koltuk kucağına çarpıyor. Elleri kenetlenmiş ve omzumun üzerinden bir bakış attığımda gözlerinin geriye kaymış olduğunu görüyorum. Ele geçirilmiş bir erkek gibi görünüyor.

Beni vücuduna bastırmadan önce son bir ilkel çığlık atıyor, sanki beni o kadar yakınında tutmak istiyormuş gibi. Parmakları beni kavradığı yerde kaba, körelmiş pençeler gibi ve yarın görünür morluklar bırakacaklarını biliyorum... tüm gücünü, tüm bu büyüü beraberinde götürerek gittikten günler sonra bile kalacak zalim hatırlatıcılar.

"Lohr beni al," diye fısıldıyor beni göğsüne doğru çekerken. Kalçaları yukarı doğru sarsılıyor, her spazmda tüm bedenim sarsılıyor. Bu bir süre devam ediyor, kral beni daha da sıkı tutuyor, ta ki zor nefes alana kadar.

Ve değil.

Gözyaşlarım göz kapaklarıma bastırıyor, fedakârlık istiyor. "Teşekkür ederim," diyorum hiç kimseye, her şeye. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu korkunç bir duygu. Beni titreten bu korku. Bu umut beni ezip geçecek. Tanrıların bana gerçekten istenmenin nasıl bir şey olduğunu göstermeye karar verdikleri bu kısa zaman aralığı çok fazla.

Kralın sakalı yanağıma sertçe değiyor. "Bu dünya için fazla zarıfsın." Sesi karanlık bir tehdit ve sözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Eli göğsümü buluyor ve dalgınca okşuyor. Diğer eli çenemi kavlıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde hafifçe geziniyor.

"Beni çok memnun ediyorsun, küçük kuş." Sesi bir fırtınanın gürültüsü gibi. "Senin sıcaklığından ayrılmak için çok az arzum var." Eli vücuduma dolanıyor ve bacaklarımın arasını yokluyor. Sertleşiyorum. "Öyle bir niyetim yok."

Boynumun arkasına masaj yapmaya başlıyor, başparmakları enseme sert ve güçlü bir şekilde vuruyor. Çok iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi. Sesli bir şekilde inliyorum.

"Tanrılar," diye inliyor. "Çıkardığın sesler." Eli boğazımda sıkılaşıyor ve bacaklarımın arasındaki parmakları daha hızlı hareket etmeye başlıyor. "En deneyimsiz erkeği bile kadınlar için bir tanrı olduğuna inandırıyorsun." Yanağıma doğru kıkırdıyor. "Şu anda bekaretin sikime bulaşmamış olsaydı, bu konuda çok deneyimli olduğunu tahmin ederdim."

Titriyorum.

Yanağıma ısıyor, beni gerçekten yemeye niyetli olduğundan endişelenecek kadar sert bir şekilde tenimi ısıyor. Sonra elini istismara uğramış tümseğimden kaldırıyor, sikiinin vücudumun içinde kaybolduğu dikiş boyunca hissediyor. "Biraz kanaman var, aşkım." Sevgi sözcükleri karşısında geriliyorum, kendimi biraz ihanete uğramış hissediyorum. Bana böyle şeyler dememeliydi. Ve kendime hatırlatmalıyım ki, bana ne söylerse söylesin, deneyimli olan o ve memnun etmek için ne söyleyeceğini biliyor. "Bir molaya ihtiyacın var mı?"

Parmaklarını birbirine sürtüyor ve parmak uçlarının kıvrımlarına bulaşan berrak sıvının gerçekten de pembe renkte olduğunu görüyorum. "Evet, Majesteleri." Başımı sallıyorum, vücudunun hareketinden çok sözlerine ara vermeye ihtiyacım var.

Parmak uçları tekrar seksimin üzerinde yavaşça geziniyor ve diğer eli boğazımı serbest bırakıyor. "Bana bir dakika ver," diyor mırıltıyla, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Eghh," diye inliyor, bedenimi yavaşça kucağından kaldırırken boğazının arkasından derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor.

Boyu sıcaklığımı terk ederken irkiliyorum, içimde açık bir delik bırakıyor. Miyavlıyorum. "Şşşt," diye fısıldıyor ve beni göğsüne çekiyor. Bunun için minnettarım, çünkü kendi bacaklarım kıymıkların tüm desteğini sağlıyor.

"Bana gel, küçük kuş." Küvetin arkasına yaslanıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, sırtım onun ön tarafına dönük. Su göğüslerimi örtecek kadar yükseliyor ve ben onun sıcaklığına ve arkamdaki erkeğin daha büyük sıcaklığına gömülüyorum. Bacaklarını belime dolamasına, yumuşamakta olan sikiğin fırçasına ve onu örten kılların bana baskı yapmasına tamamen odaklanmamaya çalışıyorum ve bana baskı yapıyor. Hala... itiyor... ve bu düşüncelerimi etkiliyor.

"Sakin ol. Beni aldığın gibi alarak çok iyi yaptın." Saçlarımı omzumun üzerinden çekiyor ve ona bakmam için beni ikna ediyor. Çok yakınımda.

Göz kapakları kapalıydı ve bana gülümsüyordu ve bu sadece çok samimi hissettirdiği için korkutucu bir şeydi. Bunun sık sık gülümseyen bir erkek olmadığını tahmin edebiliyorum. Benimle böyle bir gülümsemeyi paylaşmasını hak edecek ne yaptım bilmiyorum.

Kızarıyorum. Yüzüm yanıyor ve kıkırdıyor, ses tüm göğsünün titremesine neden oluyor, ben de onunla birlikte. "Sen..." Bana bakıyor, gözleri alnımda, saç çizgimde, burnumda, dudaklarımda... Yüzünü kabaca ovuşturup gülüyor ve ben irkiliyorum. Ses şok edici çünkü çok yüksek, çok arsız ve çok hoş. Utanıyorum. Ve ağrım var. Alt tarafımdaki karıncalanmanın, aynanın karşısına geçtiğimde morluklar göreceğimi söylediğini hissedebiliyorum.

"Benden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim." Çok samimi görünüyor ama nedenini anlamıyorum. Bu gece için para ödediği bir fahişeden başka bir şey değilim. Belki de hiç para vermeyeceği bir fahişeyim.

Elleri sırtımda gezinmeye, masaj yapmaya ve yağurmaya başladığında dudaklarımı dişlerimin arasından ısıyorum. Sabun, çam ve bergamot kokusu alabiliyorum, çökmekte olan tatlar, ama parmakları ensemden saçlarıma doğru ilerlerken hâlâ rahatlamak için mücadele ediyorum. Daha önce kullandığı yağlardan daha fazla ekliyor ve parmaklarıyla buklelerimi tarıyor.

"Saçlarınız gür. Kemikçiden kullanabileceğim uygun bir tarak yapmasını istemem gerekecek." Kullanabileceği mi? Sormasam da ne demek istediğini merak ediyorum. Gerginliğimi koruyorum, dediğini yapıp yapmamakta kararsızım.

yoksa kovulmaya mı hazırlanmalıyım? Bu erkeği tanımıyorum. Şu ana kadar niyetleri kafa karıştırıcıydı ve ona güvenmiyorum.

"Bal ve tatlı tereyağı," diye kulağımın kabuğuna doğru nefes alıyor. Kendimi sıcak hissetmemi sağlayacak şekilde bana sarılıyor. Suyun sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık. Hayatım boyunca hiç kimsenin bana daha önce böyle sarıldığını sanmıyorum. "Ben yeniden doğmuş bir erkeğim."

Bir süre orada uzanıp suyun tadını çıkarıyoruz. Buhar, gece hepimiz için yaklaşırken ahşap duvarlardan içeri girmekle tehdit eden soğuğa karşı bir kalkan gibi yükseliyor. O kadar sakın ki, tembelce ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Uykuya dalmam gerekiyormuş gibi hissetmemek çok zor... ama bundan çok uzağım.

"Ayakta durabilir misin?" diye fısıldıyor kulağıma, sesi ikna edici ve nazik.

Bunun sadece kısmi bir gerçek olduğunu bilmeme rağmen başımı sallıyorum ve onun dürtmesiyle ayağa kalkıyorum. Bacaklarım titrek ve güçsüz ama bunu ona söylemeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine, "Dön" dediğinde, diz hizamda suyun içinde durana kadar emrettiği gibi yapıyorum, seksim onun göz hizasında.

Bıçağı gördüğümde irkiliyorum. Kısa ama pırıl pırıl, keskin görünüyor ve onu bacaklarımın arasına getirdiğinde korkuyorum. "Bacaklarını aç. Kollarının bir kısmını alacağım. Saatlerce ziyafet çekmeye niyetliyim ve çektiğimde buklelerini dişlerimin arasına sıkıştırmaya niyetim yok."

Sözleri şok edici ve ne anlama geldiklerini bilmiyorum. Kulağa endişe verici ve korkutucu geliyor, ama o sadece kıkırdıyor ve bıçağını saçlarımın üzerinde kolay vuruşlarla gezdiriyor, onları çıkarmıyor ama kısa kesiyor. Titiz bir erkek ve o çalışırken yüzüne birkaç bakış atmaktan kendimi alamıyorum.

Yanağının iç kısmını ısıırıyor ve bakışları görevinden ayrılmıyor. Bir elinde küçük bir bez var ve konsantre olduğu bölgenin altına bastırarak tüm küçük tüyleri yakalamak için kullanıyor. İşini tatmin edici bir şekilde bitirdiğinde, bıçağı ve katlanmış bezi banyonun dışına koyuyor, arkasına yaslanıyor ve alt dudağını derisinin altındaki renklerin değişmesine neden olacak kadar sert bir şekilde ısıırıyor.

"Buran şişmiş..." Başparmakları dürtmek için geri dönüyor, ayırıyor ve ben havanın cinsel organıma çarpmasıyla tıslıyorum. "Acı çekiyor musun?"

Başımı sallıyorum ama tereddüt ediyorum. Gördüğünü biliyorum. "Ben ölçülü bir erkeğim," diyor ama yüzümdeki ifade ne düşündüğümü anlatıyor olmalı çünkü hafifçe kıkırdıyor, yaklaşıyor ve tehlikeli bir çizgiyi yalıyor

kıvrımlarımın arasından. Bu his beni gafil avlıyor ve "Ama seninle değil" diye fısıldarken onu zar zor duyuyorum.

Beni tekrar yalıyor, bu sefer ağzı ve dudaklarıyla tüm seksimi kavırıyor, dili şişmiş, morarmış, arzulu etimi yalıyor. Nefesim kesiliyor, dik durmak için mücadele ederken ellerim tekrar tekrar yumruk oluyor. Bunu yapamam. Çok fazla şey istiyor. Uğultulu bir çığlık atıyorum ve başı geriye düşüyor. "Bu çılgınlığı beslemem gerekecek. Lohr şu ana kadar senden aldıklarımı doymayacak."

Gözlerini açıp bacaklarımın arasından bana bakarken içimi bir panik kaplıyor. Altımda bu şekilde secde ederken, seyretmesi ürkütücü bir sahne. Kralın bahsettiği deliliğin onun siyah bakışlarında parladığını görebiliyorum. Ağzını doğrudan daha önce şiddetle dokunduğu sinir demetine bastırıyor ve ben bocalıyorum.

"Beni tekrar almaya hazır mısınız?"

Şakaklarımdaki ani kan dalgalanması ve kulaklarımdaki uğultu yüzünden onu zar zor anlayabiliyorum. Zihnim bedenimin zayıf olduğunu, belki de daha fazlasını kaldıramayacak kadar zayıf olduğunu biliyor. Ama bedenim sadece bana şimdiye kadar gösterdiği zevki biliyor.

Sadece bir gece için buradayım. Tek bir gece. Nefes veriyorum. Bir daha asla burada olmayacağım.

Ellerim endişeyle omuzlarına düşüyor. Onun açık emri olmadan ona dokunmak beni kötü bir şekilde cezalandırabilirdi. Ama... yine de yapıyorum, bekaretimin enkazı arasında küçük bir cesaret taşı buluyorum ve ona tutunuyorum. Ve ödüllendirildim.

Yüzünü ancak doğrudan göğüslerimin vadisine bakarak görebileceğim kadar yakınım eğiliyor... ve yumuşamış. Gözleri çok parlak, çok berrak. Bu akşam bira ya da şarap içtiğini asla tahmin edemezdim ve bir an için aklıma Winterbren'deki kendi liderim geliyor. Şef Olec'in gözlerini hiç bu kadar berrak ve farkında gördüğümü sanmıyorum.

Kralın saçlarına dokunma dürtüsü içimde o kadar güçlü ki, parmaklarımı esnetiyorum ve kalan azıcık onurumdan da vazgeçiyorum. Fısıldıyorum, "Kralım, size dokunabilir miyim?"

Göz açıp kapayınca kadar gözleri dönüyor ve dudakları gevşiyor, sonra homurdanarak bana dönüyor: "Özgürce."

Cevabına ve bu kadar ileri gitmeme kızmamasına şaşırarak, akıl almaz bir cüret gösterdim ve kralımın kızıl saçlarını nazikçe

Alnına. Gözleri dalgalanıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Saç telleri şaşırtıcı derecede kalın. Saçları sert ve örgülerin etrafında düğümlenmiş. Birkaç tanesi gevşek teller boyunca örülmüş ve şimdi hepsi birbirine karışmış durumda. Eskiden annemin saçını yapardım, o da benimkini yapardı ama daha önce hiç bir erkeğin saçına dokunmamıştım. Var olduğunu bile fark etmediğim bir yakınlık.

Gözlerini kapattığında biraz daha cesurlaşarak elimi uzun saçlarının arasından geçirip boynunun arkasına kadar indiriyorum. Alnını kalçalarımın arasındaki yumuşak tene doğru eğiyor ve boğazının arkasından kısık bir sesle inliyor. Ve hareketi tekrarladığımda, ağzını seksime bastırıyor.

Dili, ayrık dudaklarının arasından süzülüyor ve şişmiş mememin üzerine yerleşiyor. Titriyorum ve inliyorum, şimdi okşamak yerine saçlarını kavriyorum, desteğe ihtiyacım var. Hiçbir şey söylemiyor ama beni tekrar yalıyor, ben bocalarken göğsündeki gümbürtü dizlerimin etrafını sarıyor. Ağzı daha geniş açılıyor. Dili yumuşak, hırpalanmış tenimin etrafında yavaş daireler çiziyor ve sonra ellerini kaldırıp tümseğimi dudaklarımdan uzaklaştırarak beni tamamen aç bakışlarına maruz bırakıyor. Alt dudaklarıma, tümseğime, kendi nabızıyla atan hassas tenime tatlı öpücükler konduruyor.

Ayaklarımda üzerinde sallanıyorum, ama eli belime bastırıyor ve beni yüzüne doğru tutuyor, diğer elinin iki parmağı uyluklarımda kayıyor ve hassas derimi nazikçe okşuyor. Uyluk içlerimin ne kadar çiğ olduğunu daha önce fark etmemiştim ama şimdi onun kaba bacak kıllarının ve derisinin benimkini aşındırdığı her yeri hissedebiliyorum. Biraz acıyor ama eli çok iyi hissettiriyor. Ve sonra...

Parmaklarını bedenimin içine soktuğunda nefesim kesiliyor, bir, belki iki... Başım geriye düşüyor. Dili hızını artırmıyor, onun yerine tembelce seksimin her santimini tatmaya devam ediyor ta ki... ta ki...

Parmakları bedenime takılıyor ve göbeğimde aynı anda bacaklarımı titreten bir yere bastırıyor. Birkaç dakika sonra işim bitiyor. Dik durarak orgazm oluyorum, başımın aniden dönmesine karşı düşmemeye çalışmanın baskısı neredeyse acı veriyor. Bacaklarımda arasındaki ateş yanıyor ve cızırıyor, ben ise hiç doruğa çıkmamasını umduğum bir dalgaya biniyorum. Nefes alıyorum, inliyorum, merhamet için kralıma bağıriyorum. Ve gerçekliğe geri döndüğümde, onun bana baktığını, hipnotize olmuş gibi beni izlediğini görüyorum.

Parmakları bedenimden ayrılıyor ve elleri kalçalarıma geliyor. Ancak o zaman ellerimin saçlarına dolandığını ve sertçe çektiğini fark ediyorum. "S-sorry, my

Kral," dedim ve bıraktım.

Beni duymamış gibi görünüyor. Ayağa kalkıp beni kaldırırken neredeyse hiç orada değilmiş gibi görünüyor. "Al, kürek çek." Beni küvetin dışına bırakıyor ve odadaki direkte asılı bir havluyu alıyor.

"Teşekkür ederim..." Havluya uzanarak söylemeye başlıyorum ama kral havluyu etrafıma sarıyor ve beni kendisi kuruluyor. Havluyu kabaca onunkinin üzerine sürmeden önce saçlarımı sıkarken özellikle dikkat ediyor. "Ben..." Tekrar deniyorum, vücudunun geri kalanını kurulamasına yardım etmek için havluya uzanıyorum ama beni yine duymuyor.

Onun yerine ayağını bacaklarımın arasına sokarak dengemi bozuyor. Düştüğümde beni yakalıyor, kaldırıyor ve yatağın olduğu odaya taşıyor. Beni yastıkların üzerine atıyor ve vücudumda gezinmeye başlıyor, yayılmış bacaklarımı, aralarına kocaman omuzlarını sığdırabileceği kadar geniş olana kadar ayırıyor.

Karnının üzerine uzanarak karnımın alt kısmına bir öpücük konduruyor. "Kaç erkek sana böyle zevk verdi?" Ağzının tümseğimin üzerinde olduğundan bahsettiğini biliyorum ve sıcaklığın beni iyice harap ettiğini hissediyorum.

"Hayır, kralım," diye fısıldadım.

"Ve hiçbirisi asla olmayacak." Zaten onun merhametine kalmışken neden bana bu kadar acımasız sözler söylediğini bilmiyorum. "Şu andan itibaren zevki düşündüğünde, göreceğin tek şey benim. Bedenim, sikim, tohumum. Gece bitmeden önce içine birkaç kez daha boşalmayı planlıyorum, eğer beni kaldırabilirsen?"

Bana mı soruyor? Tam olarak anlamıyorum ama unutma, sadece bir gece. Sadece bir gecem var. Başımı salladım.

"Evet, kralım." "Calai," diye düzeltti.

Cevap vermiyorum. Gözlerini kapatıyor ve burnunu karnıma sokuyor. "Bu gece bekaretini her şekilde istiyorum küçük kuş. Ağzına ve amına sahip oldum. Şimdi de göt deliğini alacağım ama elimden geldiğince nazik olacağım."

Sözleri her ne kadar müstehcen olsa da beni öfkeliendiriyor ve karnımın alt kısmında bir sıkışma hissediyorum, daha önce var olduğunu bilmediğim kaslarım çalışıyor. Nefes nefese kalıyorum ve ellerimi omuzlarına kilitliyorum, o da üzerimi örtmeye geliyor ve beni bir kez daha ciddiyetle öpmeye başlıyor. Son isteğini - hayır, ilanını - yaparken bana sormadığını fark ediyorum.

Vücudu vücuduma sürtünürken zevkten çılgına dönmüş ve paniğe kapılmıştım.

Aleti tekrar sertleşiyor ve kolayca içeri kayıyor.

Boynumun iki yanından aşağı yukarı öpücükler arasında, "Seksinin sikimin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum," diyor. "Yarın yürüyemeyebilirsin ama buna ihtiyacın olmayacak. Bu gece seni mahvedeceğim ama mahvolmana izin vermeyeceğim." Sözleri titrek - benim için bir uyarı mı yoksa onun için bir hatırlatma mı, hangisi olduğundan emin değilim.

Sonra hızını artırıyor, siki sıcak ve sert bir şekilde vücuduma girerken, iç kaslarım onun devasa kolanını yerleştirmek için kabaca kenara itiliyor.

Kalçalarını oynatıp hızını artırarak içime girerken kalçalarımın birleştiği yer acıyor ve kızıyor. Bu açıdan, mum ışığıyla aydınlatılmış odanın karanlığında ona bakarken, yüzünün koyu kırmızı bir tona dönüştüğünü ve alnındaki damarın sıçradığını izliyorum. Boynu şişiyor, iri göğsü kızarıyor ve ben sikiinin altında zıplıyorum, önüm kaslı vücudunun üstündeki kızıl tüylere çılgınca sürtünüyor. Alt yarım sürtünmesi çok fazla... çok fazla...

"Geliyor musun?" diyor, kaşları çatık.

Gözlerimiz kilitleniyor ve ağzım açık kalıyor ama cevap vermiyorum. Sadece başımı umutsuzca miyavlıyorum, çünkü üzerimde başka bir zevk duygusu kükrüyor ve kendimi ona kaptırıyorum. "Lanet olsun," diye homurdanıyor, çeliğe dönüyor. Kalçalarını sarsakça benimkilere çarpıyor, taşakları vücudumun alt tarafını tokatlıyor. Başı boynumun kıvrımına düşerken biraz bükölüyor ve kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle kükrüyor.

Aramızda şaşırtıcı bir ıslaklık dalgası hissediyorum ve sonrasında vücudu yumuşuyor. Beni her yerimden öpüyor, dudakları önce yavaş, sonra hızlanıyor. Beni öpüyor ve öpüyor ve benim yavaş dudaklarım sadece teklifi kabul ediyor, ayak uyduramayacak kadar uyuşturulmuş. "şimdi sıra diğer deliğinde," diyor ve sikini vajinamdan çıkarıp sularını kış yanaklarımın arasına akıtana kadar ne demek istediğini anlamıyorum.

Elini aramızda gezdiriyor ve iri parmak uçlarından birinin arka deliğime aniden bastırđını hissettiğimde tüm vücudum irkiliyor. "Bu..." Ben başlıyorum.

"şşşt," diyor kral, sesi neredeyse kızgın geliyor. "Seni tamamen ıslatmayacağım, çok sıkısın. Ama seni burada tohumlayacağım." Bakışları dudaklarıma kayıyor. "Ve belki ağzını bir kez daha."

Parmağı sonuna kadar içime giriyor ve acıdan kızarıyorum. atıyorum. Kral çığlığımı ağzıyla yakalıyor. "Kralını çok iyi memnun ediyorsun."

Beni bakışlarıyla buluşmaya zorladığında nefes nefese kalıyorum. "İşte bu," diye fısıldıyor. "Bana şu anda içinde kimin olduğunu söyle."

Gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor. Aynı anda nasıl bu kadar vahşileşmiş ve bu kadar değerli hissedebildiğimi anlamıyorum. İçime gireceğini hiç düşünmediğim yerdeki parmağı... bekaretimi aldığı anda vajinama giren sikinden daha büyük geliyor. Ve şimdi de geri kalanı için geldi. "Kralım..."

"Hayır." Parmağı içimde hareket etmeye başlıyor, tohumunun kayganlığı bunu mümkün kılan tek şey. "Tekrar yanlış cevap ikinci bir parmak daha eklerim."

"Kral Calai," diye fısıldıyorum panik içinde.

Başını sallıyor ve kık deliğime bir parmak daha ekleyerek gerdiğinde kıkımdaki baskı iki kat artıyor. "Şşş, küçük kuş. Rahatla ve daha az acı verici olacak." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Bunun için üzgünüm ama bu gece hepinize sahip çıkmam gerekiyor. Tanrılar izin verirse yarın sana daha kolay davranacağım. Ama bu gece ihtiyacım çok güçlü. Bana içinde kimin olduğunu söyle, ben de boşalmana yardım edeyim."

Birden topuklarının üzerine oturuyor ve diğer eliyle vücudumda şimşek çakmış gibi hissettiren yeri nazikçe ovmaya başlıyor. Artık şişmiş ve belirginleşmiş olan omurgam, o dokunduğu anda dikleşiyor. Sonra da o elini çekip parmaklarını arka tarafımdan vücudumun içine doğru avucuna kadar kaydırarak bana işkence ediyor.

Yakıcı bir dolgunluk içimi dolduruyor ve feryat ediyorum, "Calai! Calai... Calai, içimdesin."

"Evet, öyleyim aşkım." Ellerini arka deliğimden bir anda çekiyor, bir kez daha üzerime tırmanıyor ve sıcak, sert uzunluğunu vajinamın içine kolayca sokuyor. "Artık beni çok kolay alıyorsun," diye homurdanıyor bir sonraki hamlesinde. "Benim zevkim için sadece ıslak bir delik." Sözleri kaba, öyleyse neden göğsümdeki bir yumruk sıkılıyor? Ağzı benimkinin üzerine inerken kalçalarımın bir sonraki hamlesini karşılamak için yukarı kalktığını hissediyorum.

Dudaklarımdan uzaklaşıp tıslayana kadar onu öpüyorum, "Benim küçük bakire fahişem. Şimdi çok iyi kullanılıyor. Sikim için bir yatak ve tohumum için bir hazne ve sadece benim. Her gece seninle yatacağım ve karnın mirasçılarımın dolana kadar seni binlerce kez dölleyeceğim." Varisler, diyor, piçler değil.

Çenem titremeye başladı. Tutuyor. Dokunuşu şiddet sınırında olsa da, bana hakkı olmayan sözler verirken sarf ettiği boş sözler kadar zalim değildir. Öylece bir eşe sahip olamaz.

Kalabalığın içinden onu seçmek ve becermek. Alınması gereken izinler, ödenmesi gereken çeyizler, yapılması gereken törenler, yapılması gereken fedakârlıklar var. Beni bir geceliğine alıp yalnız bırakmayı teklif etti. Tüm bunlar bittiğinde, belki de onun piçine hamile kalacağım ve o da bu döngüye rastladığı bir sonraki köyde yeniden başlamak üzere çekip gidecek.

İhanete uğramışlık hissi tekrar üzerime çöküyor ve bu ilk kez, güvensizliğimi serbest bırakan ve bundan zevk almamı sağlayan zihnimdeki sesi görmezden gelebiliyorum. Bu sadece bir gece, diye düşünüyorum acı acı ve ondan uzaklaşıyorum, beni tekrar öpmeye çalıştığında yüzümü başka yöne çeviriyorum.

Dokunuşu sertleşiyor. Beni çenemin altından tutuyor ve yüzüne bakmaya zorluyor. "Sen benimsin." Sesi üzgün geliyor. Hatta kızgın. Kızgın. "Ağlamaların benim, göğüslerin benim, iniltilerin benim, ateşli amcığın benim, kışın benim, gelecekteki oğulların ve kızların benim, tenin, saçların, umutların, korkuların, isteklerin... arzuların... hepsi benim. Sen benimsin, küçük kuş." İticileri dengesiz ama bunun bir önemi yok. Titreyen kalçalarımın asla yetişemeyeceği bir hızla içime giriyor. Parmakları kıcımın yumuşak etine giriyor ve ben... dayanamıyorum...

"Her parçan benim," diye fısıldıyor, ben küçük inilti çıkarırken o dudaklarımı okşarken sesi yumuşuyor. "Ve ben de seninim. Calai sana ait, Starling." Bana vahşice davranıyor ve ben onun tarafından tüketildiğim için utanıyorum, çünkü zevk beni bileklerime ve ayak bileklerime ip gibi bağlamış durumda ve çığlık atmaktan, kalçalarımı kaldırmaktan, sırtımı eğmekten ve gözlerimdeki yaşlar ve kalbimdeki yaralarla onun için serbest bırakmaktan başka hareket edemiyorum.

Uzaktan, konuşmaya devam ettiğini duyuyorum. "Tanrılar öyle tasarlamış gibi benim için geliyorsun çünkü öyle tasarladılar. Lohr ve Raya el ele çalışıyorlar. Var olduğunu bilseydim seni aramak için tüm Gazap'ı tarardım. Benim mükemmel... küçük..." Ve sonra tek bir kelime söylüyor, haince imkansız bir kelime ve beni gecenin içinde bir hançer gibi şişliyor. "Karım."

Orgazmım sıcaklığımdan ayrılma hissiyle doruğa ulaşıyor ve aniden alçalıyor, basınç yüz kat artmadan önce parmakları kıcımı kayganlığımla yağlıyor. Ereksiyonu vücudumun içine, inanılmaz derecede sıkı arka ucuma doğru itiyor. Üstümde homurdanıyor, gırtlaktan ve yüksek sesle. "Augh! Çok sıkısın, ufaklık. Siktir..."

"Bu...acıtıyor..." Söylemeye çalışıyorum ama sesim kolalı ve .

Daha derine itiyor, penisinin başı tamamen içimde, ama bundan biraz daha fazlası. Daha fazla giremez. Beni ikiye bölecek.

Neyse ki olduğu yerde duruyor, her itişte kalçaları geri çekiliyor ama içime daha fazla girmiyor. Kendini kollarının üzerinde tutuyor, kaburgalı karnı sıkılıyor, dalgalanıyor ve ter damlıyor. Ön kolları başımı destekliyor ve yüzü bükülüyor. "Ah, küçük kuş. Keşke bunun için üzgün olsaydım, şimdi durabilirdim. Ama değilim..."

Kalçaları yavaşça sallanıyor ve yüzü tutkuyla dönüyor. Gözlerini kapatıyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. Teninde seksimin kokusunu alabiliyorum. İnliyorum ve o da inliyor, "Serbest bırakmak üzereyim. Bana tekrar söyle, sana kimin sahip olduğunu söyle."

"Calai," diye fısıldıyorum.

"Yessss," diye inliyor. Vücudu sertleşiyor ve omuzları kulaklarının yanında toplanıyor ve ereksiyonu bir başka küçük itme ile içime girerken en garip his kış deliğimi dolduruyor ve menisinin parlak patlaması küfürlü, erotik bir şekilde içime fişkırıyor.

Bundan hoşlanmıyorum ama arzulamadan da edemiyorum. Onun için daha fazlasını yapmak istiyorum, istediğı her şeyi, onu böyle bir yıkıma sürükleyen bedenim olduğunu bilerek. Ama aynı zamanda bunun sadece bu seferlik olduğunu da biliyor ve kendime hatırlatıyorum. Sözleri yalan, çünkü sonsuzluk diye bir şey yok. Bizim için yarın bile yok.

İnliyor ve boşalırken yüzümün her yerini öpüyor, vücudumu okşuyor, göğüslerime masaj yapıyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum. Yapabildiğim tek şey, sıcaklık dalgası bedenimden geçerken ve kral, tüm köyün olmasa bile salonun duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle kükrerken, hayatım için dayanmak.

Nefes alabilmem için hafifçe yana doğru üzerime düştüğünde nefes nefese kalmıştı. Az önce gerçekleştirdiğı ağır işle, bedenim üzerinde açtığı savaşı kıyaslandığında hareketsiz olsam da göğsüm kabarıyor.

"Seni her yere götürdüm, küçük kuş," diye inliyor, siki kıcımdan beni sıkacak şekilde kayıyor. Yatakta öylece uzanıyorum, onun tohumu savaş alanındaki kan gibi vücudumu süslüyor. Tamamen tükenmiş durumdayım, alt dudağım yorgunluktan ve sözlerinin getirdiğı zihinsel ıstıraptan titriyor.

"Tanrım, bu kadar uzun süre beklediğime inanamıyorum." Başını yatağın içinde bana doğru eğiyor. Sırt üstü yan yana uzanıyoruz. Her yerim ağrıyor. Kalbim çok sert atıyor. "Beklediğime değdi." Gözlerinin kenarları kırışıyor.

benimkilerle buluştuğunda. "Sansasyonel birisin. Enfes bir varlıksın. Bekâretini her yönden kazanmış olmak en büyük onurdur."

Her nefes alışında göğsü bir dalga gibi hareket ediyor. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim, majesteleri."

İrkildi ve kaşları çatıldı. Yüzüme uzanıyor ve irkilme sırası bana geliyor. Hırlıyor ve aniden bana doğru yaklaşıyor. Dudaklarını önce alnıma, sonra yanaklarıma, burnumun ucuna ve son olarak da şiş dudaklarıma bastırıyor.

Battaniyeleri ve kürkleri üzerime çekiyor ama kendisi yataktan kayıyor. Yine sinirli, kaşları çatık ve oturmaya çalıştığımda göğsüme bastırıyor. "Uyu. Buna ihtiyacın var. Su ve şarapla döneceğim, biraz da yiyecek. Aç mısın?" Ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzgün olduğunu sanmıştım. "Kendinizi yenilemelisiniz. Birazdan döneceğim prensesim. Tuvalete gitmedikçe yataktan çıkma. Ve sakın elini yüzünü yıkama. Tohumlarımdan senden aktığını görmek hoşuma gidiyor."

Başparmağını alt dudağıma değdiriyor ve ben de onun çırılçıplak odadan çıkışını izliyorum. O odaya girerken büyük odadan gelen uğultuları ve yuhalamaları duyuyorum ve tüm bunların ne anlama geldiğinden emin olamayarak kaşlarımı çatıyorum.

Gecenin pek çok farklı noktasında bana ne söylediğini çözmeye çalışıyorum, nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum, ama hepsi çok fazla ve gözlerimi kapattığım anda tek bir düşünceyle uykuya dalıyorum.

Bana prenses dedi, kraliçe değil.

VİRGİN

Tanrılar merhametlidir," diye kükrüyorum, Winterbren'in salonuna yeniden girerken kollarımı zaferle başımın üzerine kaldırıyorum. Salon çoğu insandan arındırılmış, masalardan üçü çoktan temizlenmiş ve acele eden kölelere yer açmak için toplanmıştı. Alanın ortasında yeni yakılmış bir şenlik ateşi var ve savaşçıları ateşin etrafında oturup alevleri körüklüyorlar. "Ve tanrılar acımasızdır..."

Geriye kalan iki masada dağınık halde birkaç kişi oturuyor, ancak Olec'in hala aralarında olduğunu hoşnutsuzlukla fark ediyorum. Eşleri ortada olmasa da adamı Torbun'la birlikte oturuyor ve Torbun onun ya da başka bir ahmağın söylediği bir şeye kahkahalarla gülerken Olec yarı uykulu bir halde masaya durumda. Ortaya çıktığımda beni selamlıyor, diğerleriyle birlikte tezahürat yapıyor ama ben onu görmezden gelip ateşin başındaki savaşçılarıma doğru ilerliyorum.

"Sen oradaki," diye sesleniyorum en yakın köleye. "Bira, şarap, dişi ve benim için bir tabak." Dişi, bir kez başını sallayıp kaçmadan önce kocaman gözlerle bana bakıyor.

Savaşçıları bana gülüp başlarını sallarken ben yere yığılıyorum. "Puhyo nerede?" Daneera'ya birasını avucundan kapıp ağzına götürürken soruyorum.

Homurdanıyor. "Ahırda bir dişiyle kendini evinde gibi hissediyor."

Diğer adamlar buna kıs kıs güler. "Bu akşam birkaç iyi adam ve kadın kaybettiniz."

Etrafıma bakıyorum - partimde Daneera dışında sadece bir kadın daha var - ve gülüyorum, "Hilde de kendine bir arkadaş bulmuş demek ki?"

Bir başka tezahürat korusu dolaşıyor. Topladığım otuz kişi, gece için başka yerlerde bereketli otlaklar arayanlarla birlikte şimdi yirmi kişi. Savaşçılarımla çoğunluğu bizi pusuya düşürmeyi düşünebilecek herhangi birine karşı savunmak için bir arada kaldığı sürece umurumda değil. Ve bu gece ek korumaya ihtiyacım var.

Daneera'nın birasını boşaltıp kadehi bir kenara fırlatıyorum, bir dirseğimin üzerine tamamen yaslanıyorum ve sikimin iç uyluğuma çarpmasına izin veriyorum. "Siz erkekler işlerinizi nasıl hallediyorsunuz bilmiyorum ve eğer bir kadın için bu yarı yarıya zevkliyse, siz de işlerinizi nasıl hallediyorsunuz?"

Daha fazla kıs kıs gülüyorlar. Fuzier birkaç adım öteden bana bağıyor, "Peki bizim tatlı genç kraliçemiz kralının bekaretini aldığını biliyor mu?"

Yanaklarımda şaşırtıcı bir sıcaklık hissederek sırıtiyorum. Kızarıyor muyum? "Bilmesine gerek yok. Şimdiye kadar sahiplendiğim tek dişi olduğunu bilmesine gerek kalmadan, bakımlarımın onu yeterince korkuttuğundan eminim."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu," diye gülüyor Daneera. Diğer erkekler de onunla birlikte gülüyor. "Çıgıllıkları Ithanuir'e kadar duyulabiliyordu."

Gülümsemem neredeyse kafatasımı yaracak, o kadar büyük ki. "sesler. Tanrım, sesler... Lohr bana böyle olacağını söylememiştir."

Köle, beklediğimden de hızlı bir şekilde, ziyafetten kalan yiyeceklerle dolu bir tabak ve dolu bir sürahi birayla geri döndü. Ona teşekkür ettim ve adamlarımdan birine parasını ödemesini söyledim - artık burada ya da Gazap'ın herhangi bir yerinde bu köle işi olmayacak. Karıma onu tanıdığım günlerde yapılan muameleden ve hayatı boyunca ona yapıldığını düşündüğüm muameleden iğreniyorum. Ona bir gümüş verdiğinde kölenin yüzündeki şaşkınlık kalbimi sıkıştırıyor. Gözleri yaşardı. Bana bakıyor, ona bakıyor ve kekeliyor, "Şey..."

"Teşekküre gerek yok, genç adam. Bu akşam dinlenmenin tadını çıkar," diyorum ve savaşçılarımla bir kez daha gülerken o kaçıp gidiyor.

"Olabilir mi? Kemik kral artık yok mu?" Daneera bağıyor, solgun yüzü renkten renge giriyor.

"Kemiklerin kralı mı? Belki de kuzuların kralı," diye ekliyor Fuzier.

"Bir şeftali kadar yumuşak," diyor Dolar ve ben dizlerimin üzerine çöküp onu tekrar yatakta görmenin şokuna kendimi hazırlarken ve onu kızdırmamak için sikime boyun eğdirmeye çalışırken erkekler bundan sonra dağılıyor. Son sefer onun için çok fazlaydı, bunu biliyorum - bunu biliyordum - ama ben bakire bir piçtim ve kendimi tutamadım. İleride daha iyisini yapacağım. Umarım. Dua ediyorum.

"Çok haklısın, öyleyim. Beni bir sonraki savaş alanında baltayla değil çiçeklerle silahlanmış olarak bulacaksın," diye homurdandım.

Savaşçılarımla şimdi ciddi ciddi gülüyorlar ve ben hepsine sırtıyorum, elimde leydimin tepsisiyle ayağa kalkıyorum ve sırtımı germek için eğiliyorum. Artık sadece yarısı kalkmış olan sikim bacaklarımla arasında ağır ağır sallanıyor. Hektor onu işaret ediyor. "O zaman gerçekten bakireymiş."

Aşağı bakıyorum ve genişçe sırtıyorum, ama sonra gülümsemem dalgalanıyor. Aletimde bir kan izi var. Gurur, alışılmadık bir endişeyle birlikte göğsümde çekiç gibi sallanıyor. "Hilde'ye ona bakmasını söyleyeyim mi?"

"Ah, bu normal, Lordum." Hektor genç ama yine de sikişme konusunda benden daha deneyimli, özellikle de hem erkekleri hem de kadınları siktiği için. "Onun gibi küçük bir şey doğal olarak kanardı, bacaklarını kullandığınız o korkunç yılan için açardı."

Çok daha genç bir savaşçı tarafından garip bir şekilde rahatlatılmış bir şekilde başımı sallıyorum.

Sonra Fuzier, benim yaşlarımda, açık kahverengi tenli, kırılmış koyu renk saçlı bir erkek, aynı neşeli sesiyle, "Peki oyunlardan sonra bizimle geleceğini bilmekten memnun mu? Yani Ithanuir'e."

"Nasıl olmasın ki?" Daneera diyor ki. "Buradaki kölelerine nasıl davrandıklarını gördün mü? Utanç verici. Raya'nın bu iğrenç yeri henüz yerle bir etmemiş olması şok edici." O kadar yüksek sesle konuşuyor ki Winterbren'in sözde savaşçılarıyla dolu masanın onu duyabildiğini biliyorum. Başka bir şehirde ya da köyde olsa, yaptığı saygısızlığı kınayabilirdim. Ama burada değil. Şimdi başımı kaldırıp bakmıyorum bile.

Ama kaşlarımla çatıyorum. "Elbette. Ona benim için, senin için, hepimiz için ne anlama geldiğini defalarca söyledim."

Ama savaşçılarımla gülmüyor. Bunun yerine, benim bilmediğim bir dilde konuşuyor gibi görünen bakışlar atıyorlar. "Konuşun, hepiniz. Onun için çiçeklerin kralı olabilirim ama ağzınızı açmazsanız hepiniz için derisi yüzülmüş cesetlerin kralı olacağım."

Bira ve şarap grubun içinde serbestçe dolaşıyor. Hiç de savaşçıya benzemeyen ama en ölümcüllerim arasında yer alan esmer tenli Hektor, bileğini bordo renkli ağzının üzerinde gezdiriyor. "Kraliçe olacağını bildiğini mi söylemek istiyorsunuz lordum? Onunla evlenmeye niyetli olduğunuzu biliyor mu?"

"Evet. Açtım."

"O zaman şanslı bir erkeksin." Fuzier ayağa kalkıyor ve bana ibriği ve bira sürahisini uzatıyor.

İkisini de bir elime alıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Nasıl yani?"

Fuzier alay ediyor. "Ghabari'nin önünde ona yemin ettirmeden önce karım elimde olsa gece taşlarımı alırdı."

Daneera, "Birçok erkek baskınlarda eşlerini de götürüyor," diye ısrar ediyor.

"Bu bir baskın değil," diye cevap veriyor Hektor ve haklı. Karnımda huzursuzluk kıpırdanıyor. "Ama bakire kralımıza iyi davranacağından eminim." Sırıttıyor ama şüphe tohumları çoktan ekilmiş. Kalçasına bir tekme ve darbenin etkisiyle eğiliyor, çenesinden aşağı şarap damlarken gülüyor. "Saygısızlık etmek istemedim, efendim."

Fuzier'e dönüyorum. "Sence hoşnut olmayacak mı?"

Fuzier aslında düşünceli görünüyor, odama doğru bakarken gözleri uzaklaşıyor. "Kraliçeniz olacağını ona siz mi söylediniz yoksa siz mi istediniz?" Şarap lekeli alt dudağını çekiştiriyor.

Tenim karıncalanıyor. Ateşin sıcaklığına rağmen, cereyanlı salonun soğuşunu daha önce hissetmediğim şekilde hissedebiliyorum. Ürperiyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, onun yanına dönüp benden memnun olduğundan emin olmak için içimde bir çekim hissediyorum.

Ben sessiz kaldığımda Fuzier devam ediyor. "Muhtemelen hayatta çok fazla seçeneği olan bir kadın değil." Sanki düşüncelerimin tutarlılığını yok etmemiş gibi omuz silkiyor.

"Ve onun yeni statüsünün farkında olduğundan emin misiniz?" Daneera ekliyor. "Emin değilseniz, yaklaşımınızı değiştirmek ve sormak için her zaman zamanınız vardır."

Sakallı çenemi ovuyorum, kayganlığının ıslaklığının hala yer yer çenemi kapladığını hissediyorum. Ve buna bayılıyorum. "Belki de sorarım."

"Güzel. Hayır demeyecektir. Ne de olsa kralsın ve eğer zevk çılgınlıkları bir gösterge ise, bir dişiyi nasıl memnun edeceğini kesinlikle biliyor gibisin."

Hektor kasıklarımı işaret ederek, "Böyle bir kılıç herkesin hoşuna gider," diye bağıyor ve savaşçıları tekrar kahkahalara boğuluyor.

Göğsümde filizlenen bir umut dalıyla birlikte gülümsemem kısmen geri dönüyor ve genç Hektor'a hızlı bir tekme daha atarak gruptan bir adım uzaklaşıyorum.

Adamlarımdan biri, "Şefe onun köleliğini alacağını ne zaman bildireceksin?" diye sesleniyor.

"Yakın zamanda değil," diye mırıldanıyorum, şef ve adamlarının duyacağı kadar yüksek sesle değil, yine de savaşımlarıma dönüp, "Şef ve karısı için planlarım var, ama üzerinde düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var," diyorum.

Savaşçılarımla arasında alçak, heyecanlı bir mırıltı fısıldanıyor. Planlarımdan haberdarlar ve birçoğunun bakışlarında kana susamışlığın parıldadığını görebiliyorum.

"Hayır demeyecek kralım," diye sesleniyor Daneera arkamdan, ben gruptan ayrılıp kürsüde yükselen süslü tahtın etrafında dönerken. "Ne de olsa kemik kralı sizsiniz."

Odaya döndüğümde kraliçemi sırt üstü uyurken bulduğum için ona cevap vermiyorum. Vücudu çok güzel pürüzlü, kahverengi teni eforunun ürünüyle parlıyor. Mışıl mışıl uyuyor, göğsünün yavaşça inip kalkması içimde derin duygular uyandırıyor, bir süredir hissetmediğim duygular. Güçlü bir kadın olan annemi düşünüyorum ve onun şu an burada olan bu kadın hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Onu seveceğini bildiğim için gülümsüyorum. Babam bir zamanlar kral olmuş olabilir ama sertliğini annemden almışım. Amcam tahta geçtikten sonra beni koruyan ve bize bakan oydu. Ben Ithanuir'e dönecek kadar güçlenene kadar bizi buradakinden pek de farklı olmayan uzak bir Gazap köyünde sakladı. Amcamın canını aldığım ve adımı kazandığımda bile yanımda savaştı.

Bu dişi annemden çok farklı, sadece görünüş olarak değil. Narin, annemin güçlü, sağlam bir kadın olduğu yerde, yine de daha az savaşçı değil. Annemin buna saygı duyacağını biliyorum. Ancak şimdi savaşçılarımla sözlerini merak ediyorum. Bu konuda yanlış mı yaptım?

Yatağın kenarına oturup kapalı tepsimi ve alkollerimi masanın üzerine koyuyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirmek için şimdilik onları görmezden geliyorum. Uykusunda yüzünü dokunuşuma doğru çeviriyor.

Geçmişteki konuşmalarımızı, ona söylediğim sözleri düşünüyorum ve savaşçılarıma söylediklerimin doğru olmadığını göğsümde hissediyorum.

Bana çok açık görünmesine rağmen, Gazap'taki yeni rolünü bir kez bile özetlemedim. Onu Ghabari'nin Ithanuir'deki tapınağında, tüm halkımın -şimdi bizim halkımızın- önünde evlendirmeyi planladığımı asla açıkça söylemedim. Sadece onu aldım ve bu gece beni taşıdığı yüksek merteye için hak ettiği övgüleri yağdırdım. Ona benim dedim. Basmakalıp ifadeler kullanmadığımı anlayacağını varsaydım. Sahte umutlar sunmuyorum.

Ama o beni tanımıyor. Sözlere hafif bir yağmurdan sonraki su birikintisi kadar sığ olan sarhoş lordunu tanıyor. Sözlere kolayca inanmayacaktır. Ona göstermem gerekecek ve henüz sadece üç günüm var.

Ona bir seçenek sunsaydım, benimle gelir miydi? Yoksa kalmayı mı seçerdi? Ve evet dese bile, kralından gelen evlilik teklifini kabul eder miydi? Ya da Calai'den?

Küçük bir iğne göğsümü korkunç bir acıyla dolduruyor. Bu dişiye bir seçenek sunacağım, belki de hayatında ona verilen ilk seçenek, ama... beni reddederse ne yapacağım? Kılıç elimle birlikte gözlerim de seğiriyor. Bu sorunun cevabını biliyorum. Hayır derse, baskına giden bir savaşçı gibi onu yine de alacağım. O benim. Anladığından emin olmak artık bana bağlı. Onun da aynı şeyi hissetmesini sağlamak.

Yatağın üzerine serdiğim kürklerin altından kayıyorum ve uzuvlarımı ona sarıyorum, onu çarşafların altında kendime hapsediyorum, tıpkı günlerimin geri kalanında onu kendime hapsetmeyi planladığım gibi. Tanrılar beni affetsin.

MADENİ PARA USTASI

"Psst...psst!" Uzattığım parmak uçlarıma hafifçe vurulması gözlerimin nihayet açılmasına neden oluyor. Bulanık bir çerçeve görüyorum ve nerede olduğumu ya da olduğunu anlamıyorum. Bu Rosalind, ama burası ne büyük salon ne de salon doluyken uyuduğum ahır. Üşümüyorum. Hayır,. Vücudumun her yerinde ağırlar hissetsem de, şu anda hiç kadar sıcakım. Ne... Neredeyim ben?

Rosalind yatağın kenarında duruyor - benim üzerinde yattığım yatak - şifonyerin üzerine çarşafları yerleştiriyor. Gelmem için işaret ediyor. Başım sola dönüyor ve başlıyorum. Kral Calai benim yatağında - hayır, ben onun yatağındayım - hayır, ikimiz de Şef Olec'in yatağındayız çünkü dün gece bekaretim karşılığında bana zenginlik vaat etti. İkincisini aldı ama birincisinden hiç bahsetmedi.

Kollarından ve bacaklarından biri önüme doğru sarkıyor. Yüzü bana dönük ve uykuda bile kızgın görünüyor. Ürperiyorum. Devasa gece boyunca azalmamış. Saatin kaç olduğunu, görevime geç kalıp kalmadığımı merak ediyorum. Belki de bu yüzden uyandırıldım.

Büyük bir güçlkle, kralın imkansız ağırlığının altından kaymayı ve yataktan çıkmayı başardım. Soğuk, sert toprak zemine titreyen bacaklarımla iniyorum. Rosalind'e doğru yürüyorum ve bana giyinmem için bir elbise uzatıyor. Onunkilerden biri olmalı çünkü hareket etmeye devam ederken anılarım hızlı flaşlar halinde geri geliyor ve elbisemi ve vardiyamı kestiğini hatırlıyorum.

Rosalind'in koyu gri bakışları çıplak bedenimde gezinirken soğuk. Odasının soğuk havasında titreyerek vardiyasını başımın üzerine çekiyorum. Rosalind

benekli tenime ve iltihaplı, kabarık seksime verdiği tepkiye ihanet etmiyor. Ne bulabileceğimden korkarak kendimi iyice incelemiyorum. Bunun yerine, beni Kral Calai'nin kadın ve erkeklerinin uyuduğu büyük salona doğru işaret ettiğinde peşinden gitmem gereken acı verici adımları atıyorum.

Dün gece içkilerin depolandığı oyuğa ulaşana kadar beni duvara dayalı hizmetçi yolundan geçiriyor. Topallayarak yürüyorum. Dönüp perdeyi kaldırarak içeri girmem için başını eğdiğinde sol, rahatsız edici bacağıma bakıyor. İçeri giriyoruz ve bana dönüp konuşmakta hiç vakit kaybetmiyor, ancak neler olduğunu anlamam birkaç denememi alıyor. Dayak yemiş gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda... dolu hissediyorum. Doymuş. Hayatımda ilk defa.

Onun kollarına sarılmak, bunalmak... dehşet verici... heyecan verici... tekrarlamak istemeyecek kadar ondan korkmama rağmen asla unutamayacağım bir deneyimdi. Teklif edeceğinden değil. Sözleri çok yoğun ama yine de sadece bu kadar olduklarını biliyorum. Kelimeler. Hiçbir değeri yoktu. Hayatım boyunca kelimelere hiçbir şey için güvenmemeyi öğrendim. Kelimeler sıcaklık sunmaz. Kelimelerin tadı yok. Kelimeler rüzgar gibidir, boş ve geçicidir.

"Ne nerede?" Kekeliyorum, söylediklerinin sadece sonunu yakalayabiliyorum.

Bana sinirli bir bakış atıyor, sarı saç örgüsü kıvrıkcık ve uzun, omzunun üzerinden neredeyse beline kadar iniyor. "Sana verdiği ödül mü? Şef Olec ve benim adil bir lokma almaya hakkımız var. Biz olmasaydık, altı yıl önce annenle baban öldüğünde sen de kovulmuş, fahişeliğe başlamış ya da ölmüş olurdun. Şimdi, ver onu."

Göğsümde santim santim ilerleyen ürperti bir örümcek gibi yavaş ve cılız hareket ediyor. Rosalind ya da Olec'le hiçbir zaman sıcak ya da sevecen bir ilişkim olmadı ama bana böyle bir şey yapmaya çalışacağını hiç tahmin etmemiştim. Benim özgür olmamı istediğini sanıyordum. Yine de dün gece kralla aralarında yaşanan tuhaf gerilimi düşününce, midem belirsizlikle doldu.

Başımı salladım ve fısıldadım, "Bana hiçbir şey vermedi."

Çıkardığı ses, elinin sol yanağıma çarptığını fark etmemi sağlayan ilk şey oluyor. Başımın yana savrulması, darbe aldığımı doğrulayan şey. Ardından kulaklarımdaki çınlama ve en son titreyen acı geliyor, bu da bana sert bir darbe aldığımı bildiriyor. Bana vurdu.

Bana daha önce de vurmuştu, sadece bir ya da iki kez ve sadece yanlış bir şey yaptığım için. Tahta bir tabağı düşürüp sıcak yemeği yere dökmüştüm. Tezgâhındaki kılavuz çubuğu kırdım. Vardiyalarından birinin üzerine kırmızı şarap döktüm. Belki bir ya da iki kereden fazla ama on kereden az. Hiçbir zaman aşırı zalim olmamıştı ama bu mu? Gözlerim yaşardı ve burnum yanmaya başladı.

Elimle ağzımı kapatıp bakışlarımı ayaklarımın üzerinde tutuyorum, o ise öfkeyle tıslıyor: "Çalmak zorunda kalırsan kraldan para alırsın. Bekaretin için kaç erkeğin teklif verdiğini biliyor musun? Tori'nin bunun için ne kadar ödediğini biliyor musun?" Küçümsüyor. "İstedğin kadar ağla, ama bu seni Tori gibi erkeklerin yıllardır senden istediklerinden bu teklif savaşıyla koruduğum gerçeğini değiştirmeyecek. Tori kazandı ve şimdi ona geri ödeyemem.

"Ödemeniz gerekecek, yoksa kralın sizi bu şekilde mahvetmesine izin verdiğiniz için sizi nasıl cezalandırmayı seçtiğinden sorumlu olamam. Ve sen mahvolmuşsun, hata yapma. Bir fahişenin düşük standartlarına göre bile çok açık bir şekilde kullanılmışsın. Bu yaraların iyileşmesi haftalar alacak ve Tori ödemeyi üç gün içinde bekliyor. Sadece onun ödemesini karşılamak için on sekiz gümüş ve dokuz altın bulmanız gerekecek ve tüm bunları düzenlediğim ve geçen yıllar boyunca size baktığım için bana en az iki katını ödemeniz gerekecek.

Hiçbir şey söylemediğim uzun bir aradan sonra "Beni anlıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, parmaklarım hâlâ dudaklarımda kenetli. "Ben... Bu çok fazla. Bununla başa çıkamam."

"Köydeki her erkekle iki yatarsan, Tori'ye ücretini ödeyebilirsin. Bundan fazlasını almak için kraldan çalman gerekecek."

Hâlâ başımı sallıyorum, telaşlı ve şaşkınım. "Kraldan çalmak mı?" "Evet. Şimdi vardiyayı bırak ve arkanı dön."

Panik beni ele geçirdi. Yarım adım geri atıyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. Öfkeyle kan kırmızısı. Dudakları zalim bir çizgiye dönüşmüştü. "Dün gece tüm köyün önünde beni böyle küçük düşürmene izin vereceğimi mi sandın gerçekten? Senin için banyo yapmama? Yetim bir köle mi? Arkanı dön, seni nankör küçük fahişe. Bir daha söylemeyeceğim." Cübbesinin arasından bir tel kırbaç çıkarmasını izliyorum. Alt dudağım titriyor. Başından beri beni cezalandırmak için onu buraya getirdi. Ben yanlış bir şey yapmadım.

Ancak bu, vardiyamı belime indirmeme ve tellerini sırtımda bir, iki, üçüncü kez kesmesine izin vermeme engel değil. Acı

Yanıklar, ısırğan otunun serin fırçası gibi hissettiren olgun bir sızı. İşi bittiği ve bana daha fazla vurmadığı için şükrederek öne, duvara doğru düşüyorum. Onun diğer kölelere, bacakları kesilip yere yığılana kadar vahşice vurduğunu görmüşüm.

"Güzel," diyor arkamdan. Taze yaralarımda kalp atışlarımı hissedebiliyor, ağzımda aşağılanma ve korkunun tadını alabiliyorum. "Şimdi temizlen. Kokuyorsun. Ve bir hayvan gibi her yere tohum damlatıyorsun. Kök'ün siğili için de Bruna'ya git. Ürettiğin tüm piçleri öldüreceğim, onlara bakmana yardım etmektense." Bir telaş içinde gitti, kan kokusu bir parfüm gibi ardında kaldı.

O gittikten sonra, bana verdiği görevleri yerine getirmeden önce bir an yere oturup ağlıyorum. Ama ayağa kalktığımda içimi dolduran şey pişmanlık değil. Umutsuzluk da değil. Hayatımda ilk kez, tüm vücudum soğuk, soğuk bir öfkeyle canlanıyor.

RUNAWAY

"İşte buradasın," diye mutsuzca homurdanıyorum botlarımı bağlamayı bitirirken. "kadar da iyi bir gece geçirmediniz, değil mi lordum?"

Puhyo'nun kuru sesi
ruh halime hiçbir şey yapmıyor.

Girişin ortasındaki direğe yaslanmış, bu acınası yatak parçasının kenarında oturmuş bana bakıyor. Emir subayıma dik dik bakıyorum ve şu anda onun kanını kurutmak için duyduğum arzuya kıyasla değerini tartışıyorum. Onun değeri kazandı. Zar zor.

"Duyduğum bu değildi," diye devam ediyor, ben sadece homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve pantolonumu bağlıyorum. "Kralımızın kendine yeni bir unvan kazandığını duydum. Kuzuların kralı. En azından bu dün geceydi. Bu sabah bir şey mi oldu?"

"O gitti." Yatağın üzerindeki en yakın kürkü kapıp öfkeyle yastığına fırlatıyorum - bu sabah gün ışığında karımın yumuşaklığına bir kez daha gömülmek için muhtaç ve çaresizce uyandığımda soğuk olan bir yastık.

Sadece onun yokluğunu
bulmak için. "Ah."

Silah kemerimi belime bağlıyorum ve baltamı omzumdaki kılıfa yerleştiriyorum. Oyunların ilk günü ve herhangi bir şekilde müdahale etmesem ya da katılmasam da savaşa hazır görünmem erkekler için önemli. Ben kemik kralıyım. Kralları ellerinde çiçeklerle gelip kan dökülmesini isterse bu onlar için nasıl bir teşvik olur? Ve ben kan dökülmesini isteyeceğim. Hem de defalarca.

"Adamlar seninle müstakbel kraliçem arasında bir... iletişim eksikliği olabileceğini söylediler." Saygısız tonu sadece ona söylediği sözlerle kesiliyor.

Ellerim kürklerimi göğsüme bağlayan bir sonraki tokayı karıştırıyor. Bir sonraki nefes alışımında göğsüm kabarıyor ve duruyor.

"Kraliçe olacağından haberi olmaması, onu neden şafaktan önce köyde mutfaklara su taşımak için çalışırken gördüğümü açıklıyor."

"Onu bu sabah gördün ve beni uyandırmayı düşünmedin mi?" Kürklerimi bedenime bağlamayı bitirirken, bir sonraki nefes verişimde öfke kol ve bacaklarımı kaplıyor.

"Evet. ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Hırladım ve ona doğru yürümeye başladım,

"Neredeydi o?"

"Onu sadece bir kez, işlemek için dışarı çıktığımda uzaktan ve kısa bir süre gördüm."

Genel auranızdan anladığım kadarıyla o zaman karar vermişsiniz?"

"Soru falan yoktu, Puhyo. Bir daha karım hakkında kötü konuşursan, şakalarını dinlemekten ne kadar hoşlansam da dilini keserim."

"Karınız hakkında kötü konuşmuyorum, kralım. Ben sizin hakkınızda kötü konuşuyorum." Teni benimkinden daha koyu bir tonda, saçları simsiyah. "İyi bir kraliçe olacak."

"Gazap tarihindeki en kötü kraliçe olması önemli değil, o benim ve bana nasıl katlanıyorsan ona da öyle katlanacaksın."

Gülüyor, başı geriye eğik. "Kolay bir iş değil. Yine de sabahın bu erken saatinde yataktan kalkıp şakalar yapmanı sağlıyorsa, kusurlarının affedilmesinin kolay olacağını düşünüyorum."

Nefes veriyorum, omuzlarım geriye kayıyor. "Evet. O kadar yumuşak ki, Raya kıskanırdı." O yumuşaklığı burada istiyorum. Onu tekrar almak istiyorum. Bütün gün onu mahvetmek. Oyunları unutmak. Ondan istediklerimi kabul etmesini talep edeceğim. Yerinin benim yanımda olduğunu ve hep öyle kalacağını bildiğinden emin ol.

Puhyo ön dişlerinin arasındaki boşluktan ılık çalıyor. "Senin adına sevindim, dostum." Yanından geçmek için hareket ettiğimde sırtımı sıvazlıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum. Koyu renk gözleri kahkahalarla parlıyor. Nedenini bilmesem de bu beni rahatlatıyor. "Kemik kralı yumuşaklığını hak ediyor."

"Onu yanımda istiyorum, bir daha asla ondan ayrılmak istemiyorum." Ona dokunmak, onu tutmak, sıkmak, onunla konuşmak istiyorum... o kalın, kıvrırcık siyah kirpiklerinin arasından bana güven ve şefkatten başka bir şeyle bakmaması için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum.

"Endişelenmeyin kralım. Ona söz verdiğiniz ödülü almak istiyorsa geri gelmesi gerekecek." Kelimeyi küçümsüyor.

Puhyo, dün sabah onu köyde gördüğüm anda bana dışıyla evlenmemi tavsiye etmişti. Onu ilk kez gördüğüm o meşum geceden sonra sırrımı ona açmıştım. Bana, zenginlik karşılığında bir gecelik yatak fahişesi istediğimi söylemekten kaçınmamı öğütlemişti. Ben aksini düşünmüştüm. Görünüşe göre haklıymış.

"Bu aptalca bir numaraydı kralım."

Burnumun ucuyla gülüyorum ve boyuma göre yükseliyorum. "Planlarımı odaya duyurmak istemedim."

"Gerçek ödül bir krallıkken, istekli bir kadının altın alacağını ima ettiniz."

Winterbren salonuna çıkarken ona "Bu insanları gördün," diyorum. Elimle etrafı işaret ediyorum. Leydi Rosalind'in boynundaki zümrütlere rağmen harap ve bakımsız. "Bir kez evleneceğim ve metres ya da yatak fahişesi kabul etmiyorum. Ne şef ve karısı onunla aramdaki bağın kutsallığını bozabilir ne de diğer köylüler. Bu bizimle tanrılar arasında."

"Evet, biliyorum. Ve Ghabari sana şefkatle bakıyor." Ses tonundan gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

Tanrılara ondan daha çok inanan biri olarak, evlilik ve kurban tanrısı Ghabari'ye karşı gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. O Raya'nın zalim ama sadık aşığı, tıpkı benim kraliçeme olmak istediğim gibi.

"Sadece şunu söylüyorum, Ghabari senin üzerinde ne kadar parlarsa parlarsın, onun gülümsemesi hala seni zavallı fidanı düzgün bir şekilde evlendirmeden önce kızıştırmaktan alıkoymadı. Ghabari bundan memnun olmayacaktır."

"Ghabari neyin geleceğini bilir." Puhyo'nun doğru söylediğini bilerek inatla duruyorum. "Tören sadece bir formalite. O her şekilde benimdir."

"Keşke o da bunu bilseydi. Kıza karşı açık olmalısın."

Yüksek masaya yaklaşıp otururken Puhyo'yu önümden itiyorum. Bir köle hemen benimle ilgilenmek için koşuyor. "Senden öğüt istemedim. Şimdi kuzu kralınız acı kralınız olmadan önce onu bulun."

Puhyo bana gülümsüyor, bir zamanlar tanıdığım yaramaz çocuk gibi görünüyor ve yüzünde tehditlerime rağmen memnun olduğunu görebiliyorum. Bana hafifçe başını sallıyor. "Lordum."

PUHYO

KIYAMET

Şefin konuşmacısı dün gece Kral Calai'nin ziyafetinde buranın cömertliğinden bahsederken kışından konuşuyor olabilir ama yalan söylemediği bir şey varsa o da kadınlarının güzelliğiydi. Calai'yi tanıdığım onca yıl boyunca - çocukluğumuzdan beri, çelikten kılıçlarla talim yapmadan ve cesur olduğumuzu düşünerek tahta sopalarla birbirimizi dürtmeden önce- onun bir kadına böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim.

Doğrusu ben de ona benzeyen bir dişi görmemiştim. İlk aklıma gelen, bir baskın sırasında bir yerden çalındığı ve buraya bir tekneyle getirildiği oldu ama bizimkilerden biri değildi. Eğer öyle olsaydı, Calai onu o zaman görürdü ve ben de hatırlardım. Bu yüzden etrafa sordum ve Calai'nin çocukken yaptığı ilk akında Kral Calai'nin babası tarafından getirilen kızın annesi olduğunu öğrendim.

Onu kalabalığın içinde, birçok kadın arasında bir kadın olarak gördüğümde, önceki gece kralı büyüleyen kadının bu olmasına şaşırmıştım. Calai gün ışığında ona bir bakış bile atmamıştı. Belki de fikrini değiştirmiştir diye düşündüm. Sonra şehirdeki turunu tamamladıktan sonra ahırda atından inerken bana döndü ve "Gün ışığında daha da çarpıcı" dedi.

"Kim?" Ben sormuştum.

Bana inanmaz bir bakış attı. "Karım."

Geçtiğimiz gün onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrendim - dişilerin erkeklere her türlü belayı getirebileceğini ve

Biri tarafından ihanete uğrayan ya da kırılan kral ve arkadaş - sadece evi olmayan yetim bir genç kız hakkında oldukça üzücü, kısa bir hikaye keşfetmek için. Ödülünü bekliyor.

Ghabari iyidir.

Ona en kutsal ödülü getirdi. Çünkü kimse ona kralımızdan daha iyi davranamaz ya da onu daha şiddetli koruyamaz - tabii önce onu korkutup kaçırmazsa. Kralın yoğunluğu ve şiddeti pazarlık edilmesi gereken şeytandır ve kız gibi yumuşak biri dikkatli olmazsa onlara yenik düşebilir. Eğer zeki değilse. Zihni hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve düşünceleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için onunla özel olarak konuşmak için şu anda bana verilen bu fırsattan daha fazla fırsat verileceğine dair çok az inancım var. Bu anı kendi avantajıma kullanmak niyetindeyim.

Birkaç köylüye yol sordum ve bu sabah kralın seçtiği kadını sorduğumda hepsi kimden bahsettiğimi biliyor. Dün geceki ziyafete katılmayanlar bile şüphesiz söylentileri çoktan duymuşlardır.

Mutfaklara doğru yönlendirildim. Kasaba meydanındaki büyük salonun karşısına inşa edilen yapıya girip çıkan köleler ve aşçılarla birlikte ilk yemek için hazırlıklar devam ediyor. Alçak, ahşap bir yapı, yamalı bir sazdan çatısı ve sadece iki bacası var.

İçeriye girip çıkan düzinelerce insanı barındırmak için çok küçük görünüyor - bu kadar küçük bir köy için beklenenden çok daha fazlası. Ancak kralın üç gün boyunca verdiği ziyafetin pek çok kişiyi heyecanlandıracağını tahmin ediyorum. Bir miktar hırsızlık yapıldığından da şüphem yok.

Pişen ekmeğin kokusu beni ileriye doğru çekiyor. Omzunda büyük bir çelik tencere taşıyan iri yarı bir adam sendeleyerek binadan çıkarken kalın perdenin altından geçiyorum. İçeri girdiğimde onu bulmam uzun sürmüyor.

İki baca, mekânın karşıt uçlarında bulunan fırınlara ait. Sağa dönüyorum ve onu işinde özenle çalışırken görüyorum, uzun, siyah saçları kollarını her itişinde ilmekler ve bukleler halinde sırtına doğru kayıyor. Saçları bugün dün olduğundan daha canlı görünüyor, dün bukleleri gevşek ve yıpranmış görünürken bugün yağlı ve parlak. Bu beni memnun ediyor. En azından bu küçük şekilde, kral ona bakma konusundaki kararlılığını göstermiş oldu.

Odadaki diğerk insanları görmezden gelip, taş fırının derinliklerinden ağır bir tahta spatula çıkaran ve çok ağır olan ekmek somununu fırının yanındaki kısa masanın üzerine ustalıkla yerleştiren kraliçeme arkadan yaklaşıyorum.

Dün akşamki ziyafette kralın yanında oturuyordum ve o kucağında benden uzağa bakarken, acaba profilime bir göz attı ve beni tanıyabilir mi diye merak ediyorum. Onu korkutmak istemem.

Yan dönerek profilini görmemi sağlıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Ellerinin ve ayaklarının derisi kahverenginin hoş ve sağlam bir tonunda parlıyor ama... ayakları neden çıplak? Ayak parmaklarının toprak zemine nasıl kıvrıldığını görebiliyorum, korumasız ve kirli. Saçları süslü olabilir ama geri kalanı kir, is ve yaptığı işlerin yağıyla kaplı. Terden elbisesinin yakası lekelenmiş ve... Tanrım.

Bakışlarım sırtının ortasına düşüyor ve saçları yana kaydığında kalbim göğsümde sıkışıyor. Sevgili Ghabari hepimizi kurtar. Bu... kan mı?

Şimdi ondan dört adım ötede, çok yakınında dururken, bir suçlama yağmuruna tutmamak için kendimi zor tutuyorum - sırtında ne var ve lütfen, lütfen kendi hayatım ve tüm bu köyün hayatta kalması için bana vardiyasının arkasını boyayan kan damlacıklarının onun olmadığını, başka birine ait olduğunu söyleyin - ama ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Majesteleri mi? Leydim mi? Kafasını olduğundan daha fazla mı karıştırayım? Ona ismiyle hitap edebilirim ama bu bana küfür gibi geliyor.

Bunun yerine, somunu büyük ahşap sapından başarıyla çıkardığında yüksek sesle boğazımı temizlemekle yetiniyorum ve sonra iyi bir önlem için bir kez daha. Hala ona dokunacak kadar yakınında durduğumu fark etmemiş gibi görüldüğünde, "BAYAN" diye sesleniyorum. Sesim embesil gibi çıkıyor.

Dönüyor, beni görüyor ve etrafına bakınıyor, sanki yardım arıyormuş gibi ama gerçekten hiçbir fikri yok. Yardım arayan ben olmalıydım. Çünkü yüzünün sol tarafı morarıyor ve alt dudağından kan akıyor. Bağırsaklarım yerden doğrudan yeraltı dünyasının derinliklerine düşüyor. Bu gün bitmeden de orada olmak istiyorum.

"Davral," diye fısıldıyorum, bu tanrıdan herkesten daha çok nefret ediyor ve korkuyorum. Söylentilere göre kral Davral'ın ruhunu taşıyor ve ben bu söylentilerin doğru olduğunu ilk elden biliyorum. "Lanet olsun sana."

STARLING

YARALILAR

Kralın savaşçılarından biri aramızdaki mesafeyi yarı yarıya kapatırken midemdeki hastalık hissi yatışmıyor. Yüzümün sol tarafına bakıyor ve yüzündeki dehşet ifadesine dokunmuyor bile. Daha önceki öfkeme rağmen, şimdi bu yabancı erkeğin altında dururken, hemen utandım, utandım. Benden yüz kat fazla kırbaç yemiş olan köleler bile bu sabah mutfağa adım attığımda bana bakıp yüzlerini buruşturdular.

"Kral..." Sesi kesiliyor. Midesi bulanacakmış gibi karnını tutuyor.

Ne sorduğunu anlayamadığım için bir an boş bulundum. "Ekselansları yüzüme vurmadı lordum."

Gözleri dönüyor ve "Kral... O yapmadı... Elbette yapmadı..." diyor.

Oh. Kralın bana vurmasının akıl almaz bir şey olduğu düşüncesi midemi garip bir çırpınıyla dolduruyor. Benim için ne kadar üzülseler de, köle arkadaşlarımdan hiçbirinin Rosalind'in bana vurmasına şaşırdığını sanmıyorum. Olec ya da Torbun olsaydı da şaşırmazlardı. "Çok özür dilerim lordum. İstemedim..."

Zar zor dinliyor. "Kralın yüzüne vurmadığını söyledin - kral başka bir yerini incitti mi?" diye bağıyor.

Başımı sallıyorum ama tereddüt .

"Nerede?"

Dudaklarım titriyor. Onları dişlerimin arasında ısıyorum. Cevap vermeye cesaret edemiyorum.

", ben... hoşnutsuz ," konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyor. "Size karşı değil, ama daha fazla yaralanırsanız, nerede ve neye

ciddiyet."

"Yaralı değilim, sadece... ağrım var..." Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Çürük
mü?"

Başımı
salladım.

"Ağır mı?"

Bilmiyorum. Belki de değil, ama bütün sabah çalışmak zorunda kaldım ve bir sabah dinlenerek ya da sıcak bir banyo yaparak yatışabilecek ağrılarım yeniden sızlamaya başladı. Titreyen dudaklarımı dişlerimin arasında daha sıkı ısıyorum ve omuz silkiyorum.

"Lanet olsun..." Açık kahverengi bir elini sağ omzuma doğru çılgınca hareket ettirmeden önce uzun bir küfür dizisi savurdu. Kralla birlikte seyahat eden erkeklerden bazılarının beyaz olmadığını, benim rengime daha yakın olduğunu fark etmiştim. Şimdi böyle bir erkeği bana bu kadar yakın görmek şaşırtıcı. Bana uzaktan yakından benzeyen biriyle hiç karşılaşmamıştım ama işte karşımda, benim adıma endişeleniyor. "Peki sırtında ne var? Orada kan var. Lütfen bana senin olmadığını söyle."

Cevap vermiyorum, sadece yere bakıyorum.

"Tanrılar lanetlensin. Tanrılar merhametli olsun." Bana doğru bir adım atıyor ve ben hemen kendi geri adımlarımdan biriyle ona karşılık veriyorum. İlerleyişini hemen durduruyor ve ondan geri çekildiğim için beni cezalandırmıyor. "Bu bir kaza mıydı yoksa kasten mi yaralandın?"

Bakışlarımı onun çizmelerine dikeyyorum. "Bakabilir miyim leydim?"

Hangisi daha şok edici bilmiyorum - benden izin istemesi mi, yoksa bana hanımım demesi mi? Doğruca ahşap masaya doğru geri çekiliyorum. Sırtımın alt kısmına çarparak tıslamama neden oldu.

Küfür ediyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim leydim. Bu son derece ileri bir davranıştı. Şifacımız size bir göz atacak - eğer endişelerinizi biraz olsun giderecekse kendisi kadın."

"Oh, ben... Lütfen endişelenmeyin lordum."

"Bunun için artık çok geç leydim. Ben zaten endişeliyim."

"Arkadaşım Ebanora... Biz kahvaltıyı hazırlamayı bitirir bitirmez annesi benimle ilgilenebilir..."

Erkek, kutsal bir şey söylemişim gibi alay ediyor ve yanıma geliyor. Gidecek yerim yok ve öfkesinden korkarak irkiliyorum, ama o sadece büyük ekmek çeviricinin asasını elimden alıyor, yere koyuyor ve arkamdaki masaya yaslıyor.

"Eğer sorma cüretini gösterebilirim, leydim, ayak kabırlarınız nerede? Köyde çıplak ayakla dolaşırsanız ayaz sizi yakalar."

Kral kadar iri bir erkek değil - onun kadar iri bir erkek görmedim - ama küçük bir erkek de değil. Daha ince, daha kaslı, şahin gibi derin bakışlı gözleri ve sırtının ortasına kadar sarkan örgülü bir at kuyruğu şeklinde geriye çekilmiş koyu renk saçlarıyla görülmesi gereken vahşi bir erkek... ama kral gibi korkutucu değil, farkındayım. Çünkü tepkilerini koluna . Onları anlayabiliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum.

Kral, aksine, hiçbir şey açıklamıyor. Ve belki de bu nedenle, "Siz... isterseniz bakabilirsiniz lordum" diyorum.

Yüzünü buruşturup ağzını açıyor ama ben dönüp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve başımı öne eğiyorum. Saçlarımı bir omzumun üzerinden ittirip vardiyamın geniş yakasını hafifçe çekiştirirken ürperiyorum.

Nefes nefese, "mı?" diye sordu. Başımı salladım.

"Ne için?" Beni serbest bırakıyor.

Arkamı dönüyorum ve yüzüne bir bakış atıyorum. Bir şey belli etmemem gerektiğini bildiğimden, gizlice "Kralla birlikte olduğum için" diyorum.

"Bu işi tamamen yanlış yaptı," diye tükürdü, bir elini kabaca yüzünde gezdirerek, "ve şimdi Ghabari onu bunun için cezalandırıyor. Ve seni de. Ve beni de. Tanrılar bu gün kurbanlarını kesecekler."

Tanrı Ghabari'yi pek tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla... Kurban topluyor - sadece insan kurbanları çünkü karısı Raya daha yumuşak hayvanlara dokunmasına izin vermiyor. Onlar onun koruması altında. Ürperiyorum.

"Bunu size kim yaptı? Dünyanın geri kalanının zarar görmemesi için onları teslim etmemiz gerekecek."

Beklentiyle beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü şu anda çok tuhaf bir şey fark ediyorum. Kraldan çok korkuyor olabilirim ve buradaki adamı beni korkutuyor olabilir - ama bu, Şef Olec'in en sevdiği Rosalind'in adını verip onu herhangi bir ceza için sunarsam yaşayacağımı bildiğim kesin ve acımasız ölümle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Parmaklarım şişmiş yanağımı gizlemek için hareket ediyor ve irkiliyorum, başımı sallıyorum ve fisildiyorum, "Onları cezalandıracaksınız."

"Evet. Korkunç bir şekilde."

"Ama... Özür dilerim lordum. Gerçekten. Sizi inkar etmek istemem ama onları cezalandırırsanız... o zaman gidersiniz. Ve misillemeye katlanacağım. Ben olsam

Olmasına izin vermeyi tercih edersin. Krala birini sunarsam başıma geleceklerle kıyaslandığında o kadar da kötü değil."

Bakışlarım yere döndü ama hâlâ onun yorgun soluk verişini duyuyorum. Adamın omuzları bir an öne doğru sarktı ve sonra fısıldadı: "Gel. Bunu kralla şimdi konuşacağız."

"Lütfen lordum." Başımı sallıyorum ve o da yumuşuyor ama çok az.

"Benden korkmanıza gerek yok leydim," diyor.

Elini dirseğimin altından geçirirken yukarı bakıyorum. Aşağılanmış ve korkmuş durumdayım. Yakındaki diğer kölelerin bizi izlediğini görebiliyorum. Elena en yakınımızda ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle etkileşimimizi izliyor.

"Ben bir köleyim lordum. Bir leydi değil. Ve gerçekten, ben iyiyim. Kralın beni kontrol etmen için seni göndermesini takdir ediyorum. Çok nazıksınız." Boğazımda düğümlenen ıslak bir nefesi içime çekiyorum, ciğerlerime ulaşmak için o engeli asla aşamıyorum. Tüm vücudum sıkıştı.

"Sizi kontrol etmeye gelmedim leydim. Size krala kadar eşlik etmeye geldim. O sizi şimdi görecekti. Ve yaralandığınız için sizi taşımakta ısrar etmek zorundayım leydim," diyor yüksek sesle, terime sadece benim yararına değil, odadaki herkes tarafından duyulacak şekilde vurgu yaparak. "Artık çıplak ayakla yürümenize izin vermeyeceğim. Sırtınıza dikkat etmeye çalışacağım." Cevabımı beklemeden beni beceriksizce kollarının arasına alıyor, sadece dizlerimi ve yan tarafımı göğsüne ve karşımdaki bağırsız omzuma yaslayarak destekliyor.

"Olmanız gerektiği kadar ağır değilsiniz leydim," diye mırıldanarak mutfaktan çıkıp tüm gözlerin üzerimizde olduğu köy meydanına doğru ilerliyor. Soğuktan titriyorum, çünkü neler olup bittiğini bilmiyorum... Bildiğim tek şey bunun benim için iyi bitmeyeceği.

O kasaba meydanından geçerken ben onun kollarında kıvrılıp kalıyorum. Çeşmenin yanından geçerken kralın başka bir savaşçısına -bir kadına- selam veriyor. Kralla birlikte seyahat ederken gördüğüm iki kadından sadece biriydi ve onunla kazara bakıştığımızda başlıyor.

"Bu değil..." Yüzümü işaret ediyor.

"Öyle," diyor beni tutan erkek, gözleri seğirerek. Kucağımdaki ellerime bakıyorum, kendimi dik tutabilmek için karnımı sıkmaya odaklanmaya çalışıyorum. Tüm ağırlığımı onun kollarına vermek canımı çok acıtıyor. Her ne kadar beni kendisinden uzak tutmaya çalışsa da, kolları hala ara sıra yeni yaralarımı değiyor.

"Tanrılar yardımcımız olsun," diye küfrediyor. "Hilde'yi aradın mı?"

"Ben de senden bunu yapmanı isteyecektim."

"Siktir," diyor ve uzaklaşmıyor - koşuyor. Erkek yoluna devam eder.

Kadını açıklamasını istemeye tenezzül etmiyorum. Onun ve şimdi de onun davranışları karşısında yeterince şok olmuş durumdayım ve büyük salonun açık kapılarından geçerken sessiz kalmamın benim için büyük bir yük olmayacağını düşünerek kollarının tüm çürüklerime ve yaralarımına baskı yapmasından dolayı yeterince acı çekiyorum.

Biraz daha sıcak olan mekân bizi sarıyor ve kontrast karşısında ürpermeme neden oluyor. Salonun ortasında dün gece masalar tarafından istila edilmiş ama şimdi yakılan bir ateş çukuru var. Hurçlar toplanıyor ve duvarlara doğru itiliyor. Masalar çoktan kurulmuş - bu sefer sadece dört tane, ateş çukurunun etrafında bir kare oluşturuyor, çünkü çoğu köylü ilk yemeklerini evde yiyecek.

Bu saatte büyük salonda sadece Şef Olec, Rosalind, evlenmemiş iki kızları, Şef Olec'in üst düzey adamları ve aileleri, kral ve yanında getirdiği savaşçı erkek ve kadınlar bulunmaktadır. Şu anda yüksek masada sadece şef, Rosalind, kral ve beş adam daha oturuyor. Bir tarafa dizilmişler, bu yüzden kralın adamı beni onlara taşırken bir mahkeme gibi hissediyorum.

Şefe bakmaya ya da Rosalind'le göz göze gelmeye cesaret edemiyorum ama söz konusu Kral Calai olunca hain bakışlarıma engel olamıyorum. Yüzüne bakıyorum, dün gece aramızda geçenlerden sonra bu şekilde karşısına çıkmak çok garip geliyor. Bu çok... samimiydi. Onun gücüne ve rütbesine sahip bir adamın tamamen ve tamamen vahşileşmesine nadir bir bakış.

Şimdi, soğukkanlı haline geri döndü. Koltuğunda rahatlamış, yüzünde göz göze geldiğimiz anda kaybolan tembel bir gülümseme var. Bir bardak bal likörü gibi bir şeyi karıştırıyor. - Ama bakışları beni tutan erkeğe, sonra da uzanmış çıplak ayaklarıma yönelmeden önce yüzümü kısa bir süre tararken bileğinin hareketi duruyor.

Fincanını masaya bırakıyor, bu hareket kasıtlı ve dikkatli. Duruşu olduğu gibi kalıyor, rahat, dünyada umursamıyor. Beni taşıyan savaşçıya odaklanırken ifadesi her zamanki gibi esrarengiz. Boynunda gerginlikle bağlanmış kaslar göze çarpıyor.

Konuşmuyor.

"Dün gece çok eğlendiniz o zaman, efendim?" Şef Olec derin kahkahasıyla gülüyor. Bunu her zaman hoş bulmuşumdur. Şimdi bulmuyorum ve ellerimi vücudumun önünde kenetliyorum.

Kral hâlâ konuşmuyor.

Şef Olec krala doğru eğilir ve salonun büyük bir kısmına ulaşan sahte bir fısıltıyla konuşur. "Ona yapmayı düşündüğünüz iyilikten vazgeçmek istemenizi anlıyorum. Görünüşe göre arzuunuza dayanacak kadar güçlü değil. Belki bu gece kürklerinizi ısıtmak için size daha sağlam bir dişi bulabiliriz."

Olec'in sözleri beni şaşırttı. Sadece acımasız oldukları için değil, beni köyün erkeklerine pazarlamak konusunda karısıyla aynı fikirleri paylaşmıyor gibi görüldüğü için ya da paylaşıyorsa bile Tori'ye borçlu olduğum iddia edilen ücret konusunda pek endişeli görünmediği için. Tori daha önce benimle bu konuda konuşmaya geldiğinde çok acımasız davranmıştı Tori'yle ileride baş başa geçireceğimiz zamanları iple çekmiyorum... ama Rosalind'in gazabından ve benden beklediği para miktarından korktuğum için onu reddetmeye çalışmaktan daha iyisini biliyorum.

Kral hâlâ Şef Olec'e bakmıyor ama sonunda koltuğunda kayıyor. Daha da geriye yaslanıyor, daha da rahatlıyor. Yüzüme sadece bir kez bakıyor - gözlerime değil, yanağıma - ve kendi ifadesi gerginleşiyor.

"Puhyo," diye bağılıyor, sesi hiç duymadığım kadar sert. Sert ve acımasız. "Açıkla."

"O yaralı ve ayakkabısı yok. Olayın aslını öğrenmek için onu şimdi huzuruza getirdim. Leydim saldırgandan korkuyor ve ismini vermiyor."

Kral masayı öyle sert iter ki, ayakta duran tüm bardaklar devrilir. Bira, şarap ve su masanın ahşap yüzeyine dökülür. Ancak kral oturmaya devam eder. "Hilde nerede?"

"Geliyorum."

"Küçük kuşumu buraya getir."

Puhyo kralın emrine itaat ediyor ve beni masanın etrafından dolaştırıyor, ancak kralın niyetlendiğine inandığım gibi beni Kral Calai'nin kucağına bırakmak yerine, kraldan birkaç adım ötede ayaklarımın üzerine yatırıyor. Ayaklarım yere hafifçe bastığında ve Puhyo'nun kolu vardiyamın arkasına sürtündüğünde homurdanmamı bastıramıyorum.

Erkek olan Puhyo, "Özür dilerim leydim," diyor ve ben merhamet dilemeye fırsat bulamadan beni iki omzumdan tutup kralın sırtımı görebileceği şekilde çeviriyor.

Sırtıma ne olduğunu kimsenin görmesini istemiyorum. Ebanora'nın annesinden başka kimse. O ilgilenecektir, çünkü o iyi ve nazik bir kadındır.

bir şifacı yeteneğine sahip. Bana bazı şeyler öğretti ama yaralar sırtımın ortasında olduğu için onlara ulaşamıyorum.

"Hanımınız mı?" Şef Olec kıkırdıyor, henüz sabahın erken saatleri olmasına rağmen sesi şaşırtıcı derecede bulanık. "Bu oldukça abartılı."

İki erkek de onu görmezden geliyor. Ben hareket etmiyorum. Etrafımdaki ani hava akımı ve geçen günün olayları - artı kahvaltı yapmamış olmam - birleşiyor ve beni bayıltıyor.

Puhyo dirseğimi yakaladı. "O yaralı."

Kral hiçbir şey söylemiyor ama ayağa kalkarken sandalyenin gıcırtısını duyabiliyorum. Saçlarımdan yumuşak bir çekiştirme ve beni inceleyebilmesi için yakamı gevşetirken bir diğeri de vardiyaımdan çekiştiriyor.

"Yüzüne vuruldu ve burada, sırtında kırbaçlandı," diyor Puhyo yumuşak bir sesle. "Senin ilginden dolayı da çok acı çekiyor. Topallayarak yürüyor."

"İyi bir yatak o zaman! Starling gibi bir bakirenin senin gibi bir erkek tarafından hırpalandıktan sonra birkaç gün eğri büğrü yürüyeceği inkar edilemez." Şef Olec güler.

Rosalind söze karışır, "Kocamın da dediği gibi, bakireler arasında yaygındır. Endişeniz onur verici ama gerekli değil, Lordum. O bir esir ve eminim ki ağırları ve sızıları birkaç gün içinde düzelmeyecek şeyler değildir, eğer endişeniz buysa."

Çekiniyorum, aşağılanıyorum. Kimse beni savunmaya gelmiyor, gelmelerini de beklemiyorum. Sadece... bu şekilde konuşulmak hâlâ insanlık dışı ve buz gibi bir öfkenin döndüğünü hissediyorum. Ayak parmaklarım kendilerini sert, soğuk zemine gömüyor ve sonra esniyor. Masaya bakıyorum. Şef Olec bardağını boşaltıyor. Rosalind tabağındaki yemeğe konsantre olmuş. Bu açıdan onu göremesem de, arkamdaki kral kaskatı kesilmiş gibi görünüyor.

"Sana kim vurdu, Starling?" Nefesi saçlarıımın arasından kulağıımın kıvrımını okşarken ürperiyorum. Devasa büyüklükte, sıcak ellerin baskısı omuzlarıımı kaplıyor - tüm üst kollarımı kaplıyor. Beni nazıkçe sıkıyor, beni topraklıyor ve bana onun... onun adımı bildiğini hatırlatıyor. Gazabın Kemik Kralı beni tanıyor.

Starling. Bunu şimdi burada, büyük salonda, şefin ve ailesinin önünde kullanması beni şaşkınlığa ve sağlıklı bir korku dozuna sürüklüyor. Dehşet içindeyim, bedenim çok yorgun, zihnim tükenmiş... Korkunç bir çıkmazla karşı karşıyayken yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yapıyorum. Başımı sallıyorum.

"Kızım, buna cüret ediyorsun." Olec'in sesi gök gürültüsü gibi ve haklı. Krala bir şey inkar etmek, hele de benim gibi doğrudan , kırbaçlanmak demektir

Suç. Ama Rosalind'in adını verirsem, alternatifi ölüm olur. " çıkar ve dön," diye bağıırır. "Kralla konuşmayı reddettiğin için on kırbaç cezası alacaksın..."

Boğazımın arkasından boğulur gibi bir ses çıkarıyorum ve elbisemin kumaşını ellerimin arasına alıyorum. "Lordum, ben... benim zaten işlenmemiş kirpiklerim var."

"Sence bu umurumda mı, kızım? Onu reddederek kralımıza iki kez saygısızlık ettin. Vardiyanı çıkar."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısıyor ama kralın kollarındaki elleri sabit kalıyor. "Sığırık." Sesi hoşnutsuz geliyor. Buz gibi sesi... beni ellerinin arasında döndürürken titriyor, böylece onunla yüzleşmek zorunda kalıyorum. "Bana bak."

Ona bakıyorum ve bu büyük bir güç gerektiriyor. Kendimi hazırlıksız hissettiğim bir güç. Tüm vücudum titriyor. Hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama korkarım hepsi görebiliyor. Gözleri siyah ve acımasız. Yüz ifadesi taş gibi. İçinde karanlıktan başka bir şey okuyamıyorum ve Rosalind'den korkmakla hata ettiğimi biliyorum. Kral bana zarar vermeye hazır görünüyor.

"Calai - lordum," diye bağııyor Puhyo arkamdan. Sonra sesini alçaltıyor ve sadece kralın ve benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle tıslayarak konuşuyor. "Sakin ol."

Bu sırada Şef Olec, "Efendim, kızı serbest bırakın, ben de onu sizi tatmin edecek şekilde kırbaçlatayım..." der. Şef adamlarından birine beni yakalamasını emretti. Puhyo genç savaşçının yoluna çıkarak beni şaşırtıyor. "Ellerini tutmak istiyorsan indir," diye fısıldıyor. "Ben yaşadığım sürece kimse kralın kadınına dokunamaz."

Sözler şaşırtıcı, ama beni daha da şaşırtan şey kralın tepkisi. Büyük salonda benden başka kimseyi görmüyor gibi. Görmedi. Rosalind'i, Olec'i ve benimle ilgili olmayan herkesi ve her şeyi görmezden geliyor.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Onu silmek istiyorum ama kral benden önce davranıyor. Başparmağı yanağımı okşuyor. "Starling." Boğazını temizliyor, bana bakıyor, ben kollarımı göğsümün üzerinde sımsıkı tutarken, onları hareket ettirmekten korkuyorum... sadece dehşete kapılıyorum. "Benimle oturur musun?"

Şef Olec başka bir şey söylemiyor. Rosalind de öyle. Tüm büyük salon ürkütücü bir sessizliğe büründü. Tek duyabildiğim uzakta koşuşturan köleler ve hemen arkamızda çıtırdayan ateş.

Kral Calai'nin alnındaki damar nabız gibi atıyor. Cildi kızarıyor. Nefes alıyor ve bu nefes tüm devasa göğsünü kaldırıyor, sonra usulca nefes veriyor, "Lütfen." Boğazını tekrar temizler ve daha da yumuşak bir şekilde fısıldar. "Lütfen."

Neyi kabul ettiğimden emin olmasam da başımı sallıyorum ve Kral Calai'nin yüksek masaya oturup beni kucağına çekmesine izin veriyorum. Bakışları vücudumda geziniyor, ayaklarımın ve yüzümün üzerinde duruyor. Yüz ifadesi gergin. Onunla ilgili her şey sıkıca kenetlenmiş durumda. "Hilde nerede?"

"Daneera arıyor ama ben yardımcı olacağım."

"Hayır. Burada kal. Daneera bu işte başarısız olmayacak." Puhyo başını sallar.

Kral çok sık nefes alıyor. Yüz ifadesi sıkıntılı ve içimde uzanıp kaşlarının arasındaki kırıxıklıkları düzeltmek için garip bir dürtü var. Acı çekiyor gibi görünüyor. "Üşümüşsün."

Ayaklarımı kalçalarının üzerinden yukarı kaldırıyor, böylece artık yere değmiyorum. Göğsünün sıcaklığı dış koluma çarptığında içimi bir ürperti kaplıyor. Sırtıma dokunmamayı başararak beni çekerken o ana kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Yüzüm, boğazının hemen altındaki göğsüne bastırılıyor ve ben... çok sıcak hissediyorum. Burada, bu yerde hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı yalanı bir önceki gecedan aklıma geliyor. Yüzümden aşağı daha fazla gözyaşı damlıyor. Onları durduramıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor. Ellerimi daha büyük olan ellerinin arasına alıyor ve hafifçe ovuşturuyor. Ellerinden biri avuç içlerimi göğsüne doğru çekerken, diğer eli ayaklarıma dokunmak için aşağı uzanıyor. Sızlanıyorum. Tıslıyor, "Ayakkabılarını odamda unutmuşsun, küçük kuş."

"Evet, kralım." Nefesim kesiliyor, donmuş ayak parmaklarımdaki ellerinin sıcaklığı acı veriyor.

Göğsündeki deri tokaya uzanır ve onu kurtarır. Kürkleri omuzlarından düşer. "Ve ben uyurken gece gizlice dışarı çıktın."

Cevap vermiyorum. Hiçbir yere gizlice girmedim ama o da bana sormuyor. Beni kendine yaklaştırıyor ve kürkünü üzerimde gezdirirken aniden bastıran sıcaklığın etkisiyle ne yapacağımı şaşıyorum. Etli gövdesini kaplayan parça tüm bedenimi korumaya ve ısıtmaya .

Nefes nefese kalıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Ithanuir'deki kültürün buradakinden farklı olup olmadığını merak ediyorum, öyle olması gerektiğini biliyorum, çünkü burada böyle bir kürk kullanmak önemli bir eylemdir. Bunun ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar aptal olmamalı ama yine de onları geri çekmiyor.

"Daha iyi misin?" diye alnıma doğru nefes alıyor. Kürkler o kadar yumuşak ki açık yaralarımın rağmen aşındırmıyor. Nefes veriyorum, sanki parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum ve burada kalabilmeyi diliyorum.

"Evet, kralım." Burnumu çektim.

"Calai," diyor aramızdaki yumuşak boşlukta. "Eğer seni memnun edecekse." Sert sesi titriyor.

Ona cevap vermedim, ne diyeceğimi bilemedim.

Sağ eli kürkün altındaki soğuk ayak parmaklarıma masaj yapmaya devam ederken, sol eli boynumun arkasını yoğuruyor. İç çekiyor ve nefesi bal kokuyor. Teni bir gece önce saçıma sürdüğü yağların kokusunu alıyor. Biberiye ve okalıptüs. "Sana kim vurdu?"

Aniden fark ediyorum ki, ismi söylemem için beni uyutmaya çalışıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sonra da uysalca, "Ben... iyiyim, efendim," diyorum.

"İsimlerini istiyorum."

"Lütfen."

"Lütfen."

"Size yalvarıyorum kralım."

"Sana yalvarıyorum, küçük kuş. Söyle bana." "Ben... söyleyemem, kralım."

"Yapamaz mısın?"

"Lütfen beni zorlama," diye fısıldıyorum, sesim bir hayalete ait olabilecek kadar yumuşak.

Boynumun arkasındaki baskı artıyor. "Senin üzerinde hak iddia ettiğini düşünen savaşçı erkek miydi?"

Benim haberim yokken onun Tori'den ve ihaleden haberdar olmasına şaşırarak burun deliklerim şişiyor. Aptalca, "İhaleden haberin var mı?" diye sordum.

"Artık biliyorum."

Kendimi aptal gibi hissederek irkildim.

"Anlat bana." Elleri korkunç, önce boynumda, sonra saçlarımı hafifçe çekiyor. Çok yorgunum... çok yorgunum. Her zaman yaptığım gibi her şeyi içime atıyordum. Sadece gidiyordum, hep gidiyordum, devam ediyordum. Acıyı görmezden gel. Ama... şu anda, tam burada... Onun gözetimindeyken her şeyin acı vermesine izin veriyorum ve bu... çok fazla hissettiriyor. Gözyaşları yüzümü ıslatıyor ve elimle ağzımı kapatıp başımı tekrar sallıyorum.

"Köyünüzün erkekleri bekaretiniz için teklif mi verdi?"

"Bunu nasıl bildiniz kralım?" Sesim ıslak. Elimi yüzümden çekip yumuşakça, çok daha yumuşak bir şekilde, parmaklarını çok sıcak yanağımın gözünün altından geçiriyor.

"Çünkü insanları tanıyorum. İnsanları tanıdığım için de bu teklifi sizin düzenlemediğinizi biliyorum."

Cevap vermedim ama
burnumu çektim. "Kim
yaptı?"

Nefesim daralıyor. Kavrayamadığım kelimelere uzanıyorum.

"Kim, tatlı Sığırcık?" Sesi titriyor. Korkarım ona ve elinin nazik dokunuşlarına yenik düşeceğim. Düşünemiyorum.

"Lordum, lütfen," diyorum, sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor, ama o yanlış anlıyor. "Cezalandırılmayacaksınız. Güvenin bana."

Ona güven. Talep etmek için ne korkunç bir şey. Ona kanayan kalbimi sunmayı tercih ederdim, çünkü onun güveni benden bunu alacaktı.

"Tanrılar aşkına," diye bağılıyor Rosalind. "Tori ile anlaşmayı onun adına ben yaptım ve bana itaat etmeyen ya da görevlerini yerine getirmeyen her köle gibi onu da bu sabah vurdum."

Kral beni kucağından indirmeden önce başımın tepesine, saç çizgimin alınımla birleştiği yere kuru bir öpücük konduruyor. Ayağa kalkıyor ve kürklerini kendi tenine sabitlemek için kullandığı ağır deri ve metal tokayla etrafıma sabitliyor ve sonra beni omuzlarımdan çeviriyor, böylece sol omzunun üzerinden sarkan kalın sarı örgülü güzel bir kadınla karşı karşıya kalıyorum. Sol elinde büyük bir deri kutu taşıyor.

"Bu Hilde. Seninle odamda ilgilenecek ve ben sana katılmadan önce günün geri kalanını iyileşerek geçireceksin. Bu akşam özel olarak yemek yiyeceğiz."

Sert yüzünde hiçbir tartışmaya yer vermeyen Hilde bana işaret ediyor. Başını sallıyor, öfkeyle yanımdan geçip birine bakıyor ama kim olduğunu göremiyorum. Onun yerine sadece Kral Calai'nin "Peki bekareti ne kadara satın alındı?" diye sorduğunu duyuyorum.

Rosalind tereddüt etmez. "On sekiz gümüş ve dokuz altın. Ücretim bunun iki katı, lordum. Siz buradayken onu görevlerinden ve sizinle ilgilenmekten uzak tutmayı düşünüyorsanız, borcunuzu ve daha fazlasını ödemenizin uygun olacağını düşünüyorum."

"Şimdi, şimdi, leydim," diye gülüyor Şef Olec. "Açgözlülük yapmayalım. Kral bizim misafirimiz. Yanında bir ödül getirdi ve istediği her türlü konfora hakkı var."

"Kral kızımızın bekaretini bozdu. Artık onun için başlık parası alamayacağız ya da onu evlendiremeyeceğiz. Kral sınırsız servetiyle en azından bunun için bir teselli ödeyebilirdi," diye iddia eder Rosalind.

Ancak kral, artık tahmin edilebilir hale gelen bir şekilde, tamamen başka bir şey söyler. "Onu dövmeden önce mi yoksa dövdükten sonra mı besledin?"

"Asi köleleri beslemek gibi bir alışkanlığım olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?" Rosalind itiraz eder. "Sanmıyorum."

"Eğer küçük köyünüzdeki uygulama buysa, Olaf, köleler ne zaman yemek yiyor?" Olaf. Ona Olaf derdi.

Hilde ve ben ağır adımlarla tahta doğru yürürken Olec telaşlı bir sesle alay ediyor. Ayaklarım duraklıyor ve Olec'in elindeki kadehle çılgınca hareket ettiğini görmek için arkama bakıyorum, şarap kadehin tahta kenarından dökülüyor. "Köyünüzdeki kölelerin krallar gibi yemek yediğine inanmamı bekliyor olamazsınız, kralım?"

"Haklısınız. Yapamazsınız, çünkü benim köyümde köle yoktur. Hizmet edenlerimiz var ve onlara hem maaş ödeniyor hem de kutlamalar sırasında besleniyorlar. Tanrı Lohr hizmetkârlarına gösterdiğiniz ilgiden hoşnut olmayacaktır. Onun beslendiği sefahat ve şehvetin çoğuna yol açan ziyafetlerden onlar sorumludur." Kral henüz koltuğuna oturmamıştır. Aksine, kalçasını masaya dayamış, kollarını rahatça iki yanına sarkıtmış durumda. Bakışları artık bana dönmüyor, Olec ve Rosalind'e odaklanmış durumda.

Olec yutkunur, sesi tizleşir. "Karım ve ben o köleye kendi kızımızmış gibi baktık, efendim. Beslendi, giydirildi ve korundu ki bu çoğu yetimin iddia edebileceğinden daha fazlası. Kendi paramızın büyük bir kısmını onun için harcadık. Karım belki biraz cüretkâr ama onu mahvettiğiniz için adil bir tazminat istemekte haksız değil."

"Ve adil bir tazminat alacaksınız. On sekiz gümüş artı dokuz altın, çarpı üç. Puhyo? Leydi Rosalind için bu başışı hazırlayabilir misin?" Sesi bana olduğu gibi onlara karşı da titremiyor. Ama bir sınırı var.

Puhyo'nun gözleri tipik şahin ihtiyatlılığına dönmeden önce parlıyor. "Elbette, Kral."

"Ve lütfen bana getirin. Sunumu doğrudan ben yapmak istiyorum."

"Elbette." Puhyo ayrılır. Rosalind ve Olec hâlâ mırıldanıyorlar. Arkamdaki Hilde, "Gelin leydim. Şuna bir baktırmam lazım ve sizin de hemen ateşinizi yükseltmek için şifalı tuz banyosuna girmeniz gerekiyor."

Dalgınca başımı sallıyorum, bu ihanet hissi beni biraz... çiğ hissettiriyor. Her şeye rağmen ona ödeme yapmayı mı planlıyor?

"Şimdi diğerleriyle ilgilenme. Benimle gel. İyileşmene odaklanmamız gerekiyor. Köyünüzü yöneten o iğrenç domuzlarla işi bittiğinde kralımıza söyleyecek birkaç sözüm olacak."

Şef Olec'ten bu şekilde bahsettiğini duyunca vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor. Ve beni bir küvete götürürken hala şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Hilde ve tanıdığım iki köle tarafından yatağa yatırılmadan önce dikkatlice fırçalandığım, yağlandığım, merhem sürüldüğüm ve kuruduktan sonra dikilip tedavi edildiğim zehirli kokulu tuzlar - her ikisi de işlerini bitirdiklerinde madeni paralarla ödüllendiriliyorlar. Ve kıskanç düşüncelerimden utanıyorum. Bana ödüller vaat edildi... ama bana bakan kölelerin benden daha çok parası var. Ve Leydi Rosalind'e çok şey borçluyum.

Aynı köleler tarafından bana yemek getiriliyor ve Hilde başımda durup beni memnun edecek şekilde yememi ve içimi ısıtan koyu bir çay içmemi sağlıyor. Ve uykuya dalarken, kralın bugün kendini sunuşundaki tuhaf ve çelişkili tavrı düşünmek istiyorum ama kürkler yatağın üzerine örtülmüş, battaniyelerimi ağırlaştırıyor ve beni uykuya sürüklüyor.

Ve uyurken, korkunç, korkunç çığlıkların şiddetli renklerinde rüya görüyorum.

FORGER

Yüzündeki derinin soyulmasını **izliyorum**, yarattığı kokuyu alıyorum, bana tanıdık gelen bir koku, vücudu açgözlülükle yeniden şekillenirken, başı geriye eğilmiş, göğsü çökmüş, ağzı sessiz bir çığlıkla açık. Arkamda, erkeği tanrılar tarafından duyulacak kan dondurucu bir çığlık atıyor.

Görünüşe göre, başlangıçta düşündüğümünden biraz daha kızgınmışım.

Dişimin yanağındaki morluğu ve sırtındaki kirpikleri ilk gördüğümde inanmadım. En çılgın hayallerimde bile sahiplendiğim bir dişinin bu şekilde vahşileştirileceğini düşünemezdim. Görünüşe göre onun üzerinde hak iddia etme konusunda her yönden başarısız olmuştum. Ona barınak sağlamakta. Ben... böyle hissetmeye alışık değilim.

Duygularımla, endişelerimle, daha ağır hasar almadığı için duyduğum rahatlamayla mücadele ederken, Starling'in tahtın arkasında kayboluşunu izliyorum ve ancak koridorun dışında, şefin odasında olduğundan emin olduğumda Rosalind'e dönüp taktığım maskeyi düşürüyorum. Kontrolün her türlü cilası kayıp gidiyor. Alnımdaki damarların patladığını hissediyorum.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ödemenizi almadan önce, Leydi Rosalind, kırbacınızı göreceğim.

küçük kuşumun sırtını yüzerdi."

Leydi Rosalind oturuyor. Çatalını ve bıçağını tutuyor ama bilekleri masanın kenarına dayanmış. Kaşları çatılmış ama yüz ifadesinde daha önce olmayan bir tereddüt var. Bu kez cevap vermekte o kadar hızlı değil.

"Bu gerekli mi, Kral?" Kral. Benim kralım değil, ama .

Gülümsüyorum. "Evet."

Eteklerinden kabloları çıkarıyor ve ben de elimi uzatarak kabloları ondan alıyorum. Şimdi onunla Olec'in sandalyeleri arasında duruyorum. "Kaba bir şey."

"İşe yarıyor."

"Denemek isterim."

"Affedersiniz, Kral Calai?"

"Ayağa kalk. Elbiseni çıkar." Rosalind'in bakışlarıyla karşılaşıyorum, aynı anda Olec de arkamdan kıkırdamaya başlıyor.

"Karanlık bir mizah anlayışınız var, efendim, ama sanırım bunu yeterince ileri götürdünüz."

"Rosalind," diyorum. "Yukarı."

"Olec, benimle bu şekilde konuşmasına gerçekten izin verecek misin? Siz benim evimde bir misafirsiniz, Kral..."

Onu saçlarından tutup oturduğu yerden kaldırıyorum. Olec arkamdan bağılıyor ama beceriksiz ve kılıcını kınından çıkardığında hemen düşürüyor. Gerçi fark etmezdi de. Ben Rosalind'i masanın ucunda dolaştırırken adamlarım ayakta duruyor ve Olec'i geride tutuyorlar. Onu ateşin yanındaki boşluğun ortasına götürüp elbisesinin arkasını keserek açtığımda dövüşmekten çok çırpınıyor.

"Torbun! Marek! Eli! Silahlarınızı çekin!" Olec seslenir, ama korkak Torbun masadaki yerinden kalkar ve onun yerine masanın ucundaki oğlunu işaret eder.

"Viccra! Sen bizim en iyi savaşçımızsın, oğlum. Şimdi krala meydan oku. Şefini onurlandır!" Torbun bağıırır.

Yetenekli genç bir dövüşçü olan Viccra, masanın diğer ucunda babasının karşısında oturuyor. Çocuğu tanıyorum - onu eğittim - ve ne yapacağını merak ederek ayağa kalkmasını izliyorum. Kılıcını çekmiş halde öne doğru bir adım atıyor ve benden birkaç adım ötede diz çöküp kılıcını üzerine koyuyor.

"Ithanuir'in eğitim avlularında Kral Calai'ye bağlılık yemini ettim. Kralım, bugün emrinizi nasıl yerine getirebilirim?" Ve böylece, bu çocuk teorimin doğruluğunu kanıtlıyor. Oyunlar sadece Gazap'ın dış köylerinin kendilerini savunmalarına yardımcı olmak için kurulmamıştı, aynı zamanda başka bir amaca da hizmet ediyordu. İtaat. Bağlılık. Sadakat. Bana. Sırtıyorum.

"Hain! Öldürün onu!" Olec muhafızlarına bağııyor ve onlar da saldırıyor. Viccra sadece birkaç hızlı bıçak darbesiyle birini öldürüp diğerini yaralamayı başardığında çok etkilendim. Bu arada Rosalind'in saçlarını tutuşum hiç bozulmadı.

"Gel, Viccra. Leydi Rosalind'i benim için tut." Onun kollarından tutuyor. Büyük salon şimdi insanlarla dolup taşıyor, çoğu girişe yakın bir yerde toplanmış, içeri girmeye cesaret edemiyor, ancak adamlarım ve Daneera içeri girip alanı koruyor. Ben rahatım. Öfkemin içinde rahatım. Burası iyi bildiğim bir yer.

"Bu dişi tarafından sakat bırakılan herkesi şimdi öne çıkmaya çağırıyorum. Thrall'lar," diyorum girişte toplananlara. "Ortaya çıkın. Kölelik süreniz artık sona eriyor."

Kölelerin öne çıkması biraz zaman alıyor. İlk olarak koyu renk saçlı, soluk tenli bir dişi geldi - bir gece önce benim masamda hizmet etmişti. Kırbacı köleye teslim ettikten sonra Viccra'nın Rosalind'i dik tutmasına yardım etmek için diğer koluna giriyorum.

Olec küfürler ve tehditler savuruyor ama dişi köle bakışlarımla karşılaşılıyor ve yatışmış olmalı. Ben emir veremedim harekete geçiyor ve elindeki tel sopayı Rosalind'in sırtının açıkta kalan derisine doğru savurarak kan akıtıyor.

Rosalind küfürler ve tehditler savururken kıvranıyor. Şimdi pembe yanaklı olan kadın kırbacı bana geri veriyor ve o bunu yaparken ben de Rosalind'in parmağındaki tombul yakutu koparıyorum ve aynı anda parmağı kırıyorum. Rosalind çığlık atıyor. Yakutu uzattım. Eski kölenin gözleri kocaman oldu.

"Ben... Teşekkür ederim kralım."

"Hayır. Seni bunca zaman bu işe yaramaz, zalim varlıkların insafına terk ettiğim için sana bir özür borçlu olan benim. Ama artık onların zamanı doldu. Git artık. Ve diğerlerine de söyle."

Bundan sonra salona, Rosalind'in boğazından, saçından ve cebinden altın, mücevher ve inci almaktan ve onlara verdiği yaraları iade etmekten çok mutlu olan sürekli bir köle akışı girer. Hatta belki de vermediklerini bile. Kölelerden biri - ince gövdesi üzerinde iri göğüsleri olan, soluk yüzlü, kızıl saçlı güzel bir kadın - Rosalind'i bir süre dövüyor. Tüm vücudunu, içindeki tüm şiddeti kullanıyor ve işi bittiğinde ona altın paralar teklif ediyorum, ama o onları geri çevirip kırbacıyla Olec'i işaret ediyor.

"Yapabilir miyim?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki."

Daneera ve Fuzier onu sabit tutmak için çok az enerji harcarken Olec'in suratını kırbaçlıyor. Erkek sürekli sarhoş olmasaydı bile, Ithanuir'deki herhangi bir genç çiftlik çocuğunun yapabileceği kadar formsuz.

en iyisi bir bıçakla. Liderlik için uygun değil. Karısının Starling'e zarar vermesi onu görevden alma kararımı kolaylaştırdı.

Kızıl saçlı köle salondan çıkarken gülümsüyor. Altınlarını hiç toplamadı.

Bu bir süre devam eder. Puhyo'nun köyün kalpazanıyla dönmesine yetecek kadar uzun. Kalpazan şimdi ateşin yanında duruyor, kararmış eldivenleri üzerinde, çukurlu yüzü ifadesiz. Olec'in bağırarak ettiği küfürlere kulak asmıyor.

Viccra ve ben Rosalind'in ağırlığını tutuyoruz. Bacakları tutmuyor. Ancak öfke çığlıkları durmak bilmiyor. "Sen gittiğin anda, seninkinden başlayarak bu köydeki tüm köleleri parçalara ayırmayacağımı sanıyorsan, vahşi olduğun kadar aptal bir kralsın da!"

"İyi bir noktaya değindiniz, Leydi Rosalind." Onu ateşe doğru sürüklüyorum, ben hareket edince Viccra da hareket ediyor. "Starling için ödemenizi yapmaya hazır mısınız, Leydi Rosalind?" Onu dizlerinin üzerine çöktürüp saçlarından tutarak başını geriye doğru itiyorum. Kan havayı kokutuyor, sırtındaki yüzülmüş deri ağlayarak elbisesini ıslatıyor.

Kalpazanı ileri çağırıyorum ve Rosalind'in yüzünde yavaş yavaş oluşan anlayışı izliyorum. Nefreti umutsuzluğa dönüşüyor. Kalpazanın maskesi yüzünün büyük kısmını kapatıyor ama Rosalind ona baktığında maskesini kaldırıyor. Kendini beğenmiş görünmüyor, ama bakışlarında bana iki şey söyleyen bir donukluk var: Rosalind'in kaderi için üzgün değil ve onu teslim eden kişi olduğu için üzgün değil.

"Hazır mı?" Ona sordum.

Başını salladı. "Uzun süre sıcak kalmayacak, Majesteleri."

Bekliyorum. Rosalind'in yüzünü izle. Yalvarışlarını dinle. "Sen... Bunu yapamazsın... Yapamazsın..."

"Çocuklarınız burada mı?" Soruma yanıt vermeyerek gevezelik ediyor, ben de devam ediyorum: "Burada olduklarını görüyorum. Bundan sonra onlara da benim köleme gösterdiğin şefkatle bakılmasını sağlayacağım," diye yalan söylüyorum. Gazap'ta hiç kimsenin Starling'e yapıldığı gibi muamele görmesini istemiyorum. Ama yüzünde beliren panik halinden hoşlanıyorum. "şimdi, sanırım zamanı geldi." Kalpazana elimle işaret ediyorum ve Rosalind'in çığlık atıp tüm gücüyle çırpınışını izliyorum.

Daha önce Starling'i kucağıma aldığımda, zindanlarımın bulunduğu Ithanuir'de değil de bu küçük köyde olduğum için kullanabileceğim ceza repertuarını gözden geçirdim. Ancak, beni doğru seviyede cezalandırarak doğru cezaya ulaşmakta zorlandım.

Memnuniyet. Neyse ki zeki Rosalind bu fırsatı değerlendirerek ödemesi hakkında konuştu. Başka bir işime yaramasaydı, verdiği öneri için onu dudağından öpebilirdim.

Şimdi ağzı açık. Başında duruyorum, kalpazan metal maşayı Rosalind'in ücreti ile Tori'nin ödemesinin birbirine karıştığı demir kabın etrafında sıkıca tutuyor.

Vicra ve ben onu tutarken Puhyo'ya "Başını geriye yatır," diye emrediyorum. "Hayır! Hayır, yapma!" diye bağırıyor. Çırpınıyor, çılgınca tırmalıyor

yapabileceği her şeyi. Dudaklarını kapatıyor ve fincanımın içindeki sıvı soğumadan ve onu yeniden ateşlemeden önce sadece sınırlı bir zamanım olduğunu biliyorum.

Puhyo ellerini çenesine koymuş, açmaya çalışıyor ama kızın çırpınışları onu bundan alıkoyacak kadar şiddetli. Ben de sol baldırının arkasına basıyorum, ayağımın altındaki kemik çatırdıyor. Çılgılık atıyor. Puhyo başını geri çekiyor ve kalpazan bana maşasını uzatıyor. Onları alıyorum, maşanın ucundaki fincanı Rosalind'in dişlerine doğru tutuyorum ve sahip olduğu tüm sıvı parayı vücudunun içine döküyorum.

Sıvı metal diline değdikten sonra gırtlığından akciğerlerine ve midesine doğru kayarken sarsılıyor. Fincanı boşaltıyorum ve vücudu insanlık dışı bir şekilde kasılıyor. Fincanım kuruyunca Puhyo onu serbest bırakıyor. Vicra ve ben de onu takip ediyoruz. Yana doğru devriliyor, vücudu son dönüşümünü geçirmeye çabalıyor. Yüzü önce parlak kırmızıya sonra da mora dönüyor ve ben çömelip kısıkaçlarımdaki yanan sıcak fincanı yanağına yerleştirerek Sığırcık'ımı işaretlediği yere onu da işaretliyorum.

Gözleri kafasından dışarı fırlamış, kırmızı ve damarlı. Puhyo onları kapatmak için uzanıyor ama ben elimi kaldırıp açılmalarını istiyorum. Onu öldüren şeyin tam olarak ne olduğunu merak ederek içten dışa yanışını yakından izliyorum. Lanetli altın dudaklarından çıkan buhar serin havaya karışıyor. Onu kaldırdığımızda vücudunun artık çok daha ağır olacağını hayal ediyorum. Sonunda hareket etmeyi bıraktı, çıplak parmakları boğumlu ve bükülmüş, artık değerli taşlarla kaplı değil.

Olec'in çılgınlıkları dışisininkilerden bile daha acınası. Bundan sonra var olacak güçlüler ülkesinde onun için hoş bir karşılama olmayacak, bundan eminim. İkisi için de. Karısının kaderi için attığı çaresizlik çılgınlıkları hızla kendi hayatı için yalvarmaya dönüşüyor. Bana yalvarıyor, ödeyemeyeceği zenginlikler teklif ediyor. Zamanının yakında dolacağını bildiğim için onu görmezden geliyorum. Ama bugün değil.

"Kralı şimdiki odasına götürün," dedim adamlarıma. "Onu yatağa bağlayın ve dinlenirken ona göz kulak olması için karısını yanındaki sandalyeye oturtun." Emirlerim yerine getirildi, Rosalind de götürüldü. Kalpazana aletlerini ve adil bir ödemeyi geri veriyorum, her ikisini de şikayet etmeden, pişmanlık belirtisi göstermeden alıyor, Puhyo ve Viccra'ya dönüp köyün cephaneliğini emniyete almalarını ve savaşçıları ve savaşma çağındaki erkekleri büyük salonda toplamalarını emrediyorum, böylece onlarla doğrudan konuşabilir ve herhangi bir isyanı caydırabilirim.

"Şimdilik hepsi bu kadar," diyorum salonda toplananlara, odama dönmeden önce, Puhyo yanımda, Hilde'yi ödülümü yönetirken buluyorum.

Starling yatakta oturuyor, yatağın altına gömülmüş, kürklerim kalçalarına örtülmüş. Bunun sembolü nefesimi kesiyor. Ben onun ilk savunmasıyım. Ben onun son savunmasıyım. Soğuğa karşı onun kalkanıyım. Ben onun kalkanıyım.

Ve şimdi temizlenmiş, saçları yüzünden uzakta taranmış, merhem cildinde parlarken yanağındaki morluk bana Rosalind için farklı bir ceza tasarlamış olmayı diletiyor. Çok, çok daha uzun süren bir ceza.

Tatlı küçük kuşum uykudan yeni uyanmış gibi görünüyor. Yüzünde uyku ifadesi var ama Hilde kucağına ağır bir tepsi koyduğunda canlanıyor. Yemeğe uzanıyor, bu beni memnun ediyor ama Puhyo ve beni görünce duruyor. Bakışları göğsümde yoğunlaştığı için hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir nedenle yüzü kızarıyor ama ara sıra Puhyo'ya da bakıyor. Vücudumla onu engelliyorum ve homurdanıyor - bir kahkaha - ve uzaklaştığını duyuyorum.

"Dışarıda nöbet tutacağım lordum," diyor.

Hilde nefesinin altında aşağılık adamlarla ilgili bir şeyler homurdanıyor. Onu görmezden gelip yatağa doğru ilerliyorum, bakışlarım her adımında, her nefes alışımında Starling'i takip ediyor.

"Nasılsın, Starling?" Ona soruyorum. Ses tonum sert. Evet, düşündüğümünden biraz daha öfkeliyim. Rosalind'in ölümüyle bile bu öfkenin şiddeti pek azalmadı. Ama... daha fazla ceza için zaman olacak ve şimdi o zaman değil.

Elimi kürkümün üzerine koyuyorum, battaniyenin arasından baldırını bulup nazikçe sıkıyorum. Nazikçe. Alevlenen burun deliklerinden nefes veriyorum, Hilde kendini bırakıp giderken onu zar zor duyabiliyorum.

"Sığircık," diyorum en yatıştırıcı ses tonumla. "Nefes al."

Sertçe nefes alıyor ve ellerini kucağına indiriyor. Kölelerin tepsisine bir somun tatlı ekmek koyduklarından emin oldum ve ona uzanıyor olması beni memnun ediyor. Kendimi rahatlamış hissediyorum. Daha önce rahatlatma yolunda olduğumu düşünüyordum ama şimdi gerçekten kaslarımın hafifçe sarktığını, omuzlarımın sırtımdan aşağıya doğru gevşediğini hissediyorum.

"Şimdiye kadar uyumuşsundur diye düşünmüştüm."

"Uyandım kralım. Çıglıklar duyduğumu sandım."

"Hm," diyorum ve öylece bırakıyorum.

Uzanıyorum ve parmak uçlarımla yaralı yanağını nazikçe okşuyorum. Yüzü renkten renge giriyor. Boynundan aşağı yuvarlanıyor ve tünığının ayrılmış perdesinde görülebiliyor. Benimkilerden birini giyiyor. Tek giydiğinin bu olmasını umuyorum ve sonra kendi düşüncelerime lanet ediyorum. Onu doğru düzgün yatırabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek. En iyi ihtimalle günler, en kötü ihtimalle haftalar. Öfkem içimi kemiriyor ama bu şiddet tanımayan bir öfke. Çünkü onunla tekrar yatabilmem için önce benimle gelmek istemesi gerekiyor.

"Sizinle oturabilir miyim?" diye sordum.

"Ah, tabii ki." Starling, beklediğim gibi panikledi ve yatakta bana yer açmak için endişelendi. Baldırını sıkıca kavriyorum ve yatağa, dizlerinin yanına kayıyorum. Bacağını benimkiyle aynı hizaya getiriyorum.

Kucağındaki dolu tepsiyi itiyorum. "Ye." Benim parmaklarım da tepsinin üzerinde geziniyor. Ete yöneliyorum, elim tatlı ekmeğin üzerinde geziniyor ve sonra hızla yanından geçip gidiyor. Onun en sevdiği yemek olduğu için yemek istiyorum ama aynı nedenle dokunmuyorum. Bunun yerine, ilahi bir şeyle marine edilmiş bir parça domuz eti alıyorum.

"Aşçılarınız bunun üzerinde hangi baharatı kullanıyor?" diye homurdandım.

"I..." Telaşlandı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, yukarı bakıyor. O kadar küçük ki, başı sadece omuz hizama kadar geliyor. Ona bakmıyorum ama "Bu bir tuz ovma, öncelikle." dediğinde başımı sallıyorum.

"İçinde başka ne var? Bu koyu rengi veren ne?"

Birkaç baharat sıralıyor, basit bir kombinasyon ama şaşırtıcı. "Biraz bal ekliyor musun?"

"Evet." Sesi kafa karışıklığını ele veriyor. Bana bakıyor ve bakışlarımız kilitleniyor. "Sadece birazcık."

"Yemekleri genelde sen mi yaparsın?" "Gerektiğinde yardım ederim."

Gerekli değil. Gerekli. "Mutfaklarda sık sık gerekli misiniz?" Öfkemi dizginlemeye çalışarak söylüyorum.

Başını sallıyor.

"Ye," diye teşvik ediyorum, kendim de bir lokma daha et alıyorum. Baldırı uyluğuma değişiyor ve bizi ayırmak için hiçbir harekette bulunmuyorum, ayaklarının battaniyenin altında döndüğünü hissedebilsem bile, bu onun rahatsızlığının en açık kanıtı. "Yemek yapmaktan hoşlanır mısın?"

"En... yemek yapmaktan hoşlanır mısın?" diye soruyor ve bu soru çıkışa bakmama neden oluyor. Belki de bu gece Olec'e gideceğim.

"Evet. Keyfini çıkar," diye tekrarlıyorum, hiç geri adım atmadan. Ondan zorla almam gerekse bile bana neyden hoşlandığını söyleyecektir.

"Sanırım yemek pişirmenin bir sakıncası yok, kralım."

Kendi dilimi ısıyorum. Kralımı. Boğazımın derinliklerinde hırlıyorum, kendimi tutmadan önce sadece bir kez, kısa bir süre. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Ebanora ve ailesiyle vakit geçiriyorum. Gerçi bunu yapmak için pek fırsatım olmuyor kralım."

"Ebanora. Kim o?"

"O..." Tereddüt ediyor, alt dudağını gergin bir şekilde çiğniyor ve fısıldıyor, "O sadece bir kız. Fakirler ama iyiliğe ihtiyacım olduğunda bana hep nazik davrandılar. Umuyorum ki sen..." Ama sesi onu hayal kırıklığına uğrattır. Cesareti, yanan bir saz çatı gibi kendi üzerine çöküyor.

"Söyle. Sana kızmayacağım."

"Sadece..." Elindeki üzümleri tepsiye geri indiriyor. Gergin. Sinirlerinden nefret ediyorum. Sinirlerini bir bıçakla kazımak istiyorum. "Özür dilerim kralım, küçük köyümüzden ayrıldığınızda bana ne olacağından emin değilim."

Gülebilirim. "Endişeleriniz neler?" Bakışlarım onunkilere geçmiyor. Ona bakmaya çalışsam gözlerini kaçırarak ve utangaç bakışlarının yüzümde geziniyor gibi hissetmesi hoşuma gidiyor, değerlendirerek, merakla, umutla... Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bunu yaptıktan sonra olmaz.

"Şefi ve karısını benim yüzümden cezalandırdığınız için endişeleniyorum ve ben de ağır bir şekilde cezalandırılacağım. Muhtemelen öldürüleceğim," diyor, sesi önceki halinin hayaleti gibi. "Önce işkence edilecek. Ebanora ve ailesi beni barındırmaya çalışabilir. Bilmiyorum. Ama onların da cezalandırıldığını görmek istemiyorum."

Gerginim. Başını salla. Bu işleri biraz değiştirir. Çok az. "Endişelerin var tatlı kuş, ama nelerden hoşlanırsın?"

"I..." Bocalıyor, muhtemelen ani değişikliğimden rahatsız oldu. Onu rahatlatmak istiyorum ve rahatlatacağım da ama bunu bilmem gerekiyor. "Bilmiyorum kralım."

"Bilmiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Gerçek zevki hissetmen için sana pek fırsat verilmemiş olabileceğini anlıyorum, ama bilmek istiyorum. Bu hayattan ne istiyorsun, Starling?"

"Ne istiyorum?" Ballı ekmeğinden küçük bir ısırık daha alıyor. Ona gülümsüyorum, saf bir özlemle ona bakıyorum. "Ne istediğimi öğrenmek için özgür olmak istiyorum."

Sözleri dikenlerle delik deşik edilmiş bal gibi. Onlara dayanamıyorum ama aynı zamanda içimi sıcaklıkla dolduruyorlar. Ona doğru eğildim ve gözlerinin genişlemesini izledim. Bana bakıyor ve kendime engel olamıyorum. Dizlerimin üzerine doğru kayıyorum, böylece ona doğru yaklaşabiliyorum ve şakağını öpüyorum, dudaklarım tenine değiyor. Tanrım, tadı cennet gibi. Yaralıyken onunla geçireceğim geceler dayanılmaz olacak. Ama kendimi zincirleyeceğim.

Fısıldıyorum, "Ve buna sahip olacaksın, küçük kuş. Söz veriyorum." Yüksek sesle homurdanarak yerime oturdum ve yemeğe devam ettim. Bunu yaparken ona şöyle diyorum: "Küçük köyünüzdeki zamanımı birkaç gün uzatmaya karar verdim. Çözülmesi gereken bazı meseleler var. Winterbren'in işleyiş şeklinden memnun değilim. Salonunuz Wrath boyunca yaptığım seyahatlerde gördüğüm en fakir salon ama Şefiniz ve eşi en güzel dekore edilmiş olanlar arasında. Bunu düzeltmek niyetindeyim.

"Bir de maçlar meselesi var. Başlamalarını bir gün geciktirdim ama yarın başlayacaklar. Oyunlarda ve ardından gelecek ziyafetlerde yanımda oturma onurunu bana bahşedip bahşetmeyeceğini sormayı umuyordum. Kışbren'de kaldığım sürece seni yakınımda tutmayı umuyorum." Boğazımı temizliyorum. "Ama eğer... eğer benim arkadaşlığımı... Eğer benim arkadaşlığımı tercih etmezseniz, gücenmem," diye yalan söylüyorum, reddederse aklıma zincirler ve prangalar geliyor.

"... Siz... Özür dilerim, efendim," diye söze başladı ve ben gerildim, korku beni sardı, "ama yapmam gereken pek çok iş var."

"Rosalind ve Olec ile çoktan konuştum. Önümüzdeki günleri benimle geçirmek istersen seni görevinden almaktan memnuniyet duyacaklarını söylediler." Sonuna kadar tüm günler.

Starling bana ıslıl ıslıl göz kırptıyor, bir savaşçının işareti gibi şişmiş yanağıyla o kadar güzel görünüyor ki ağlayabilirim. "Ben... Ben emin değilim lordum."

Kalbim sıkışıyor. "Anlıyorum." Sesim hırçın ve bakışlarını tutmakta zorlanıyorum ama yine de kendimi zorluyorum. "Ne olduğunu soracak kadar cüretkâr olabilirim"

sizi ilgilendiriyor, yanıtınız için minnettar olurum."

"Sadece... Ben... Vücudum çok yorgun ve benden istediğin şeyi sana veremeyeceğimden endişeleniyorum..."

Omurgama küçük bir öfke doluyor ve doğrulmama neden oluyor. "Ah," diye homurdandım. "Anlıyorum. Ve daha açık olamadığım için özür dilerim. Sizinle oturmak, yemek yemek, konuşmak, vakit geçirmek istiyorum... ama siz iyileşene kadar sizinle tekrar yatma ayrıcalığına sahip olamayacağımın tamamen farkındayım."

"Bu Winterbren'de geçirdiğiniz süreden daha uzun olabilir lordum. Leydi Hilde sırtımın bir kısmına dikiş atmak zorunda kaldı ve beni yoğun fiziksel efor sarf etmemem konusunda uyardı."

Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. Odanın sıcaklığı etrafımda bütünleşiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Dün gece çok yoğundu, değil mi minik kuş?"

Yanaklarına renk geldi. Başını sallıyor, bu kez bakışlarımı tutuyor. "Evet." Sesi biraz fazla nefes nefese ve sikim kötü davranıyor. Ithanuir sahalarında bir stajyer olsaydı, onu anlamsızca döverdim. Şu anki haliyle, hâlâ ona ihtiyacım var. "Öyleydi, kralım."

"Çok eğlendim."

Ve sonra olur. Küçük bir güneşin doğuşu. Bana sadece ikinci kez gülümsüyor, ilki onunla ilk tanıştığımda. Bana biraz daha fazlasını verdiği ilk seferin aksine, bu küçük, kafesli bir şeydi. Bana herhangi bir onursal sıfatla hitap etmedi ve ayaklarına bakmadı ama bakışlarımı aradı. Yine de bu bir başlangıç. Kalbim göğsümde daha sert atıyor. Yavaş, sabit, yüksek sesle. Dudaklarımı yalıyorum. Ağzım kurudu ve susadım.

Yumuşak bir sesle, "Zevkinizi çok belli ettiniz lordum," diyor. Sırtışı geriliyor ve hafif, soluk soluğa bir kıkırdamayla noktalanıyor. Benimle dalga mı geçiyor?

Öyle irkiltici bir kahkaha atıyorum ki sıcıyor ve tepsisindeki üzümle yere düşürüyor. Başımı yavaşça sallıyorum ve onları topluyorum. "Siz de öyleydiniz leydim. En azından çığlıklarınızın zevk çığlıkları olduğunu umuyorum."

"Öyleydiler," diye nefes alıyor.

Göğsümde bir hırıltı yükseliyor ve ona bir santim daha yaklaşmaktan kendimi alamıyorum. "Bekaretini alabilecek benden daha deneyimli başka erkekler de var. Zevk almak her türlü yolu öğrenmek isterim."

"Çok... Çok güzeldi kralım."

Sırıtiyorum. "Güzel mi?" Nefes alışları daha da sendeliyor ve bakışlarının kucağıma ve pantolonumun kenarındaki ereksiyona kaydığını görüyorum. "Boş ver onu. Neyi sevdiğin, neyi sevmediğin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum... Ye prenses."

Ondan uzaklaşıyorum ve o da nefes veriyor. "Hepsini beğendim lordum."

"Yalan söylüyorsun. Bunu hissedebiliyorum." Bunu gözlerinin sola kaymasından, gülümsemesinin düşmesinden ve tatlı pastasıyla oynamaya geri dönmesinden anlayabiliyorum. Bir parça alıyor ve şuruplu kenarını kemiriyor.

"Hepsini sevdim. Çok fazla. Endişeleniyorum..." Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, bu çok aptalca kralım. Sizi çocukça hayallerle rahatsız etmek istemezdim."

"Beni rahatsız et, küçük kuş. Bunu arzuluyorum."

"Sadece... dediğiniz gibi çok yoğundu ve bir daha böyle bir şey yaşayacağımdan çok şüpheliyim. Acaba bunu deneyimlemiş olmak bir lütuftan ziyade bir lanet değil miydi?"

Dudaklarım büzülüyor. Tartışıyorum, tereddüt ediyorum, acaba ona söylesem mi... sorsam mı... Ama sorarsam hayır diyebilir. "Beğenmediğin başka bir şey var mıydı?"

Dudağını ısırıp bacaklarını yatağa doğru kaydırmadan önce bir an şaşırılmış görünüyor.

"Anlat bana."

"Mesele yaptığınız şey değil, kralım. Yaptığın... Yaptığın her şey mükemmeldi. Hiç böyle bir zevk yaşamamıştım. Sadece çürükler var. Biraz acı veriyorlar ama Hilde bana bir süt iksiri verdi ve şimdiden hissediyorlar..." Biraz saçmalıyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor. Kucağındaki tepsiye uzanıyorum ve onu bir süreliğine uzaklaştırıyorum.

"Görmek isterim," diyorum ama tereddüt ediyorum, onu istediğim gibi soymalı mıyım yoksa ondan izin mi almalıyım diye düşünüyorum. Bırakın gerçekten istediğim bir şeyi, hiçbir şey için izin istemeye alışık değilim. Ve daha önce hiç böyle bir şey istememiştim. Kalbi. "Alabilir miyim?"

"Kesinlikle, lordum." Yine lordum. Hımm. Kaşlarımı çatıyorum ama battaniyeleri ve kürkleri dizlerine kadar çekerken ve ardından diz boyu tuniğini kalçalarına kadar kıvrırken ellerimin hareketini durdurmuyor.

Uyluklarının birleştigi yeri ortaya çıkarmak acı verici bir Geş çünkü ihtiyacım kulaklarımda kükrüyor, sadece kendime duyduğum öfkeyle kesiliyor. Kalçalarının dış taraflarını kaplayan parmak şeklinde morluklar var ve iç uylukları kırmızı ve yıpranmış, şüphesiz Hilde tarafından sürülmüş bir merhemle kaplı.

"Bacaklarını aç," diye bağıyorum.

İtaat ederken konuşmuyor. Tümseği buklelerle tozlanmış ve hafifçe şişmiş görünüyor ama bunun dışında zarar görmemiş. Aşağı uzanıyorum ve göt deliğini görebilmek için parmaklarımla monsunu açmaya çalışıyorum ama kıvranıyor. Gitmesine izin veriyorum, tuniğini bırakıyorum ve battaniyeleri onu örtmek için geri itiyorum.

"Kan akıttım mı?"

"Hayır, lordum."

Bir kez başımı salladım. "Peki Hilde, çürükler hakkında ne dedi?"

"Sadece birkaç gün, muhtemelen daha kısa bir süre için rahatsız edici olacaktır.

Ben iyiyim, kralım."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Tekrar gülümsüyor, ama bu sefer yumruklarımı sıkımda neden olacak şekilde titrek. "Gerçekten, lordum. Lütfen, bırakın gitsin. Bu daha acı verici."

"Neymiş o?"

"Çok samimi görünüyorsun. Öyle... Ben de dün gece bundan bahsediyordum. Öyle tutkulu şeyler söyledin ki. Doğru olması mümkün olmayan şeyler."

Öne atıldım, elimi onun lekesiz yanağına koydum. Üzerine eğilip gözlerimi kapatıyorum, alnımı birbine bastırıyorum. "Henüz gerçek olmayabilirler ama sen de istediğin sürece gerçek olmalarını istiyorum." Burnunun ucunu öpüyorum, sonra hızla arkama yaslanıyorum, bana doğru sallanıyor. Hızla gözlerini kırptırıyor. "Ama önümüzdeki günlerde bunu konuşmak için vaktimiz olacak." Boğazımı temizliyorum. "Diğer pek çok şeyin yanı sıra. Kışbren'de sana bir daha dokunmayacağım. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var ve seni bu şekilde vahşileştirdikten sonra sıcaklığını hak etmiyorum."

"Winterbren'de bana bir daha dokunmayacak mısın?"

Başımı sallıyorum. "Ama belki de Ithanuir'de..."

"Ithanuir'de mi?" Gözleri genişler. Burun delikleri açıldı.

"Önümüzdeki günleri benimle birlikte geçirmeni istiyorum."

"Eğer... Yani... Sizinle gelmeyi düşünmemi mi istiyorsunuz, kralım?"

"Hayır. Benimle gelmeyi düşünmeni istiyorum Calai."

Birazcık nefes alıyor ve ben bunu ayak parmaklarımda hissediyorum. Ona usulca gülümsüyorum, öne uzanıyorum ve buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ye, küçük kuş. Gücünü yeniden kazanmalısın." Tepsisinden bir üzüm koparıyorum ve birkaç nefes boyunca çiğnememi izliyor. "Dinlenmek için bütün günün var ve yarın oyunlar başlıyor."

Bir parça et alıyor ve d    nceli bir şekilde iğnıyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Konuşmuyoruz ama aramızdaki sessizlik onun bir fısıltıyla bozduğu noktaya kadar rahat. "Oyunları senin yanında izlemekten onur duyarım, Calai."

Kalbim g  ğ s kafesime çarpıyor ve gülümsüyorum. "Bu onur bana ait Starling."

KRALİÇE

Kral kısa bir süreliğine yanımdan ayrılıyor ve büyük salonda bir kargaşa duysam da ne söylendiğini tam olarak duyamıyorum. Yine de çoğu erkek olan bir ses korosu var. Bela sesleri, gürültülü bir konuşma ve sonunda yüksek sesli tezahüratlar. Kral kısa bir süre sonra yanıma dönüyor.

Yüz ifadesi her zamanki gibi esrarengiz ama yatağın üzerindeki tepsiye baktığında takındığı sert ifade yumuşuyor. Ağzının bir köşesini süsleyen küçük bir gülümseme, bu heybetli erkeği neredeyse her gece birlikte yemek yiyebileceğim birine dönüştürüyor. Neredeyse.

"Yemek yemişsin," diye
nefes alıyor. "Yedim."

"Güzel. Biraz daha ister misiniz?"

"Hayır, doydum lordum. Teşekkür ederim. Köleleri ve aşçıları böyle beslemeniz çok cömertçe bir davranıştı. İmkânı olan diğer konukların bile bunu yapacağını sanmıyorum."

Kral homurdanıyor ve yatağın yanına bir koltuk çekiyor. Beni dört gün boyunca doyurabilecek kadar dolu olan tepside ciddiyletlemeye başlıyor. "Sanırım diğer liderlerin yardımseverliği sizi şaşırtabilir. Şimdiye kadar tek liderlik örneğiniz Olec ve Rosalind'e sahip olma talihsizliğini yaşadınız. Son iki yılda Gazap'ta ziyaret ettiğim on iki köyden sadece dördünde köle tutma uygulaması devam ediyor ve diğerlerinin hiçbirinde kölelere burada olduğu kadar korkunç davranılmıyor."

Bakışlarımı kaçırmadan o kadar gerçekçi konuşuyor ki, sözleri inanılmaz gelse de ona inanmak zorunda hissediyorum. "Belki Olec ve Rosalind başka bir örnekten ders çıkarabilirler," diye fısıldıyorum.

Eğer kral onları cezalandırmak için verdiği sözleri tutarsa... ve seçtiği cezanın yansımalarından korkmam için bir neden olmazsa.

Kral anlamadığım hırçın bir ses çıkarıyor ve tuhaf bir şekilde müstehcen bulduğum bir şekilde bir parça domuz etini ağzına alıyor. Bakışları benimkilere kayıyor ve ben başlıyorum. Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. "Evet. Olec ve Rosalind halkıma kötü davranıldığında ne olduğunu öğrendiler," diyor gizemli bir şekilde. "Köleler görevlerinden alındı. Köyünüzü yeniden yapılandırmak biraz zaman alacak - düşündüğümde daha fazla köle varmış - ve eski köleler mevcut görevlerine devam etmeleri için teşvik edilirken, yaptıkları iş için tazminat aldılar ve tazminat almaya devam edecekler."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, göğsüm ısınıyor. "Hangi kasadan, lordum?" Hemen alt dudağımı ısıyorum, bu bilginin görevlerimin ve rütbemin kapsamının çok ötesinde olduğunun farkındayım. Özür dilemeye gidiyorum ama kral bunu önemsemiyor gibi görünüyor.

Hemen cevap veriyor. "Başlangıç olarak, Olec ve Rosalind'in kişisel kasalarından. Ayrıca, köyünüzde ürettiğiniz tahıl da önemli miktarda. Siz benim ikinci en büyük tahıl tedarikçimsiniz ve en büyük tedarikçim olan Rudabeth sizin on katınız nüfusa sahip bir köy. Üretimlerinin başarısı birçok kişiyi şehre çekiyor. Buna karşın Winterbren yoksul ve sahipsiz görünüyor ama yine de Rosalind ve Olec'in elinde pek çok değerli mücevher ve bir miktar altın vardı."

"Gerçekten mi?" Nefesim kesildi, şok oldum. Gerçi... belki de o kadar şaşırmadım. Belki de hiç şok olmamalıyım.

Başını sallıyor. "Ben onları almadan önce bu odalardaki altın ve mücevherleri çıkarmışlar. Olec'in adamı Torbun'un evine taşındılar, Olec ve karısı orada kalıyor. Sadece bu mücevherler bile tüm kölelere aylarca yetecek. Muhtemelen bir yıl ya da daha fazla. Daha sonra tahıl tedarikinden elde edilen kâr, bu takviye için kullanılabilir. Bununla birlikte, çiftçiler, daha önce Olec ve Rosalind'e sunduklarından çok daha küçük olan küçük bir ondalık hariç, bu kârın alıcıları olmalıdır."

Kaşlarım çatılıyor, yumruklarım sıkılıyor. Sadece son günlerde hissettiğim o soğuk öfke sırtıma tırmanıyor ve başımı örtüyor. "Ama Rosalind her zaman ondalığın sen istediğin için bu kadar büyük olduğunu söylerdi."

"Düzelttiğim bir gerçek. Kitaplarımı getirmedim ama kasaba halkınıza bu iddiayı çürütecek kadar tarih sundum. Umarım bu konuda benim sözüme inanırsınız." Sırıttıyor.

Şok oldum. Buna inanamıyorum. Benimle olan kolay ilişkisine ya da sözlerine.

Köyümüz her zaman fakirdi. Bunun sadece bizim kaderimiz olduğunu düşündüm. Hakkında muhteşem hikâyeler duyduğum, gelişen bir şehir olan Rudabeth'in bize benzeyebileceğini bilmiyordum. Sertçe yutkundum ve yatağın yanındaki masada duran bulanık sıvı bardağına uzandım. "Sana inanıyorum Calai," diye fısıldıyorum.

Ardından gelen gülümsemesi, gerçek adını kullanmanın bana kaybettirdiği sınırlara değiyor. Kendine büyük bir fincan bira dolduruyor, bir yudum alıyor ve gürültüyle yatağının yanındaki masaya bırakıyor.

"Görevlerini sürdürmek uzun vadeli bir çözüm olmadığından, köleleri buranın ekonomisine nasıl katkıda bulunmak istediklerini yeniden düşünmeye teşvik ettim. Adamlarımdan biri olan Elnis'i, yeni işletmeler için rekabetçi fikirleri olabileceğine inananlara küçük krediler vermekle görevlendirdim. Ithanuir'deki kasanın işletilmesine yardımcı oluyor. Winterbren'de ona yardım edebilecek biri var mı? Başvurmak isteyenlerin karakterlerini bilmek iyi olur - parayı alıp çarçur etmeye niyetli olanlara kıyasla ciddi ve yetenekli olanlar."

Benden tavsiye mi istiyor? Çenem çalışıyor ve sesimi tekrar bulmadan önce bir an bocalıyorum. "Rosalind köyümüzün haznedarı. Çok ketumdur." Kral homurdanıyor, bu kez bir fincan suyu kaldırıp içtikten sonra aynı fincanı bana uzatırken yüzü tiksintiyle buruşuyor. Onun yanındayken sürekli yaptığım gibi kendimi dengesiz hissederek bardağı alıyorum.

Bitirirken ekliyorum, "Moira, kasabanın hemen dışındaki hanı işlettiği için defterleri dengeleme konusunda en faydalı deneyime sahip olabilir. Winterbren'deki en başarılı işletme ve orada çalışan kızlarla konuştuğuma göre Moira iyi ve adil bir işveren.

"Bununla birlikte, insanları tanıyan ve karakterleri hakkında doğru konuşabilecek birini arıyorsanız, kendisi de bir köle olmasına rağmen, bu iş için Elena'dan daha uygun kimse olamaz. Aynı zamanda çok yetenekli bir fırıncı. Yemek pişirmek başka birine daha uygun olsa da, eğer ona bir şans verilirse, köy için başarılı bir fırın işleteceğinden şüphem yok."

Kral söylediklerimi başıyla onaylıyor ve yemeye devam ediyor. Ve konuşmamı bitirdiğimde, yoğunluğunu ürkütücü bulduğum bir şekilde bakışlarımla buluşuyor. Koyu renk gözleri yüzüme kayıyor. Derin bir nefes veriyor, göğsünün inip kalkması onu bir gemi yelkeni kadar büyük gösteriyor. Sonra yanağı yumuşuyor, ağzı yana doğru kıvrılıyor ve "Bu köyde senin ne kadar zeki olduğunu bilen var mı?" diyor.

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Teşekkür ederim lordum," diye içgüdüsel olarak cevap veriyorum.

"Calai, lütfen."

Sesi çok içten, çok yumuşak geliyor. Bunun kemik kralı dedikleri erkek olduğunu hiç düşünemiyorum. Ona, gözlerinin kenarındaki derinin kırışmasına neden olan nazik bir gülümseme sunuyorum. "Calai," diye tekrarlıyorum.

"Üzerinde kafa yorduğum başka bir çıkmaz var. Acaba senin de bir fikrin var mı, küçük kraliçem?" Bu lakapla irkiliyorum ama bakışları sabit. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. "Viccra hakkında ne biliyorsun?" "Viccra, Torbun'un en büyük oğlu. O bizim en iyi savaşçımız ve Ella, Şef Olec ve Leydi Rosalind'in en büyük kızı..." "Yine de mi?"

"Önemli bir şey değil. Küçük bir köy dedikodusu." "Duymak isterim."

"Şey, bu önemli değil. Evlilik doğumları sırasında planlanmıştı, bu yüzden ikisinin de bu konuda yapabileceği bir şey yok. Viccra'nın, Elena'nın kızı ve aynı zamanda bir köle olan Mirabel'e aşık olduğu biliniyor. Mirabel, Viccra'ya duyduğu aşk yüzünden Rosalind tarafından birçok kez dövülmüştür. Rosalind bunu her zaman kızına karşı bir hakaret olarak görmüştür."

"Soluk yüz? Kızıl saç?"

"Evet," diyorum merakla.

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman." Kral sırtıyor.

"Açıklıyor mu?"

"Hiçbir şey. Viccra'nın karakteri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oh. O iyi bir adam. Babası gibi değil. Viccra her zaman Olec'e karşı meydan okurdu ama Ithanuir'deki bir yıllık eğitiminden döndükten sonra bu daha da arttı. Çoğu kişi bana karşı nazik davranmazken o bana karşı hep nazik davrandı."

"Sizce Winterbren köylülerinin savaşta peşinden gideceği biri mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Sizce Olec, Winterbren köylülerinin savaşta peşinden gideceği biri mi?"

Sırıtiyorum. "Olec asla savaşta kimseye liderlik etmezdi. Arkada durur, emirlerini borudan değil, şarap testisinden verirdi."

Kral yüksek sesle ve parlak bir şekilde gülüyor. Şok edici ama bu sefer sesine atlamıyorum. Onun yerine, onunla birlikte biraz gülüyorum. "İyi, çok iyi." Başını sallıyor ve koltuğuna geri oturuyor, bana en saf türden bir şefkatle bakıyor. Hayatımda hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı. "Tanrılar beni gerçekten kutsadı."

Cevap vermiyorum ama ayağa kalkıp tepsiyi önünden çekip yanıma otururken bakışlarımla kralı takip ediyorum. Göğsü çok yakın. Çok yakın. Elini yanağımda gezdiriyor ve buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Çok nazik. Ve çok güzel kokuyor. Daha önce hiç bir erkeğin kokusuyla uyarılmamıştım, ama teninin kokusu ilahi ve beni doğrudan önceki gecenin yoğunluğuna geri götürüyor.

"Bugün iyi bir çocuk olacağım," diye homurdanıyor, bakışları yüzümü tarıyor. "Ama yine de tadına bakmayı çok isterim." Eğiliyor ve dudakları başımı geriye yatırıp daha fazlasını istememe neden olacak şekilde dudaklarının üzerinde geziniyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum ve ağzımı açıyorum, dilim onunkiyle buluşmak için gizlice dışarı çıkıyor. İnliyor.

Yanağımdaki eli sertleşiyor, büyüklüğünü ve üzerimdeki gücünü sert bir şekilde hatırlatıyor ama yine de bu sefer o kadar korkmuyorum. Özellikle de kendi elim göğsüne dokunmak için geçici olarak uzandığında. Zırhının üzerinden göğüs kafesine iniyor. Yatağımın üzerine yayıldığı için kürk giymiyor.

"Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor ve cüretkâr bir delilik anıyla dilimi ağzına sokuyorum. Emiyor. Zevk ve arzu içimde zonkluyor. Sertleşiyorum ve omuz askısını kullanarak kendimi yukarı çekiyorum. Diğer elim beceriksizce kalın, kaslı boynuna dolanıyor.

"Oh," diye mırıldandım. "Calai," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarımız çılgınca birbirine doğru hareket ediyor ve kalçalarım bacaklarım arasında bir sürtünme yaratmak için ellerinden geleni yapıyor. Calai beni yastıklara doğru itmeye başlıyor ama bandajların arasından dikişlerime sürtünen kumaşın verdiği korkunç hisle haykırıyorum.

"Siktir." Geri çekiyor ve çekmeye devam ediyor, kendimi onun üstünde bulana kadar vücutlarımızı döndürüyor, bacaklarım açık ve serin hava telaşı gıdıklıyor

Tuniğimin kısa eteğinin altından arkam çıplak. "Böyle acıyor mu?" diyor ve ben onun nefes alıp verişiyile yükseliyorum.

"Hayır." Çılgına dönmüş durumdayım, vücuduna iyice yaklaştım, kollarımı göğsüne dayadım. Sakallı yanaklarını öpmeye devam ediyorum, dudaklarını emdiğim ve gagaladığım ağzına doğru ilerliyorum.

Dili ağzıma giriyor ve öpüşmemiz açık ağza dönüşüyor. Ağızlarımızı birbirine kavuşturmanın en etkili yolunu bulmak için başımı eğiyorum. Onun zevkini izlemek için gözlerimi açık tutmak istiyorum ama kendimi kaybetmeye devam ediyorum. Parmakları arkamda gezinirken nazik davranıyor, tuniğin ince kumaşının arasından bana dokunuyor. Kalçalarım skandal bir şekilde davranıyor, kamburlaşıyor, dönüyor, sürtünmeyi arzuluyor ama... o çok uzun ve bedenim en çok ihtiyaç duyduğum yere ulaşamıyor.

Bir nefesle öpüşmemizi kesiyorum ve kendimi göğsünden aşağı itiyorum. Doğrulup çıplak göbeğimi pantolonundaki çıkıntının üzerine yerleştiriyorum. "Augh!" Başı geriye doğru uçuyor. Kalçalarımındaki elleri titriyor. "İyi bir çocuk olmam gerekiyor, Starling." Sesi o kadar gergin ki, sanki işkence görüyormuş gibi geliyor. Ki bu çok uygun görünüyor. Ben de aynısını hissediyorum.

Başımı sallıyorum. "Ben... böyle bir... söz vermedim..." Nefes nefese kaldım. İhtiyacım olan baskıyı aniden bulduğumda bacaklarım titriyor ve kendimi ciddi bir şekilde kasıklarına sürtmeye başlıyorum. Dün geceki çılgınlık beni ele geçirdi ve gün ışığıyla birlikte kaybolmadı. Sırtımdaki yaralara ve onun için duyduğum korkuya rağmen kendimi bundan kurtaramıyorum.

"Starling, zorlama yok... unutma..."

Ama çok yaklaştım bile. Hissettiğim şeyi tekrar hissetmek istiyorum, o zevk patlamasını. Daha önce hiç hissetmediğim şekilde vahşi hissediyorum. Dün gece hissettiğim korku parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, onun sözleriyle... nezaketiyle... bana olan inancıyla... verdiği sözlerle... Ona inanmak istiyorum. Güvenmek istiyorum. Ve bu isteği daha önce hiç hissetmemiştim. Ellerimde tutmak için çok fazla.

"Calai, hiç böyle hissetmemiştim. Senin nezaketin... senin ilgin..." Benimkinin kenarları bulanıklaşmaya başlarken onun bakışlarıyla buluşuyorum. Kalçalarım sarsılıyor. Hassas tümseğim şimşeklerle patlıyor. Başım geriye savruluyor. Onun için boşalırken adını haykırıyorum ve leğen kemiği yukarı doğru sarsılırken kasılıyorum. Birlikte inliyoruz. Yüzünün mest olmuş bir şekilde kıvrıldığını görmek için zevkten aşağı iniyorum. Kapüşonlu bakışları üzerimde. Göğüslerime uzanıyor, tuniğimin içinden onları okşuyor. Çılgınca titriyorum ve onun iri bedeninin üzerine yığılıyorum, aç ağzını bir kez daha benimkiyle buluşturuyorum.

Dudaklarının tadı arasında, "Buradan ayrıldığınızda sizinle gelmemek aptallık olur kralım," diyorum. Onu umutsuzca öperim. "Yardımcınız, metresiniz, fahişeniz olacağım... Bana ne ihtiyacınız varsa..."

Kral Calai homurdanıyor, kendi vücudu benimkinin altında seğiriyor. Kendini ayarlamak için aramıza uzanıyor ve gözlerimle buluştuğunda biraz kızgın görünüyor. Yüzümü bir eliyle tutuyor - yanaktan yanağa, kocaman eli çenemin ve çenemin etrafını sarıyor. Konuşmaya başlıyor, sonra duruyor. Önemli değil. Nefes alışlarımın sesinden onu zaten duyamıyorum.

"Ne gerekiyorsa," diye tekrarlıyorum.

İfademden utanıyorum ama bu doğru. Tekrar böyle hissetmek, kralın tahtının arkasında sakladığı gizli bir sır olarak bile olsa... Bunu yapardım. Bir süreliğine, onunla birlikte olduğum sürece, bunu kabul ederdim ve pişman olmazdım. Umarım. Başka kadınlarla da böyle olduğunu bilmenin nasıl bir şey olacağını bilmiyorum...

"Benim küçük kuşum," diye sertçe alnıma doğru nefes alıyor ve sonra yavaşça gözlerimin arasına bir öpücük konduruyor. Yakıcı bir öpücük. "Seni Winterbren'den kraliçemden daha az bir şey olarak götürmek istemem."

SICAKLIK

Yüzündeki şaşkınlık beni yaralıyor, ama onu serbest bırakıyorum ve kendini göğsümde yukarı itmesine izin veriyorum. Hâlâ tuniğini giymesine ve benim hâlâ pantolonumu giymeme rağmen iyice sikilmiş görünüyor. Döl kaplı pantolonum. Genç bir delikanlı gibi pantolonumun içini boşalttığıma inanamıyorum... Sonra yine... Bakışlarım yüzünde, parlak renginde, hacimli buklelerinde, gür göğüslerinde ve kalçalarında geziniyor... ve kıkırdıyorum.

"Beni çok kışkırtıyorsun küçük kuş," diyorum gülerek. "Beni bir yalancı yaptın." Vücudunun altından sıyrılıyorum ve o bakarken onu yatağa yeniden yerleştiriyorum. Çabucak, kendi uzuvlarımın itaatini emretmeden önce, bacaklarını dizlerinden ayırıyorum, başımı uyluklarının arasına eğiyorum ve alt dudaklarına ağzı açık bir öpücük konduruyorum.

Nefes nefese kalıyor ve parmaklarını başımın arkasında hafifçe hissettiğim anda geri çekiliyorum. Onun dokunuşuna dayanamıyorum. Beni çıkmakta zorlandığım yerlere gönderiyor. Bedenlerimizden başka hiçbir şeyin olmadığı karanlık, tehlikeli çukurlara, etten, arzudan ve şehvetten başka hiçbir şeyin olmadığı çukurlara. Ve onun dinlenmeye ihtiyacı var.

Sikeyim.

"Siktir." İnliyorum ve başımı arkaya eğerek bedenlerimizi yatağın uzunluğundan ayırıyorum. Ayak ucunda durup pantolonumun içinden uzayan sikimi tutuyorum ve onun orada oturuşunu izliyorum, kahverengi omzu fener ışığında parlıyor, tuniği kayıyor. "Benim gibi fakir, zayıf bir adam için çok büyük bir cazibesin. Seni her gece pis bir fahişe gibi becermek istiyorum ama senden istediğim tek şey bu değil. Çok daha fazlasını istiyorum."

Yanakları kızarmış, gözleri ıslıl ıslıl, hâlâ çok... kararsız görünüyor. "Ama..." Başını sallıyor, bukleleri kıvrılıyor ve ışıktaki parlıyor. O

Çarpıcı. Çarpıcı bile çok klişe bir kelime. "Ama istemiyorum... Beni bir kraliçe olarak isteyemezsin..."

"Kraliçe değil. Kraliçe." Kendimi rahatsız hissediyorum ve bunun tek nedeni pantolonumda kuruyan meni değil. "Seni karım olarak istiyorum." Sesim kesiliyor. Duyuyor mu? Umarım, kendi gururum adına, duymaz.

"Kaç eşiniz ?" "Bir tane."

"Yani, ben senin ikincin mi olacağım?" "Hayır, küçük kuş."

Alt dudağı titriyor. "Ben... Ben bunu yapamam."

Sıkışıyorum, tüm vücudum geriliyor. "Neden olmasın?" "Ben bir köleyim..."

"Bir esirdi..."

"Ben sadece..."

"Ne?"

"Yapamam..." Başını sallıyor.

"Neden?"

"Neden?" Sesi şok olmuş gibi geliyor. Alt dudağı titriyor. "Neden... bana böyle bir teklifte bulundun?"

"Neden

umursuyorsun?"

"Beni korkutuyor."

Karşılıklı konuşmalarımız biraz daha hararetli bir hal aldı ve kendimi öfkeli ve hırpalamak isterken buldum, tartışabileceğim bir eş bulduğumu biliyordum ama bu konudaki tartışmamızın - onun değeri konusu - bu kadar sürekli olmasından rahatsızdım. Bir sonraki konuşmamda ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum, Puhyo'nun sözleri zihnimde tekrar tekrar çınlıyor. Sakin ol.

"Tanrılar seni yoluma çıkardı. Seni gördüğümde konuştular."

Ama hâlâ başını sallıyor. "Eğer bu doğru olsaydı, beni yatağına getirmeden önce bana bir teklifte bulunurdun."

Söylediklerine gerçeklerden başka bir şeyle karşılık veremediğimi fark ediyorum. Yatağın başında, onun yanında oturduğum yere dönerek ona doğru koşuyorum. İki elimi boynuna doluyor, gövdesini bana ağırlığını verene kadar geriye yatırıyor ve onu öpmek için hamle yapıyorum. Bana teslim oluyor, dudakları bir hediye gibi açılıyor ama ben hiç olmadığım kadar kendimi tutmayı başarıyorum.

"Ben zayıfım." Ağzını reddediyorum ve onun yerine yanaklarına küçük öpücükler konduruyorum. "Karımı uzun süre bekledim. Onu bulduktan sonra Ithanuir'e dönene kadar ona dokunamamak çok büyük bir işkenceydi."

hayal et. Ben..." Bu itirafın bana pahalıya patlayacağını bildiğim için bocalıyorum. "Daha önce başka birini almadım."

İnanmayarak gözlerimin arasına bakıyor. "Sen... kralsın..."

"Ben önce Ghabari ve Raya'ya inanan biriyim. Raya'ya böyle bir saygısızlık yapar mıydı?"

"Ama... ama sen..." Başını sallıyor, onun bedeninin kendime ait olduğunu iddia ettiğim ilk beden olduğunu duymanın şokunu gibi görünüyor. Sesi kurnazlaşarak soruyor: "O zaman neden Torbun'a bedenim karşılığında bana zenginlik teklif etmesini önerdin? Bana basitçe sorabilirdin... Sen kralsın. Hayır demezdim."

Öfke omurgamı yalayıp geçiyor, sıcak ve kontrol altına alınması zor. Geri çekiliyorum, bir kez daha ondan uzaklaşıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Krala evet derdin ama Calai'ye ne derdin?"

Titreyen alt dudağını ısırtıyor, baştan çıkarıcı bir kadın. Sikimi tutuyorum. Ona bakıyor ve bana işkence etmek için sözcükler söylemeden önce nefesini tuttuğunu görüyorum. "Beni korkutuyorsun, Calai. Sadece kral olarak duyduğum hikayeler değil, yoğunluğun... benden bu kadar emin görünmen."

"Mahkumiyet ne zamandan beri korkulacak bir şey oldu?"

Tuniğinin eteklerini yumrukluyor ve topuklarının üzerine geri oturuyor. "Sen beni tanı mıyorsun bile. Ben de seni tanı mıyorum. Birbirimizi bir gündür tanıyoruz."

"İki."

Başını eğiyor.

"Seni ilk kez karanlıkta, kasabanın meydanında gördüm. Bir savaşçı olmamana ve senden çok daha iri bir çocuk tarafından korkutulmana rağmen güçlü ve dayanıklıydın. Sende ilk hayran olduğum şey buydu. Sende gördüğüm vahşilik."

Ağzına dokunuyor. Gözlerinde anlayış güneşi doğuyor. "Sen... meydandaki yabancı mıydın?"

"Öyleydim."

Göğsüne dokunuyor. "Çok naziktiniz. I..." Güzel kahverengi teninin altında yanakları soluk pembe alevler saçıyor. Koyunsuluğuyla parlıyor, onu göğsüme bastırıp sonsuza dek kendime saklamak istiyorum. Öyle de yapacağım. "O gece seni hayal ettim. Seni tekrar göreceğimi umdum."

Gülümsüyorum. "Tanrıların yollarımızı kesiştirmesinin bir sebebi var, Starling. Senden çok şey istediğimi biliyorum karıcığım, ama benden hâlâ korkuyor olsan bile tanrılardan korkma."

Sebepsiz yere senin yolunu benimkinin üzerine koymazlardı." Çok uzun süre oyalandığımı ve salona dönmem gerektiğini bilerek odayı geçip ona doğru gidiyorum. Yükselen kargaşa seslerini duyabiliyorum, yüksek rütbeli köylüler muhtemelen istikrarsızlıktan korkuyor. Hatta bazıları fermanıma meydan okumak isteyebilir. Buna hızlıca bir son vermem gerekecek. Belki de kanlı bir şekilde.

Ancak, bu daha önemlidir.

Bekliyorum ve küçük kuşumun zihninde hızlı hesaplamalar yapmasını izliyorum. Tanrılara inanıp inanmadığını bilmiyorum ama sonunda başını salladığında gülümsüyorum. "Bana inanıyor musun? Tanrılara inanıyor musun?"

Benim sırtışıma kendi geçici ve umutlu sırtışıyla karşılık veriyor. "Tanrılara inanmak için hiçbir zaman fazla sebepim olmadı. Bana hiçbir zaman çok şey vermediler - korkunç bir baba ve dehşete düşmüş bir anne - ve bana verilen az şey de her zaman daha sonra elimden alındı."

Öfkeyi içime çekerim ve daha parlak bir öfkeyle nefes veririm. Sakin ol. "Korktuğun şey bu mu? Sana sunulabilecek bir şeyin daha sonra elinden alınmasından mı?"

"Tamamen değil, ama biraz. Sanırım... en büyük korkum... hayal kırıklığı. Ben büyük bir savaşçı değilim, büyük bir güzelliğim de yok. Benden günler, haftalar, hatta yıllar içinde bıkacaksınız. Olec'in bile kölelerle ve çiftlik kızlarıyla yattığı biliniyor ve Rosalind'i seviyor..."

"Şşşt," diyorum. Babasını, Olec'i, ona haksızlık eden ya da onu hayal kırıklığına uğratan, benim için değersiz hissetmesine neden olan erkekleri ve kadınları düşünmeden yatağa dönüyorum. Ellerini ellerime alıyorum ve ona basit bir yemin teklif ediyorum, Ghabari'den önce ona teklif etmem gereken bir yemin, eğer işleri düzgün yapacak gücüm olsaydı.

"Size söylediğim gibi, ben tanrılara inanan biriyim. Ghabari'den korktuğum gibi Raya'dan da korkuyorum. Bir kez evlenirim dediğimde, bunu her şekilde kastediyorum. Eğer kabul edersen, bağlılığımız sahip olacağım tek bağ olacak. Ve hayal kırıklığına uğramaktan korkmuyorum. Çünkü sen bir savaşçısın, bunu gördüm."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Yüzünün bana dönmesini izliyorum. Göz kapakları küçük dokunuşlarımla titriyor, sanki hayatında daha önce hiç bu kadar nazik bir şekilde dokunulmamış gibi. "Ve kendi yüzünde görmediğin güzelliği anlayamazsın," diye fısıldıyorum. "İki gece önce Tori'ye yardım etmeye karar verdiğimde seni henüz görmemiştim ama meydanda ay senin üzerinde parladığında, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğimi anladım. Bu kadar saygı duyduğum bir şeyi kirletme ya da küçük düşürme."

"Benimle çok nazik konuşuyorsun. Kaba olsaydınız teklifinizi kabul etmek daha kolay olurdu."

Kıkırdıyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Kolay olmayacak. Birbirimizi öğrenmemiz gerekecek. Ama gördüğüm her şeyi beğendiğimi şimdiden söyleyebilirim."

Bana bakıyor, gözlerinde öyle bir umut, öyle titrek, zayıf bir umut var ki, "Ben de öyle... Sanırım... Sanırım sana iyi bir eş olabilirim. En azından deneyeceğim."

Sözleri göğsümdeki parlak yanığa merhem oluyor. Kalbim kabarıyor. Anın büyüünün etrafımızda birleştiğini hissediyorum. Dudaklarımı şefkatle öpüyorum, sonra kabaca iki kez daha. Geri çekilerek boğazımı temizliyorum ve boğazıma yerleşmiş olan camın ardından konuşmaya çalışıyorum. "Denemene gerek yok. Olduğun gibi gel."

O kadar geniş sırtıyor ki, iliklerime kadar acıyor. Şu anda bu dişi için her şeyi yapabileceğimi biliyorum, gülümsemesini garanti altına almak için her şeyi. Elim boğazına götürüyorum. "Burada, Winterbren'de bazı değişiklikler yapıyorum. Bana yol gösterdin ve bana verdiğin bu yeni düşüncelerin bazılarını diğerlerine iletmem gerekiyor. Akşam yemeği için döneceğim. Bu gece özel olarak yemek yiyeceğiz ve sen de bu arada dinleneceksin, yarınki oyunlarda bana katılacaksın ve karım olarak yanımda oturacaksın. Kraliçem olarak. Hayatımızın geri kalanında."

"Evet, Calai."

Yoğunluğumla onu tekrar korkutmaktan korkarak kelimeleri söylememek için mücadele ediyorum, ancak odasından çıkıp koridorun kargaşasına dönerken kelimeler hala zihnimde çınlıyor. Seni seviyorum, Starling.

KEMİKLERİN KRALI

Kemiklerin kralı son derece tatlı. Deri zırhını çıkarıp köşedeki sandıklara fırlatmayı bitirdiğinde kıkırdıyorum. "Lanet olsun! Sonunda karımla birlikte olabileceğim. Huzur içinde, odamızda." Yatağın ayakucuna doğru sürünerek dört ayak üzerinde beni tamamen örtüyor. Beni öpüyor.

Akşam yemeği vakti ve söz verdiği gibi benimle özel olarak yemek yemek için küçük bir ziyafetle geldi. Ve söz verdiği gibi, bütün gece bana bir kez bile dokunmadı. Beni tutkuyla öpüyor ve bulduğu her fırsatta bana skandal yaratacak şekilde dokunuyor ama kıyafetlerimi çıkarıp üzerime çıkmak için asla harekete geçmiyor... kalçalarımın arasındaki kayganlık bunu yapmasını istese de.

Sırtım hâlâ ağrıyor ve şifacı daha fazla haşhaş sütü ve merhemle döndüğünde minnettar oluyorum. Kral merhemi kendisi uygulamakta ısrar ediyor ve kurnaz, sarışın şifacı bana nasıl davranması gerektiğini anlatırken ona itaat ediyor.

"İyi iyileşiyor. Küçük çizikler yarına kadar, kalanlar ise önümüzdeki haftaya kadar iyileşmiş olur. Yolda seni kuru ve sıcak tutmamız önemli olacak.

- bize katılacaksınız, değil mi leydim?" Hilde bana sordu.

Başımı sallarken kızardığının farkındayım. "Yapacağım."

Kral ışınlanır. Hilde sadece homurdanır ve başını sallar. "Yolun tadını çıkaracaksın. Yılın bu zamanı çok güzeldir. Dorn ormanının yaprakları değişiyor," diyor Ithanuir'in kuzey sınırını çevrelediği bilinen gür ormanlardan bahsederken. "Ve Ithanuir'den keyif alacaksınız, bundan eminim. Herkese sunacak bir şeyleri var."

Hilde nihayet ayrılırken ve kral bana dönüp benimle yemek yerken, akşam boyunca benimle sohbet ederken gülümseyerek ve kendimi çok hafif hissederek başımı sallıyorum.

gece boyunca. Bana güçlü bir kadın annesinden ve şehit babasından bahsediyor. Bana genç yaşta kral olmanın nasıl bir şey olduğunu ve ondan önce sürgünde yaşamının ne kadar zor olduğunu anlatıyor. Annesine ne kadar çok şey borçlu olduğunu ve ilginç bir şekilde bende annesinin hayranlık duyacağına inandığı bazı güçlü yönler gördüğünü anlattı.

Ben de ona kendi kirli geçmişimden biraz bahsediyorum... Tacizci babam, korkak annem... Ebanora'nın annesi dışında köyün ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını, arada sırada yaralarını ücretsiz iyileştirdiğini anlatıyorum, tıpkı şimdi benim için yaptığı gibi. Kral bana Ebanora'yı ve ailesini, özellikle de erkek kardeşini soruyor. Ona bir çiftçi olduğunu ama istememesine rağmen oyunlara katılmaya zorlandığını söyledim. Ona diğer köylülerden, savaşçılardan ve merak ettiği herkesten bahsediyorum, ta ki sesim kesilene kadar.

Her şeyi, herkesi çok merak ediyor. Bu beni şaşırtıyor. O bir kral. Sıradan küçük hayatlarımızın ona göre olmadığını düşünürdüm ama yine de bana benim bile önemsiz bulduğum şeyleri soruyor. Yürüyüş yolunun tahıl depoladığımız silolardan ne kadar uzakta olduğu, mutfakların neden salondan bu kadar uzakta olduğu, ne sıklıkla şehir dışından ziyaretçilerimiz olduğu ve onlara nasıl davranıldığı, nereden geldikleri... neden bu kadar az kişinin Winterbren'e taşındığı ve neden bu kadar az kişinin burada doğup gittiği. Pek çok konuda fikirlerime değer veriyor gibi görünüyor.

Memnunum, şaraptan biraz çakırkeyif olmuşum ve o fenerleri söndürüp çarşafların altından yanımdaki yatağa kayarken gülümsüyorum. Hilde daha sık yaralarımın hava alması için sargılarımın bir kısmını çıkardığından artık karnımın üzerinde uyuyorum. Yüzümü krala doğru çeviriyorum ve elinin saçlarımda gezinen desenlerini hissederek uykuya dalıyorum.

Uyanmak da bir o kadar keyifli.

Kralın önünde uyandım ve gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ve dudaklarının uykuda ayrıldığını gördüm. Alnında hiçbir çizgi yok ama sakalı dağınık ve saçları düğümlenmiş. Bu beni kıkırdatıyor.

"Karımın bana gülme sesiyle uyandığım için memnun mu olsam yoksa kırılısam mı bilemiyorum," diye homurdanıyor, bu da beni daha çok güldürüyor.

Yataktan kalkıp bir leğen, yağlar, su ve bir tarak alıyorum. Onda birkaç tane var. Bunlardan biri kemikten yapılmış ve kalın, sıkıca sarılmış saçlarımda sık sık oluşan düğümleri açmak için mükemmel. Yeni yapılmış gibi görünüyor ve onu görünce göğsümde bir sıkışma hissediyorum, yapması gereken onca şey arasında buna öncelik verdiğini biliyorum.

Şimdi daha ince bir tarak kullanıyorum ve o sırt üstü yatmaya devam ederken taramadan önce sakalına yağ sürüyorum. Ben çalışırken gülümsüyor ve uzun saçları üzerinde çalışmaya başladığımda ayağa kalkıyor. Örgüsünü açıyorum, tarıyorum ve yağıyorum, ardından Winterbren tarzında birkaç örgü uyguluyorum. Yanlardan kafa derisine sıkıca oturuyor ve kulaklarının arkasına düşüyorlar. Saçının geri kalanının alnının üzerine düşmesini engellemek için birkaç büyük örgü daha ekliyorum, yine de ilk seferkinin yarısı kadar bağ kullanmadan uzunluğa izin veriyorum.

"Seninkini de öreyim mi?" diye soruyor bitirdiğimde ve yeterince şaşırdığım için kabul ediyorum. "Sadece ikimiz varken annemin saçını örerdim, kendi saçımı da hâlâ örüyorum. Gerçi sen bu işte çok daha iyisin. Parmaklarının her gün kafa derimin üzerinde hissetmeye alışabilirim."

İniltimi bastırmak için dilimi ısırıyorum. Sesinin alçak tonu, o gürleyen brogue, içimde hareket ediyor. "Aynı şekilde," diye karşılık veriyorum.

Saçımı bitiriyor, geri kalan buklelerim omurgamdan aşağı akarken başımın üstünde örgülerden bir taç bırakıyor. "Hazır mısınız kraliçem?" diye soruyor bana. Bana verdiği stil ve bu stili verirken gösterdiği zarafet beni o kadar şaşırtıyor ve duygulandırıyor ki, gözlerimin arkası yaşlarla doluyor.

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Sizin için bir elbisem var. Uygun bir tane bulmak zor oldu ama sanırım bu senin bedenine yakın." Dış odaya gidiyor ve elinde getirdiği şey ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Susturmayı başardığım gözyaşlarım bir kez daha akıyor ve birkaçı yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Bakışları koyu yeşil kumaşla benim yüzüm arasında gidip gelirken perişan görünüyor. "Starling..."

"O annemindi."

Hala duruyor. "Madem ona aitti, neden senin elinde değil?" "Rosalind ailem evdeki değerli her şeyi aldı.

öldü." Babam aynı gece annemi ve kendisini öldürdüğünde. "Rosalind'in bunları sattığını sanıyordum. Hala onda olduğunu bilmiyordum." Elbiseye yaklaşıyorum ve parmaklarımı ön bedene işlenmiş karmaşık koyu yeşil nakışların üzerinde gezdiriyorum. Gözyaşlarımı bastırıyorum ve mutlu bir şekilde krala bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Ancak kralın dudakları sert. Gözleri tikler. Boynundaki kaslar öne çıkıyor. Giyinmeme yardım ederken nefesinin altında bir şeyler ; önce giydiğim en yumuşak elbiseyi, sonra da

Annemin elbisesi. Onu en son Vicra ve diğer savaşçıların Ithanuir'deki yıllarından döndükleri gün giyerken görmüştüm.

O zaman üç savaşçı gitmiş ve sadece ikisi geri dönmüştü. Üçüncüsü, baharatçının oğlu kalmış ve orada tanıştığı bir tüccarın kızıyla evlenmişti. En son ziyarete geldiklerinde çocukları olmuştu. Karnının yuvarlaklığını ve mutlu kocasını görünce kendimden biraz nefret ettiğimi hatırlıyorum. Çok kıskanmıştım. Sadece ailesi yüzünden değil, Winterbren'e birkaç günlüğüne geldikten sonra bir arabanın arkasına atlayıp gittiği için de. Ayrılabilmiş, bundan daha iyi bir hayata geri dönebilmişti.

İlk yemeği baş başa yedikten sonra büyük salona doğru yola çıktığımızda kralın ruh hali hâlâ düzelmemişti. Burada yemek yiyenlerin çoğu masalarını çoktan terk etmiş, muhtemelen Winterbren'in hemen güneyinde, yeni hasat edilmiş çorak buğday tarlalarında düzenlenecek oyunları izlemek için iyi bir yer kapmak için yarışıyor. Kral ata binmeyi reddederek beni şaşırtıyor ama oraya yürüyebilecek kadar iyi olup olmadığını soruyor.

Yeni kürklü botlarımın içinde, hayatımda hiç bu kadar yürümeye istekli hissetmemiştim. Ve keyfim onun hoşnutsuzluğuyla bozulmayacak; bugün Kışböceği'nde yürürken, kral elimi tutarken, her şey çok farklı geliyor. Dünyayı çok farklı görüyorum - statü ya da mevki yükü olmadan dünyayı çok farklı görebiliyorum.

İnsanlar artık beni gördüklerinde el sallıyorlar - daha önce bana el sallamak isteyip de sallayamayan aynı insanlar. Köleler kralın yanından geçerken ona gülümsüyorlar ve fark ediyorum ki hiçbirinin yüzü yere dönük yürümüyor. Çeneleri yukarıda yürüyorlar. Hizmet etmek ve temizlik yapmak için çırpınmıyorlar.

Mutfakların açık perdelerine bakıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, içerideki aşçıları yönlendiren ceza tehditleri olmasa bile mükemmel bir düzen içinde olduğunu görüyorum. Bunun yerine, aşçılar, yardımcılar ve her türden işçiler etrafımızdaki sokaklarda toplanmış, hep birlikte Winterbren'in güneyindeki doğaçlama tatbikat alanına doğru yürüyoruz; burada umutlu savaşçılar - bu sefer bir düzine - kralı ve onun yanında savaşmaya uygun olup olmadıklarına dair kararını bekliyorlar.

Havanın da etkisiyle keyfim yerine geldi. Bugün hava çok güzel ve ben annemin elbisesi içinde, kralın kürküyle kundaklanmış olarak mükemmel bir sıcaklıktayım. Güneş parlıyor. Kral ve benim oturacağımız yükseltilmiş platform

Çoktan dikildi ve bu mesafeden Olec ve Rosalind'in siluetlerini şimdiden görebiliyorum.

Her ne kadar Leydi Rosalind'i göreceğim için gergin olsam da, bana olan öfkesinin felaket boyutlarında olacağını bildiğim için keyfim yerinde. Yine de Kral Calai elimi sıkıca kavrayıp beni platforma çıkarırken başımı öne eğmeyi reddediyorum. Kendisi de tek bir sıçrayışla beni takip etmeden önce beni çıkıntıya çıkarmaya yardım etmek zorunda kalıyor. Yerime oturuyorum ve ancak Olec ile benim aramda yerini aldığı anda nihayet başımı kaldırıp Leydi Rosalind'in gözleriyle cesurca karşılaşıyorum.

İyi ruh halim, kışın ilk donunda bir ayçiçeğinin yaprakları gibi ölüyor. Gözlerim görüyor olabilir ama beynim işlemiyor. İnanamıyorum... Ne görüyorum? Ne...

Soluk tenli ve açık renk saçlı Leydi Rosalind, Winterbren'in en güzel süslenmiş kadınlarından biri olarak bilinir. Her zaman derli toplu. Her zaman sakin. olduğu kadar zeki, hırçın olduğu kadar kurnazdır, dokunulmazdır. O şefin karısı. En sevdiği kadın. Ona karşı gelmeye cüret eden herkes, sonuçlarının korkunç olduğu kadar uzun olacağını da bilir...

Ama şimdi, bebek mavisi gökyüzünde tembelce süzülen bembeyaz bulutların altında, Rosalind oyunlara bakan yüksek platformda onurlu bir pozisyonda oturuyor, altın kabuklu dudakları tıpkı gözleri gibi açık duruyor. Arkasını dönmüş, görmeden tanrılara bakıyor.

Rosalind'in tüm uzuvları bükülmüş, korkunç pozisyonlarda sıkışmış, sanki nöbetin ortasında donmuş gibi. Altın ve gümüş boyaya benzeyen bir şey ağzını, çenesini kaplamış... Damlacıklar elbisesinin önünü lekeliyor. Boğazı...kayıp. Bir kısmı... erimiş... ve delik sadece rüzgara açık şekilde orada duruyor.

Tertemiz saçları yana düşmüş ve elbisesi yırtık pırtık, kan lekeli. Yakası, elbisesinin arkası yırtılmış gibi genişçe açılmış ve koltuğundan kan sızıyor, eteğinin etrafında dönüyor, başına gelen her şeyin olmasını engellemeye çalışırken ölmüş gibi boynuna uzanan ellerini kaplıyor.

Midemin içindekiler zangırdıyor ve safra tadı alıyorum. Zayıf bir homurtu ve yer değiştiren bir bulanıklık dikkatimi Rosalind'in yanındaki koltuğa çekiyor ve orada doğrudan Olec'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Anlaşılmaz bir şeyler kekeliyorum. Normalde kan çanağına dönmüş gözleri kıpkırmızı, altlarındaki torbalar pembe ve şişkin.

Yanaklarında kan var, ona ait olduğuna inanmadığım bazı lekeler ve kesinlikle ona ait olan başka kirpik izleri var.

Birkaç iz dışında -sırtındaki yaralarla eşleştiği için tanıdığım izler- başka bir yara almamış görünüyor. Rosalind gerçekten tehdit altında olsaydı, dövüşmeye çalışacağını düşündüğüm için bu bir sürpriz. Yine de yakından incelediğimde, kollarının ve ayak bileklerinin altındaki koltuğa bağlı olduğunu görebiliyorum. Belki de yapamazdı.

Kral Calai'nin koltuğunun diğer tarafından bakışlarımı tutan Olec, bağlarına karşı çırpınmaya başlıyor. "Seni aptal, şeytani fahişe!" Kükrüyor. "Üzerimize kıyameti getirdin! Bunu sen yaptın! Seni pis, nankör küçük kız, bacaklarını açarak..."

Ancak Puhyo, Olec'in arkasındaki platforma çıkıyor ve ağzına bir şey sokuyor. Bu bir bez değil, ama bir kravat onu dişlerinin arasına yapıştırdığında şefin feryat edişine bakılırsa sert ve acı verici görünüyor.

Kral tüm bu süre boyunca ileriye bakar. Rosalind'i ya da Şef Olec'i en ufak bir şekilde onaylamıyor. Sadece elimi tutmaya devam ediyor ve Olec'in patlaması üzerine elimi ağzına götürüyor. Elimin arkasını öpüyor, dudaklarını tenimde öyle bir gezdiriyor ki, bu sabah olsa nefesim . Şimdi ise tenimi buruşturuyor.

"Sevgili Şef Olec, müstakbel kraliçenizle bu şekilde konuşamazsınız, değil mi?" Sakince ama etraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor. Ve onlar da dinliyor. Alanın sessiz olduğunu fark ediyorum ve birçoğu işaret edip bakıyor olsa da hiçbiri buna itiraz etmiyor. Bu beni meraklandırıyor... Acaba bu benim için olduğu gibi onlar için de bir sürpriz değil miydi?

Şefkatli dokunuşlar ve şeker gibi tatlı sözler arasında Kral Calai, uyuduğum yerden sadece birkaç adım ötede Leydi Rosalind'e işkence edip öldürdü mü?

Kemiklerin kralı... bir deli.

Şef Olec açıkça ağlamaya başlayınca kral küçümseyici, acıyan bir ses çıkarıyor ve platformun dibinde duran savaşçıların çoğundan kahkahalar yükseliyor. Kral, saçlarımı ustalıkla ve şefkatle örerken kullandığı eliyle Şef Olec'in yanağını okşuyor. Sonra elimi hafifçe sıktı. "Olgar'ı dert etmeyin kraliçem. Size daha önce de söylediğim gibi, bu ikisinden gelen tepkiler size ileilmeyecek. Onlar şu anda sadece size yaptıklarının kefaretinin ödüyorlar.

sen ve bu köydeki diğerleri için onlarca yıldır. Ben sadece tanrıların eli olarak hareket ediyorum."

Kral Calai'nin maskesi aşılmaz. O, odalarımızın mahremiyetinde olduğu gibi aynı erkek değil. Bu kral. Calai burada hiçbir yerde bulunamaz.

Oturuyorum ve iliklerime kadar üşüyorum. Kalabalık heyecanla koşuştururken giydiğim kral kürkü artık bana hiçbir şey yapmıyor ve görünüşe göre tepelerinde oturan, biri ölü, diğeri işkence görmüş Olec ve karısını görmezden geliyor. Kral dikkat çekecek kadar yüksek sesle ıslık çalarken Olec inliyor.

"Oyunlar başlasın!" diye kükrer.

SAVAŞCI

Isit, yükseltilmiş meydanda, küçük müsabakalarda dövüşen gürültülü dövüşçü kümesine bakıyor. Burada acınacak kadar az dövüşçü var ve eğitip geri dönmeleri için daha fazlasını götüremeyeceğim için üzgünüm, ancak stajyerleri organize eden ve onları başkente getirmekteki gizli amaçlarımızın yerine getirilmesini sağlayan Innara, bu kadar küçük bir köyden altıdan fazlasını getirmeme izin vermeyecektir.

Bir haritacı ve uzman şehir planlamacısı olarak, Wrath'ın tasarımının çoğunda bana yardımcı olmaktan sorumlu - yeni yolların inşa edildiği, yeni barajlar kurmamız gereken, şehirlerin ve köylerin tehlikeli bir şekilde yayıldığı, genişlemeleri gereken ve sınırlarımızı daha iyi hale getirmemiz gereken yerler.

Wrath'ın köylerinin nüfus sayımını tutuyor ve birkaç yıldır en küçük köylerin çok fazla akraba evliliğinden zarar göreceğinden endişe ediyor. Bu gibi iç köylere sık sık baskın yapılmaz. Eğitime gelen her savaşçının bir eş bulması onun için bir zorunluluktur ve küçük, işbirlikçi bir ekibin yardımıyla yüksek bir başarı oranına sahiptir.

Şu anda dövüşen on sekiz kişi var, ancak sadece on bir gerçek yarışmacı var. Diğerleri ya çok genç, ya çok yaşlı ya da çok küçükler, muhtemelen Starling'in arkadaşının kardeşi gibi oyunlara katılmaya . Memnun bir çiftçi çocuğu olması üzücü. Birazcık kana susamış olsaydı, onu orduma alırdım. Şu anda olduğu gibi, onu bir yıllığına alacağım ve kasabasını savunmak için eline silah alabilecek hale getireceğim, ayrıca Innara'nın seçtiği gelinle eşleştireceğim.

On bir yarışmacı arasından bu köy için uygun savaşçı olabilecek iki ya da üç kişiyi şimdiden seçebiliyorum. Erkek kardeş, küçük bir erkek.

Ithanuir'de yanımda tutmam gerekebilecek hızlı ve kurnaz bir adam ve... Tori. Ne yazık ki bu oyunlardan sağ çıkamayacak kadar çürük bir çocuk. O gün bile hayatta kalamayabilir.

Evet. , başlangıçta düşündüğümünden biraz daha kızgınım. Soluma bakıyorum. Şef Olec yanımda öfkeyle oturuyor, öfkesi neredeyse kederi kadar büyük bir varlık. Birkaç dakikada bir zavallı bir sarhoş gibi ağlıyor ama karısının oturduğu yan koltuğa bir kez bile bakmıyor. Korkak. Pis, sefil korkak. Kısa bir işkence listesi arasından hangisinin onun için en uygun olacağına henüz karar vermedim. Acaba

Kraliçemin bir fikri var.

Sağ tarafa bakıyorum ve onun genç savaşçıların alana baktığını görünce şaşıyorum, yüzü garip bir şekilde kül rengi. Gökyüzüne . Güneş parlıyor, saçlarının üzerinde ışıltıyor. Ama teni her zamanki ışığından yoksun görünüyor. Elini bırakıyorum ve parmaklarımı nazikçe yanağının kıvrımında gezdiriyorum. Sıçırıyor.

"Minik kuş, her şey yolunda mı?" Gruplar Daneera, Puhyo, Fuzier ve Hektor'un yönetiminde çiftlere ayrılırken ona soruyorum.

Başını sallıyor ama bana bakmıyor. Eğitim alanına doğru yürüdüğümüz kolay yol kapandı. İki gece önce, küçük kuşumu köşeye sıkıştırdığımda olduğumuz yere geri döndük. Kendini bir fahişe sandığı zamana.

Ona doğru eğilip çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. Sandalyesinde benden daha alçakta oturuyor ve onu sıcak tuttuğu kesin olan kürküm tarafından tamamen cüceleştirilmiş görünüyor - sıcak değilse bile - ama bakışlarımla buluştuğunda hala titriyor. "Sorun nedir?"

Yanımdan geçip gitti ve ben hemen hazırlıksız yakalandım. Olec ve Rosalind. Hoşnutsuz. Kendisine haksızlık edenlerin çektiği acıları takdir edeceğini düşünmüştüm ama onları görünce tamamen sarsılmış görünüyor.

"Rosalind'e ne yaptın?" Sesi kül gibi ince, kırılgan.

"Bekaretin için ona borçlu olduğu ödemeyi yaptım." Elini tutuyorum, parmaklarımızı birleştirip avucunu sıkıyorum. O da sıkıyor.

"Sen... ödemeyi erittin mi? Ve ona mı yedirdin?"

"Evet. İki açıdan da. İlk olarak, eski köle arkadaşlarının, senin sırtına bağladığı tel kordonları kullanarak onlara yaptığı iyiliğin karşılığını ödemelerine izin verdim. Çok güçlüydüler." Kıkırdıyorum ve sonra kahkahalarım azalıyor.

Farkındayım... belki de küçük bir hata yaptım. "Kendi intikamını almak için seni yatağından kaldırmayı düşünmemiştim. Bunun için üzgünüm ama öfkenizi vekâleten Olec'ten çıkarmanıza izin vermekten memnuniyet duyarım."

Olec belli ki beni dinliyor ve arkamdan bağıyor, sesi tıkaçtan boğuk ve bozuk çıkıyor. Uzanıp omzunu sıkıyorum, yetişkin bir adamın inlemesine neden olacak kadar sert bir sıkma.

Bu arada, onun elindeki elim tamamen hassas kalıyor.

Ona doğru gülümsüyorum ama başını hızla sallıyor ve "Hayır, hayır. Hayır, lütfen hayır."

"zorunda değilsin..."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Majesteleri." Majesteleri. Calai'den daha da uzaktayız. Bana lord diye bile hitap etmiyor... "Ben sadece... Sanırım rahatlamam gerekiyor. Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım."

Üç adamım ve Hilde'nin eşliğinde ayrılıyor. Dönmeleri biraz zaman alıyor ve döndüklerinde Hilde platformda kraliçeme katılıyor. Büyük siyah bir çarşafı açıp Rosalind'in bedenini örtmek için kullanmadan önce bana anlamadığım karanlık bir bakış atıyor. Nedenini bilmiyorum. Şeklinin ana hatları, sonsuza dek gökyüzüne doğru açılmış altın ağzını hala açıkça gösteriyor. Bu genç kraliçemi biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor, ama ona yemek sunulduğunda hala yemiyor.

Şimdiye kadar çiftler üç kez yer değiştirdi ve Tori üç partnerine de hükmettiğini kanıtladı. Yumruklarım sıkılıyor. Aşağı atlayıp Tori'nin kılıcına baltamla karşılık verme arzum çok güçlü ama bu kadar küçük ve zavallı biriyle dövüşmek bana hakaret olur.

Hayır, Tori için daha yaratıcı planlarım var. Ellerimi çırpıyorum. Dövüşçüler su molası veriyor. İyi performans gösterenler tebrik ediliyor. Yaşlı bir savaşçı bir şifacı tarafından tedavi ediliyor ve çekiliyor. "Etkilendim,"

diyorum kalabalığa. Sözlerim alkışlarla karşılandı. Savaşçı Bu küçük kasabanın gururu küçümsenecek ya da alay edilecek bir şey değildir. Önemli bir şeydir. Rosalind ve Olec ölümlüler dünyasından sonsuza dek ayrılıp toprağa döndüklerinde bu kasabayı bir arada tutacak olan şey budur.

"Aranızda, zor zamanlarda halkınızı koruyacak kadar güçlü dövüş yeteneklerine sahip pek çok kişi var. Hatta aranızda benimle birlikte akın yapabilecek kadar güçlü savaşçılar bile var." Daha fazla alkış sesi. Karımınki onların arasında değil ama ona baktığımda gözlerinde benzer bir gururun parladığını görüyorum. Geri kalanı sıkıca kenetlenmiş ve garip bir şekilde benden uzağa eğilmiş olsa bile.

Acaba onu kızdıran Tori'nin görüntüsü mü? Hayatımın sonsuza dek deđiřtiđi o ilk gece ona nasıl karřılık verdiđi dűřünűldűđűnde bu pek dođru gűrűnműyor. Yine de... Belki de Tori'nin cezasına devam etmeliyim, o zaman, sadece onu bu kadar strese sokan řeyin nefes alması ve bu oyunlarda kazanması olmadıđından emin olmak için.

"Ancak aranızda benim en çok dikkatimi çeken biri var. Tori, ne ık!" Tezahűratlar devam eder ve Tori kollarını iki yana açarak ne çıkar. Geniř bir sırtıřla kűrsűye yaklařır ve eđilir. Bunu yaparken Starling'e bakma cűretini gűsteriyor. Onun tepkisine bakmaya cesaret edemiyorum. Ne de olsa řimdiden dűřűndűđűmden daha kızgınım.

"Tori ű rakibini de yendi. Bence Tori ralli için hazır! Tori'den kan alabilenler otomatik olarak bir sonraki tura geçecek ve Tori, eđer tűm gűn ayakta kalmayı bařarabilirsen, özel bir dűl alacaksın."

Tori geniřçe gűlűmsűyor, kendine gűvenen bir ocuk. Ařırđ zğűvenli. Bu eđlenceli olacak. "Haydi bakalım!" diye bađırıyor tanrılara.

Rakipleri dűzenledim, Tori'ye önce kurnaz kollu kűűk adamđ verdim. O iki elini de kullanabiliyor. Tori'nin bunu fark edip etmediđini merak ediyorum. Daha nceki savařlarda sadece sađ koluyla dűvűřműřtű ama kendini tařıma řekline bakılırsa, sol koluyla da dűvűřmekte aynı derecede usta olacađından řűphem yok.

Eđitim kılıçlarının gerçek kılıçlarla deđiřtirilmesini emrediyorum ve meydan okuyanları en gűlűden en zayıfa dođru sıralıyorum. Tori'nin çabuk yorulmasını istiyorum. Her rakibin ondan kan almasını istiyorum. Bugűnkű mesele acđ deđil. Bugűn ařađılanma gűnű. Yarın ve oyunların son gűnű, yaratıcılıđımın tűm gűcűnű ortaya çıkarmaya gerçekten karar verdiđimde acđ için bolca zaman olacak.

"Başlayın!"

İlk műcadele yavařça bařlıyor ve zayıf erkeđe olan saygım artıyor. Tori'nin dűvűř stilini iyi anlıyor gibi gűrűnűyor, Tori'nin gűlű yanlarını kendisinininkilere gűre anlıyor. Tori'nin onu yere ya da sırtına yatırmasına asla izin vermiyor, çok gűlű bir řekilde saldırmak yerine tekrar tekrar geri çekilmeyi tercih ediyor.

Tori atletik bir erkek. Műsabakanın bařlarında onu tamamen yorma řansı çok az olacaktır. Kűűk erkek bunu biliyor. Tori'nin ancak engellemeyi bařardıđı ilk savuřturmasını yaparken ona dođru eđilip kraliçeme soruyorum: "Kűűk erkeđin adı ne?"

"Bu Elia," diye fısıldıyor. "Viccra'nın kűűk kardeři."

Ah. Bu çok şeyi açıklıyor. "Viccra onunla antrenman yapıyor olmalı."

Bana bakıyor, yüzü endişeyle buruşmuş. "Sence Tori'yi yenecek mi?"

Sadece gülümsüyorum. O yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı çatıyorum. "İçgüdülerimi sorgulama küçük kuş, bu konuda değil." Uzanıp elini tutuyorum. Kaskatı kesildi. "Söz veriyorum, her şey seni memnun edecek şekilde yoluna girecek."

Başını sallıyor, yanakları pembe pembe parlıyor. Yüzünü öne çeviriyor ama... savaşı izlemiyor, bunun yerine bakışlarını diğer elindeki şarap kadehinde ya da dizlerinde tutmayı tercih ediyor.

Savaş devam ediyor ve Elia'nın stratejisi hızla belirginleşiyor. Tori'yi fiziksel olarak yıpratmayı değil, zihinsel olarak çökertmeyi hedefliyor. Tori'ye zayıf yumruklar ve gönülsüz hamlelerle sataşılıyor. Bu sırada hareket etmeye devam ediyor, daha iri ve güçlü olan erkeğin etrafında daireler çiziyor. Hızlı ve Tori'nin korunmak, her bloğa karşı koymak ve tekrar tekrar saldırmak için inanılmaz bir odaklanma harcaması gerekiyor.

Tori'yi yıpratmıyor... ama kötü ruhlu çocuğu sinirlendiriyor.

"Ough!" Tori bağırarak kılıcını havaya kaldırıyor ve inanılmaz bir güçle yere indiriyor. Elia kayarak yoldan çıkıyor, yerde yatarken sağ tarafı çamur içinde kalıyor. Tori ona doğru ilerliyor. Tori'nin gözlerindeki kana susamışlığa gülümsüyorum. Onu yakaladığını düşünüyor. Ve sonra... Tori kılıcını indirirken Elia kılıç ellerini değiştiriyor.

Elia, Tori'nin kılıcını yolundan çeker ve tek dizinin üzerine çökerek iri adama doğru döner. Elia kılıcını sol eliyle geriye doğru kavırıyor ve bıçağın keskin kenarını Tori'nin her iki kaval kemiğine doğru savuruyor. Tori geriye düşerken, Elia bir nefes alma ve alkış korosunun ortasında ayağa kalkıyor.

Tori'nin yenilgisi beklenmedikti. Elia bile onu yendiği için yarı şaşkın görünüyordu. Kılıcının kolunu başının üzerine kaldırıyor ve bana bakıyor.

Tori'yi görüyor.

Tori onun arkasında yerden yükseliyor.

"Oy!" Dikkatini çekmek için bağırıyorum. Tori ona hamle yaptığı sırada dönüp geri sıçradı. Tori bacağından kan almayı başardı ama istediği kadar değil. Tori bacağına almak istemişti, bundan hiç şüphem yok.

Kalabalık sessizleşiyor. Elia geriye düşerken gözler bana çevriliyor. "Bacağına bak," diyorum Hilde'ye. Platformdan uzaklaşıyor ve ben de kraliçemin elini sıkıyorum. Koltuğunda öne doğru oturuyor, gergin.

"Aferin! Ne ilk yarışma ama," diyorum sesimi fısıltıların arasından duyulacak kadar yükselterek. Birkaç alkış var ama daha önceki tezahüratların yakınından bile geçmiyorlar. Eminim bu insanlar, yarışmayı kazanmadığıma şaşırmışlardır.

Tori'yi azarladı, ama şimdi buna gerek yok. "Tori, aferin. Ayağa kalk. Bir sonraki mücadelen şimdi başlıyor."

"Sıradaki... meydan okuma mı?" Dik durmak için kılıcını kullanırken alay ediyor. "Ciddi olamazsınız lordum. Tıbbi yardıma ihtiyacım var..."

"Savaş alanında böyle küçük bir sıyrık için tıbbi yardım almazsın," diyorum, bakışlarımı kanlı dalların çamurla karışıp pantolonundan aşağı sızdığı kaval kemiğine kaydırarak. "Ve niyetin benim bir akıncım olmak, öyle değil mi?"

Tori kısa bir tereddütten sonra başını sallar.

Sırıtiyorum. "Savaş alanında ön saflarda olacak, şüphelenmeyen köylere saldıracaksın. Ganimet ve dişileri ilk sen seçeceksin. Belki de senden çaldıklarımı telafi etmek için kraliçeme benzeyen birini bile bulabilirsin."

Starling'e kısa bir bakış atarken Tori'nin ifadesi ekşiyor. Hafif ses tonuma anlam veremiyor ve burada kendine duyduğu güvene gülmek istiyorum. Onun kılıç koluna, dişime getirdiği utançtan, bu köye getirdiği nefretten daha fazla değer verdiğime. Böyle önemsiz bir yarışmada bir savaşçı arkadaşına saldırmaya cüret etmesi, bir baskında tam teşekküllü bir savaşçı olmak şöyle dursun, onu bir stajyer olarak kabul edeceğimi nasıl düşünebildiğini merak etmeme neden oluyor. Herhangi bir baskının başarılı olabilmesi için savaşçıların birbirlerine güvenebilmeleri gerekir. Eğer Tori'ye basit bir mücadeleyi kaybedeceği konusunda bile güvenilemiyorsa, kana susamışlığın ateşi üzerine çöktüğünde savaşçı arkadaşlarını destekleyeceği konusunda nasıl güvenilebilir?

"Ayağa kalk. Haydi. Ufukta fırtına bulutları var ve bu gece ziyafet çekilecek, Tori. Bugün burada yaptıkların için kutlanacaksın."

Tori dövüşüyor ve bir sonraki savaşı kazanıyor, beni çok üzüyor ama sonraki üç savaşı kaybediyor. Yanağında ve sol uyluğunda hafif kesikler ve karnında daha derin bir yara ile ödüllendirildi. "Sıradaki!" Erteleme istediğinde bağıryorum.

İki kez daha kazanır, sonra girdiği her savaşı kaybeder ve güneş ufka yaklaştığında vücudunun süsleyen kesikler vardır. Ne güzel bir şey. Köyünün şifacısı yaralarına bakarken onu alkışlıyor ve tebrik ediyorum. Ben platformdan aşağı inip karıma uzanırken, o bana nefret dolu bakışlar fırlatıyor. Bu platformda basamak yok, bu yüzden ellerimi beline dolayıp onu aşağıya kaldırmam gerekiyor. Bu sırada bakışları hep göğsümde kalıyor.

Coşkulu kalabalıkla birlikte ziyafetin masalara yayıldığı salona döndüğümüzde o sessiz. Bu kez fazladan yerler var - kasaba meydanına fazladan iki masa daha yerleştirilmiş. Soğuk bir gece ama yağmur yok ve soğuğu önlemek için birkaç şenlik ateşi yanıyor. Tüm masalarda yemek tabakları üst üste dizilmiş. Hizmetçi yok. Eski köleler bu gece ilk kez yerlerini alıyor.

Kraliçem akşam yemeğini yiyor ama rahatsız olduğunu söyleyerek erkenden kalkıyor. Ben de hemen peşinden gidiyorum ama onun çoktan yatağında uyuduğunu görüyorum. Davranışlarında sıkı bir şeyler var ama onu uyandırıp ruh haline dair cevaplar istemekte tereddüt ediyorum. Bunun yerine, kendim de huysuz bir şekilde uzanıyorum, ancak uyku benden kaçıyor.

ZAFER

Kendimi iyi hissetmiyorum. Kralın Rosalind'e yaptıklarını gördüğümünden beri iyi hissetmiyorum. Olec'in iğrenç ağzı beni rahatsız etmedi. Öfkesini, yanlış yönlendirilmiş öfkesini anlıyordum - ayrıca, kelimeleri neredeyse hiç duymadım. Onun yerine, Olec'e ve mahvolmuş karısına kayıtsızca bakan kralın kayıtsız -hatta memnun- ifadesini izledim. Sonra günün geri kalanını Tori'ye işkence etmesini izleyerek geçirdim, gerçi Tori başarısızlığa uğratıldığının büyük ölçüde farkında değildi ve kendi kendime düşünebildiğim tek şey, bu kralın şiddete batmış bir erkek olduğuydu, o kadar doymuş ki artık bunun farkında bile değil.

Ve o benim kocam olmak istiyor.

Yatağımı paylaşmak istiyor. Çocuklarımı büyütmek. Beni kraliçesi olarak yanında tutmak. Beni, onun yapabileceği kanlı çılgınlığı sürekli görebileceğim pozisyonlara yerleştirmek. Ve bir şekilde, bu şiddeti bana çevirebileceğinden asla korkma.

Şiddet yanlısı bir adam tarafından büyütüldüm. Bir adamın avucunun yanağıma, sırtıma, karnıma battığını hissettim. Omurgamda telin tırmağını hissettim. Kemer, küreği hissettim. Hepsine katlandım. Ama beni göğsüne götürüp, artık bu kadar şiddet yanlısı bir erkeğin söyleyemeyeceğini bildiğim sözler söylediğinde ona inandım.

Denemene gerek yok, dedi bana. Olduğun gibi gel. Ama ya olduğum kişi onu hoşnut etmezse? Belki bugün değil, yarın değil, ama bundan beş yıl sonra? Bana ne yapacak?

Hatalar yapacağım. Kraliçe olmanın ne hakkında hiçbir fikrim yok. Ve eğer benim kontrolüm dışındaki şeyler için bana bağlıysa - özellikle mirasçılar -

ve ben teslim edemiyorum... Nasıl cezalandırılacağım? Tori gibi parçalara mı ayrılacağım? Rosalind gibi, alevli altına mı batırılacağım?

Bütün gece sessizce yatıyorum, bana dokunacağından, canımı şeyin ne olduğunu soracağından endişeleniyorum. Bunun düşüşü başlatacağından endişeleniyorum. Bu erkeğe, ona haksızlık edenleri nasıl cezalandırması gerektiğini dikte etmeye başlayamam. Bu erkeğe, bana haksızlık edenleri nasıl cezalandırması gerektiğini bile dikte edemem. Ama izlemek zorunda mıyım? İzlemek istemiyorum. Bu beni korkak mı yapar? İzlemezsem zayıf olduğumu mu düşünür?

Oyunların ikinci günü için koltuklarımıza yerleşirken göz ucuyla krala bakıyorum. Rosalind sıranın sonundaki sandalyede oturmaya devam ediyor. Hilde'nin dün üzerini örttüğü çarşaf kaldırılmış ve birkaç sineğin Rosalind'in üzerine üşüşüğünü görünce dehşete kapılıyorum. Ağzına girip çıkıyorlar, daha küçük sinekler de sırtındaki açık yaralara üşüşüyorlar.

Olec onun yanında, koltuğuna yığılmış bir şekilde oturuyor. Gözleri kapalı. Uyuyor gibi görünüyor. Acaba... onu bütün gece burada koltuğuna bağlı mı bıraktılar? Hâlâ ağzı bağlı. Ona su verilip verilmediğini bilmiyorum ve ağlama isteğimle savaşmak zorundayım. Kral bana baktı. Yüzümü hızla öne çeviriyorum.

Kral Calai bana doğru eğiliyor ve dudakları kulak mememi okşayarak fısıldıyor: "Bu gece konuşacağız minik kuş. Seni neyin üzdüğünü bana anlatacaksın. Beni neden görmezden geldiğini." Sol elimi kaldırıyor ve inanılmaz pürüzsüz dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Benden korkmana gerek yok."

Bana böyle söylüyor ama kalabalığa dönüp bugün için orijinal programda yer almayan yeni bir oyun duyurduğunda yanıldığını anlıyorum.

"Tori dün çok iyiydi, değil mi?" diye bağıyor ve kalabalık alkışlayıp tezahürat yapıyor. Tori sırtıtmıyor ama dün sabah antrenman sahasına ilk adımını attığında olduğundan biraz daha eğiliyor. Omuzları artık o kadar geriye atılmış değil, çenesi artık o kadar yukarıda değil.

Bugün bulutlar geri döndü ve sıcaklık gece boyunca düştü. Üşüyorum. Bu erkekten nefret ediyorum ama yine de onun için endişeleniyorum.

"Tori'yi tekrar yarışırken görmek isterim, bu sefer daha da cüretkâr bir yarışmada. Siz ne dersiniz?" Hoş ve hafif ses tonu kalabalığı kızdırır. Tezahürat yapıyor, bağıyor ve ayaklarını yere vurarak yüksek sesle alkışlıyorlar. "Savaşçılar. Aranızdaki en güçlü kişi olan Tori ile tekrar dövüşeceksiniz. Bu kez, ancak ondan bir şeyler alabilerseniz yarınki oyunlara katılabileceksiniz."

Bu bir heyecan yarattı. Ebanora'nın kardeşi Matthias, savaşçıların arasından sıyrılıp öne çıkarak beni şaşırtıyor ve soruyor: "Efendim, açıklayabilir misiniz? Onu silahsızlandırmaktan mı bahsediyorsunuz? Kılıcını mı yoksa kalkanını mı alayım?"

"Kılıç ya da kalkan, kesinlikle, ama aslında aklımda daha kalıcı bir şey vardı. Bir el, bir kulak, burnunun ucu, belki?" Kral gülümser.

Kalabalığın nefesi kesiliyor ve çılgına dönüyor. Aramızdaki kana susamışlara asırlık bir gösteri izleme fırsatı verilirken kahkahalar çığlıklara karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımdaki hayal kırıklığı ve safrayı yutuyorum. Gözlerimi açtığımda Tori'nin annesinin öne çıktığını görüyorum. "Majesteleri, lütfen. Tori bizim en büyük oğlumuz. Sizi ya da müstakbel eşinizi her ne şekilde küçümsemiş olursa olsun, affedilmek için yalvarıyor..." Ancak Tori'nin babası onu kalabalığın arasına geri çektiğinde yalvarışları son bulur.

"Bırakın çocuk dövüşsün. Krala etme," diye bağıarak karısını çeker. Tori'nin babası korkak bir erkek değil, oğulları gibi acımasız bir erkek. Oğullarına karşı her zaman sert olduğunu biliyorum. Acaba o da bundan hoşlananlar arasında değil mi... çocuk kendi çocuğu olsa bile.

"Hepsi bu kadarsa, başlayalım. Dün Tori seni yaraladığı için Elia, sana ilk dövüşme şansını sunuyorum."

Elia öne çıkıyor, yüzünde sert bir ifade var ve bir an için reddedip krala meydan okuyabileceğini ummaya cesaret ediyorum. Sonra şöyle diyor: "Eğer sizi memnun edecekse, yerimi Vale'ye bırakabilirim, kralım."

Stajyerlerin en büyüğü, köyün etrafında gördüğüm ama kişisel bir bağlantım olmayan kahverengi saçlı bir erkek. Geniş kılıcını sıkıca kavrayarak öne çıktı. "Bu meydan okumada ilk olarak Tori'yle dövüşmekten onur duyarım kralım."

Kral çocukların arasına bakıyor. Tori'nin ağzının gerilmesini izliyorum. Aralarında ne geçti bilmiyorum ama kral onay verirken Vale'den çılgın ve tehlikeli bir enerji yayıldığını hissedebiliyorum. Çocuklar birbirlerine meydan okuyorlar ama Tori dünden beri zaten zayıflamış durumda. Hiç şansı yok.

Dünkü performansını gördüğüm kadarıyla Vale belki de buradaki en iyi üçüncü dövüşçü. Güçlü ama Elia kadar hızlı ya da çevik değil ve Tori dün birbirleriyle dövüşüklerinde onu güç bakımından eşitledi. Ama bugün öyle değil. Bugün Vale, Tori'yi sırt üstü yatırmayı başarıyor. Oradan, Tori'nin yüzüne birkaç kez yumruk atıyor ve Tori'nin iki kulağını da koparıyor. Tori'nin çığlıkları midemin sıkışmasına ve ayak parmaklarımla kıvrılmasına neden oluyor. Rüzgar

kan kokusu taşıyor. Gerçek mi hayal mi, emin değilim. Boğazımın gerisinde kahvaltımın tadını alıyorum ve Vale ayağa kalkıp Tori'nin kulaklarını kana susamış kalabalığa gösterirken kralın kolunu tutuyorum. Kulakları Tori'nin vücuduna fırlatıyor.

"Efendim, lütfen," diye soluk soluğa kaldım. "Daha fazla değil."

Kral bana bakıyor ve karanlık gözlerinde ışık parlıyor. Acımasız ifadesi yüzümde geziniyor, hiçbir yumuşaklık bulamıyor. "Tori'yi mi tercih ediyorsun?"

Gülmek istiyorum. "Hayır. Hayır, kralım. Tabii ki hayır. Ben sadece..." Ağlamak istiyorum.

Artık konuşamıyorum. Tori'nin çığlık sesi içimi titretti. Yerimden kalkıp platformun arka tarafına doğru koştum. O sabah yediğim her şeyi temizledim.

Aşağıdan bana yaklaşırken Hilde'nin nefesinin altında mırıldandığını uzaktan duyuyorum. Kral ise saçlarımı tutuyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor. "Özür dilerim, küçük kuş. İyi misin?"

"Tabii ki iyi değil," diye homurdanıyor Hilde. "Dün gece size söyledim, kraliçenizin yumuşak bir kalbi var. Bu şiddet onun için çok fazla. Eğer oyunları bu şekilde yönetmeyi planlıyorsanız, onun oyunları izlemesine gerek olmamalı."

Sonunda ayaklarımı bulduğumda kral, "Bunu onun için yapıyorum," diyor.

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum, sonuna kadar yukarıya, ışığın devasa omuzlarını ihtişamla siluet haline getirmesine hayranlıkla bakıyorum. Ve sonra bir yüksük güven boğazımdan yukarıya doğru sürükleniyor ve dudaklarımda kendini belli ediyor.

"Hayır, değilsin," diye fısıldıyorum. "ben istemedim ve istemiyorum. Bunu kendiniz için yapıyorsunuz."

Kral bana dik dik bakıyor, ifadesi taş gibi ve sert. Hilde beni döndürüp köye kadar eşlik ederken iki şeyi tüm açıklığıyla biliyorum:

Kral Calai'nin karısı olamam. Ve kesinlikle burada kalamam.

KÜÇÜK KUŞ

Hiç memnun değilim. Eşim hastalandıktan sonra Fuzier bana geldi ve hoşuma gitmeyen tavsiyelerde bulundu.

"Bırakın çocuk gitsin ve Olec'i öldürsün. Bu işi hemen bitir. Karına onun senin için öfkenden daha önemli olduğunu göster."

Bu... içten içe doğru tavsiye olduğunu bildiğim bir tavsiyeydi... ama yine de kabul etmek bana acı veriyordu. Tori'yi şifacılara bırakmak, kral olarak geçirdiğim uzun yıllar boyunca yaptığım en zor şeydi. Olec'i eğitim alanında kurban ederek öldürmek daha kolaydı ve onun kanının savaş fesat tanrılarını yatıştıracaklarını bildiğim için hoşnutsuzluğumun bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oldu.

Onun kanıyla kendimi işaretlemeyi bitiriyorum, göğüs kaslarımı boyuyorum. Yanaklarımı işaretliyorum. Ve sonra, yarın eğitime katılacak adamların her birini işaretliyorum. Aralarında Vale ve Elia'nın da olduğu sekizini seçiyorum. Yarın bu sayıyı altıya indireceğim. Ertesi gün, bu kasabanın işlerini halledeceğim. Ertesi gün Viccra'yı şef olarak atayacağım ve babası da dahil olmak üzere muhalefet etmeye cüret edenleri sürgüne göndereceğim. Son gün, leydim yanımda, yola çıkacağım.

Ancak bunlardan herhangi biri gerçekleşmeden önce, bu küçük köydeki odama dönmem gerekiyor. Kraliçemin sağlığını görmeli, iyi olduğundan emin olmalı ve önceliğimin o olduğuna dair ona güvence vermeliyim. İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, dün Hilde haklıymış gibi görünüyor. Benim küçük kuşum küçük, vahşi bir şey değil. O benim yanımda kafa koparacak bir kalkan değil, yağmuru savuşturacak bir evin sağlam kalasları. O benim sığınağım, ben de onun olmak istiyorum. O benim kılıcım değil.

Köye döndüğümde hoşnutsuzum, köylüler etrafımda çocuklar gibi dedikodu yapıyor. Kendi savaşçıları da daha iyi değil - benim başarısızlıklarım hakkında fısıltıyla konuştuklarını duyuyorum. Kıymetli Sığırcık'ımı nasıl korkuttuğumu. Bunu daha önce fark etmediğim için aptalım. Ve bir an için bile olsa Starling'in Tori'yi kayırdığı için şiddeti durdurmak istediğini düşünmeye cüret ettiğim için iki kat daha aptalım. Onun kanının akmasını istememesi, ondan hoşlandığı anlamına gelmez. Ama onun kanını görmek beni daha az sevdiği anlamına mı geliyor?

Kaşlarımı çatıyorum, salona girmeden önce duruyorum. Etrafıma insanlar doluşuyor ama ben Fuzier'e dönüp hepsinin arasından ona bağıryorum. "Kraliçem beni bu halde görünce üzülür mü?"

Fuzier sırtıyor. "Sormanız yeterli bir gösterge olmalı kralım."

Huysuz bir şekilde Rosalind ve Olec'in değerli mallarını istifleyip korudukları son odalarına gidiyorum ve bana bir banyo getirilmesini emrediyorum. Kendimi iyice ıslatıyorum, kanı yıkadığımdan emin oluyorum. Saçımı bozmak istemiyorum ama noktada yapacak bir şey yok. Bana verdiği örgüleri çıkarmak zorundayım. Buharlı sulardan çıkarken tek umudum, saçlarımı bir daha örmeyecek kadar onarılamaz bir şekilde mahvetmemiş olmam. Bu dünyadaki kısa ömrümüzün geri kalanı boyunca her gün ve sonra gelen dünyadaki sonsuzluğun geri kalanı boyunca her gün.

Uzun ve dağınık basit bir tunik ve pantolon giyip günün son ziyafetinin verildiği büyük salona dönüyorum. Kendimi garip bir şekilde gergin hissederek tahtın etrafından dolaniyorum ve karımın günün geri kalanında dinleneceği odaya giriyorum. Söyleyeceklerimi birkaç kez prova ettim ama şimdi buradayım ve birden hiçbirini hatırlayamıyorum.

Karım yatakta değil.

Mideme yerleşen çukur küçük başlıyor, ama odadan odaya geçip ondan izler buldukça genişliyor - tuniğim düzgünce katlanmış, bir tepsi yemek tamamen boş, bir sürahi su kayıp, tek bir mücevherli hançerim yok - ama karım yok.

Hayır.

Korku ve öfke iliklerime kadar
işliyor. Benim küçük kuşum
uçtu.

Hemen kıyafetlerimi çıkarıp zırh giymeyi tercih ediyorum. Kemerime balta ve kılıç takıyorum. Benimle gelmeleri için altı savaşçıyı çağırıyorum, tüm salonu bir telaş sarıyor, sonra atlarımıza binip yola koyuluyoruz. Avlanacağız.

SAVAŞCI

Ormana ulaşmam tüm öğleden sonramı aldı. Riskli bir yol, biliyorum, ama yolda Calai'nin adamları tarafından yakalanacağımdan hiç şüphem yok... ya da daha kötüsü. Calai'nin odasında bulduğum zenginliklerin hiçbirini yanıma almadım, bunun yerine sadece kendimi savunmak için Calai'nin hançerini ve takas etmek için annemin elbisesini getirmeyi tercih ettim. Ondan çalmak istemedim... en azından, zorunda olduğumdan fazlasını. Ve ne hançerin ne de elbisenin beni çok uzağa götüremeyeceğini biliyorum, ama umudum Winterbren'in dışındaki hana ulaşabilmem ve Gazap'ın ötesine geçişi takas edebilmem.

Ne bulacağımı bilmiyorum. Ebanora bana tanrılara ulaşmak için merdiven gibi inşa edilmiş taş şehirlerin hikayelerini anlattı ama bu çok inanılmaz görünüyor. Sanırım onları kendi gözlerimle görmem gerekecek. Yine de düşündüğüm kadar heyecanlı hissetmiyorum. Onun yerine, sadece korkuyorum.

Orman etrafımı sararken ve yeni botlarımı bileğime kadar ıslatan kalın çamur parçalarının arasından geçerken, bunun belki de düşüncesizce yapılmış bir seçim olup olmadığını - ilk kez değil merak ediyorum. Fazla düşüncesizce.

Kral beni bilinmeyenden daha çok korkutuyor. Ama bilinmeyenle mantık yürütülemez. Sadece kalsaydım ve onunla konuşmayı deneyecek cesareti gösterseydim Calai'yi ikna edebilir miydim? En azından... ona hoşnutsuzluğumun nedenini söyleseydim ve bunun için dilimi kesmemesini umsaydım - tanrılara dua etseydim -?

Düşündükçe ürperiyorum. Calai'nin hediyesi olan botlarımın içinde titriyorum. Hançerle birlikte sandığından çaldığım pelerin. Herhangi bir şey aldığım için utanıyorum. Kürklerini bıraktım. Bu beni hüznle dolduruyor. Giydiğim ilk kürkler, bana ilk ve beklenmedik bir zamanda verilmişti.

iyilikler. Daha önce gördüğüm tek nezaket Ebanora ve ailesindendi. Ama kaçan bir köle için giyilemeyecek kadar güzellerdi ve şüphe uyandırırıldı. Bu yüzden onları geride bıraktım. Krala bir mesaj olurlar diye umdum, çünkü ona bir not bırakmadım. Korkağım ben. Yine de diğer seçeneğim neydi? Kılıcını çekmesini ve bana haksızlık edenlere daha merhametli cezalar vermesini önermeye cüret ettiğim için hayatımın geri kalanını dilsiz mi geçirecektim? Dilimi olduğu yerde seviyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum, öyle ki yolu hâlâ görebiliyorum ama oradan kolayca görülemiyorum. Çoğunlukla at toynaklarının ve at arabalarının seslerini takip ediyorum. Bu yol çok kullanılmış. Ve gece çöküp de saran ormandan korkutucu sesler gelmeye başlayınca, tanrılar nihayet bana merhamet göstermeyi uygun görüyor. Merhamet. Bu kelime tüylerimi diken diken ediyor ve bana gülümseyişini, benimle gelmeyi düşünmeni istiyorum Calai derken kekelemesini hatırlatıyor. Ama Davral'ın vücut bulmuş hali Calai mi, yoksa kral mı?

İlerideki ağaçlarda ışıklar titriyor. Çamura bulanmış etekliğim ve sırtımdaki çanta bana ağırlık yapıyor. Yanıma çok az eşya aldım ama taşıyabildiğim kadar yiyecek ve su. Yıllardır biriktirdiğim birkaç kuruşu bir çatı ve yiyecek için mi yoksa sadece biri ya da diğeri için mi takas edebileceğimden emin değildim. Bu gece hava soğuk. Elimden gelse ahırda uyuyacak bir gece değil.

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, rüzgâr pelerininin içinden geçerek kapüşonumu yüzüme doğru savuruyor ve ben ormandan çıkıp nihayet toprak yola giriyorum. Yol hala çamurlu ve meyhanenin ön kapısına doğru attığım her adımda eteğimin botlarıma çarpışını duyuyorum. Yolun yarısına gelmiştim ki iki kadın kapıdan içeri daldı.

"Buna inanabiliyor musun?" Biri sarhoş bir şekilde diğerrinin üzerine düşerek homurdanıyor. Her iki kadının da parlak sarı saçları başlarının üzerinde toplanmış ve çok düşük yakaları büyük göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Diğeri bir şarap testisini dudaklarına götürerek cevap verir. "Gazap Kralı - burada, bu yerde mi?"

Yürümeyi bırakıyorum ve nefesimi tutuyorum. Işıklar yüzümü tamamen ortaya çıkarıyor ve orada olduğumu bile fark etmeyen iki kadını izlerken kapüşonumu hızla geri çekiyorum.

"Sence ona gerçekten tatlı davranırsam beni yatağa atar mı?" Kadınlar şimdi meyhanenin etrafında dolaşıyor, meyhane ile han arasındaki kısa meydandan geçiyorlar. Bir karenin üç tarafı, at ahırları

Hanı ve tavernayı birbirine bağlayan üçüncü taraf. Botları kaldırım taşlarında takır tukur sesler çıkarıyor.

"Belki, ikimiz de. Böyle bir erkeğin açgözlü bir iştahı olur." Dürüst olmak gerekirse beni biraz gülümseten şehvetli sesler çıkarıyorlar - eğer dişi hemen ardından "Söylentileri duydun mu?" diye eklemeseydi gülümseyecektim.

"Bir eş alması hakkında mı?"

"Evet. Ama şu anda yanında bir kadın görmüyorum."

"Bence bunu düzeltmeliyiz..." Hanın kapılarını iterek açıp iki katlı, geniş, bodur yapının içinde kaybolurlarken ikisi de kahkahalara boğulur, anahtarları ve bozuk para keseleri kalçalarında şingirdar.

Ne yapacağımı bilemez bir halde yürüme yolunda donup kalıyorum. Tavernaya gidip hancı Moira'dan oda için ödeme yapmam gerekiyor ama kadınların kıkırdadığı şey doğruysa Calai çoktan demektir. Tabii ki burada. Ve ben aptalım. Onun tarafından görülme riskini göze alamam.

Kapılar açılıyor ve derin kukuletalı üç adam dışarı çıkıyor. Bakışlarımı hızla ayaklarıma çeviriyorum, kendi kapüşonumu indiriyorum ve tavernanın gölgeli arka tarafına doğru yürümeye başlıyorum.

Yapının arka tarafındaki düz duvar boyunca birkaç kapı açık duruyor. Bunlar mutfaklara açılıyor, işçiler -ücretli işçiler- hızla içlerinden geçiyor. İçlerinden birini tanıyorum - Moira onu Rosalind'den özgürlüğünü satın alana kadar Winterbren'de köle olan yetim bir kız - ve içeri girmeden önce kolundan tutmak için hızla ileri atılıyorum.

"Dimitra," diye fısıldıyorum, yüzümü görebilmesi için kapüşonumu geri itiyorum. "Ben Winterbren'li Starling. Beni hatırladın mı?"

Kızın paniği dağılır ve solgun, çilli yüzünü bir gülümseme kaplar. "Starling! Elbette seni hatırlıyorum. Her zaman çok nazıktınız. Seni görmek çok güzel, ama ne... nedin sen..." Ve sonra sesi . Eli ağzını kapatmak için hareket ediyor, sıcak nefesinin görünür bulutlarını dağıtıyor. "Sen... Sen artık kralın kadınısın. Bu gece handaki herkesin söylediği bu. Kral bir saat önce geldiğinde büyük bir açıklama yaptı ve nerede olduğunuza dair bilgi sahibi olan herkesin ortaya çıkıp ödül almasını istedi..."

İrkiliyorum, alt dudagım titriyor. Buraya kadar geldikten sonra, çoktan öğrenilmiştim. Ben bir aptaldım. Karanlıkta yürüyerek gölgelerden kaçabileceğini sanan aptal, şapşal küçük bir kız. "I..."

Kaşlarını çatıyor ve bana iyice yaklaşıyor. Arkasında büyük bir bira fıçısı taşıyan iki adam hareket ediyor ve beni hızla binanın etrafına doğru çekiyor, ta ki meyhanenin ve ahırların köşesinde, ışığın bize dokunamayacağı alçak bir saçağın altında durana kadar.

"Keşfedilmek istemiyor musun?" diye tıslıyor.

İrkiliyorum, sonra başımı sallıyorum. Bu bir itiraf gibi geliyor.

"Kral sana karşı acımasız mı davrandı?" diye soruyor, sesi çok içten geliyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

Başımı salladım. "Sadece zalim. Ondan çok korkuyorum ve ben... ben..." Şimdi söyleyeceklerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Dimitra başını sallıyor, yüzü düzeliyor. "Burada bekle. Moira'yı getireceğim. Sana yardım edecektir, merak etme. Daha önce senin durumundaki pek çok kadına yardım etti."

Dimitra telaşla ayrıldı ama Moira ile dönmeden önce beni fazla bekletmedi. Küçük bir çocukken gördüğüm, ten rengi benimkine ve anneminkine benzeyen ilk kişiydi. Yolumuzun kesiştiği birkaç seferde bize karşı nazik davranmış ve Kışbren'e gittiğinde benimle konuşmak için her zaman elinden geleni yapmıştı.

Şimdi bana kaşlarını çatarak bakıyor ve beline kadar uzanan kıvrıkcık saç örgüsünü omzunun üzerinden itiyor. Sonra ellerimi iki elinin arasına alıyor.

"Ellerin soğuk, Starling." Ve kaşları çatıldığında tamamen farklı bir kadın gibi görünüyor. "Seni tekrar görmeyi umuyordum." Beni sımsıcak bir kucaklamayla sarıyor ve saçlarımın arasına girip "Annen sana hiç söyledi mi bilmiyorum ama o ve ben aynı topraklardanız. Seninle birlikte kaçmasına yardım etmeye çalıştım ama babanı bırakmaktan çok korkuyordu. Onların öldüğünü duyduğumda, seni Rosalind'den satın almak istedim ama o seni uygun bir fiyata satmadı."

Benden uzaklaşıyor, düz kolları ve karanlığı aydınlatan parlak bir gülümsemeye bana bakmak için beni uzatıyor. "Artık çok güzel bir kadınsın. Bunda şaşılacak bir şey yok."

"Kraldan korkuyor Moira," diyor Dimitra hemen arkasında. "Ona barınak sağlamalıyız."

Dimitra'nın cesareti ve Moira'nın rahatlığı beni şaşırtıyor. Moira sadece başını sallıyor. "Elbette. Seni gizlice arka tarafa sokacağım. Binanın diğer ucunda, zemin katta boş bir oda var. Kral ikinci katta. Fark edilmemelisin. Gel. Dimitra, önden gidip

Odayı hazırlar mısınız?" Moira elimden tutup beni ahırın arka tarafına götürürken o başını sallayıp hana doğru koşuyor.

Orada, ay ışığının ulaşmadığı binanın gölgesinin altında, beni dizlerimin üzerine itiyor, böylece at ahırlarının yarım duvarının altına oturuyoruz. İçeriden mutlu bir şekilde anırdıklarını duyabiliyorum. "Burada bekle ve gözden uzak dur. Ortalık sakinleştiğinde ve kralın adamlarının etrafta dolaşmadığından emin olduğumda seni almaya geleceğim."

Başımı sallıyorum. Döndü. Eteklerini toplayıp gitmeden önce ona "Teşekkür ederim. Böyle bir iyiliği hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Moira gülümsüyor ve önümde çömeliyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve şöyle diyor: "Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız. Dışarıda soğuk bir dünya var. Yalnızken daha da soğuk." Tereddüt ediyor ama gitmiyor ve ellerimi yakalamak için ellerini bıraktığında onları sıkıca kavıyor. "Emin misin?"

"Kesin mi?"

"Winterbren'i, hatta belki de Wrath'ı tamamen terk etmek istediğinizi varsayıyorum. Neredeyse istediğin her yere gitmene yardımcı olabilirim ve eski topraklarda seni barındırabilecek bir ailem var ama sana bunun kolay bir hayat olmadığını söyleyebilirim. Genç bir kadın ya da herhangi bir yaştaki kadın için hiçbir hayat kolay değildir. Burada kalabilirsin, alternatif olarak benim için çalışabilirsin. Sana geçinebileceğin bir ücret öderim..."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, Moira, yapamam. Kral... Eninde sonunda beni bulurdu ve sen... Bana yataklık ettiğin için seni öldürürdü. Planlarımı bildiklerini öğrenirse onlara ne yapacağından korktuğum için Kışbölüğü'ndeki arkadaşlarıma veda bile etmedim." Titriyorum ve başımı tekrar sertçe sallıyorum. "Hayır. O vahşi bir adam."

Moira'nın ağzı açık kalıyor ve kaşları çatılıyor. Yanağıma dokunuyor. "Sana karşı şiddet mi yoksa senin için şiddet mi? Arada bir fark var."

"I..." Başımı sallıyorum, sözleri kafamı karıştırıyor. Sarsıldım. "Ben sadece... midem kaldırmıyor."

Anlayışla başını sallıyor. "Sen akıllı başında yetişkin bir kadınsın. Eğer kendi kararını verdiysen, bunu sorgulamayacağım. Kral bu gece burada olduğunuzu asla bilmeyecek, ancak size şunu söyleyebilirim ki cezalandırma niyetiyle gelmiş bir erkeğe benzemiyor. Daha çok yalvarmak için gelmiş bir erkeğe benziyor..."

"Kralın adamları her yerde," diyor Dimitra, köşeyi hızla dönerken oflayıp puflayarak. "Onu gizlice içeri sokamayız, hatta

arka girişten."

Moira küfreder ve ayağa kalkar. "Hanı terk etmeleri için onlara biraz motivasyon verip veremeyeceğime bir bakayım. Burada bekle, Starling. Ortalık sakinleştiğinde senin için döneceğim."

Rüzgar gibi hızla dönüp kaçıyorlar ve beni düşüncelerimle, kaygılarımla, hatta belki de pişmanlıklarımın baş başa bırakıyorlar. Yalvarmak için gelmiş bir erkeğe benziyor. Bununla ne demek istiyor? Onun benim kadar vahşi bir erkek olmadığını mı düşünüyor? Sadece kral sıfatıyla mı hareket ediyor? Yoksa kan ve acıdan zevk mi alıyor? Başarısız olursam ya da onu üzersem bunu bana mı yöneltecek... kaçarak zaten yaptığım gibi? Yoksa şiddeti sadece bana karşı hissettiği ilgiden mi kaynaklanıyor?

Titriyorum. Sırtımı Rosalind'in hayal edebileceğinden çok daha kötü bir şekilde yüzdürmeme ihtimali yok. Yine de yıllar önce özgür bir yaşam şansım olduğunu ve Rosalind'in beni reddettiğini bilmek, ona karşı biraz daha az hayırsever hissetmeme neden oluyor. Hayırseverlik onu kurtaracak değil. Kral Calai'nin onun ruhunu tanrıların bile kurtarabileceği kadar sağlam bıraktığından emin değilim.

Ahırın ahşap duvarına yaslanmış otururken gerginliğim artıyor. Zaman geçiyor. Moira ve Dimitra geri dönmedi. Sıcaklık düştü ve tüm bu güvensizlik kanımın sıcaklığını düşürdüğü için şimdi daha da üşüyorum. Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Tanrılara, kralın aklından geçenleri bilebilmem ve elinin şiddetinin kalbini etkilemediğinden emin olabilmem için geleceğe küçük bir bakış atmama izin verip veremeyeceklerini sormak istiyorum.

Ve sonra babamınki kadar tanıdık ve bir o kadar da kötü bir ses düşüncelerimi bir halı gibi altımdan çekip alıyor. "O şimdi içeride," diyor Tori, sesi düzensiz ve öfkeli geliyor. Sesi net, korkutucu derecede net. Elimi ağzıma kapatıyorum ve ahşap yarım duvara bakıyorum. Ahırda. Bizi ayıran sadece bu çürük tahta. Nefes almıyorum. Hareket etmiyorum. "Hadi gidelim. Daha fazla beklemeyeceğim. Ödemesi gerek!"

"O rezil kral Winterbren'i yok etti." İkinci erkeğin sesi beni daha da şaşırtıyor. Bu Torbun. Torbun pek çok şey olabilir ama Tori'ye ve hatta Olec'e sadık biri değil. Torbun'un karakterini çözmek hiç kolay olmadı. Kendini sadece güce adanmış. Artık krala kolayca bağlılık duyacağını düşünmüştüm.

Torbun konuşmaya devam ediyor: "Olec ve Rosalind'e yaptıklarının intikamını alacağız. Düşünsenize, kendi oğlumu şef olarak atayacak.

Olec'in yokluğu, benim iddiamı tamamen göz ardı ediyor." Ah. Şimdi anlıyorum. Anlasam bile, Torbun'un en büyük oğlu için mutlu olamaması beni şaşırtıyor. Belki de ben gerçekten kraliçe olmak için yaratılmamışımdır. Bu küçük, kıskanç adamların hırslarına sahip değilim. Ben sadece iyiliği, sevgiyi arzuluyorum.

"İşte . Ne buldun?" Tori diyor ki.

Tanımadığım başka bir ses cevap veriyor. " geldi. Kral banyo yapmasını emretti ve hizmetkârlar da suyunu getirdi. Şimdi banyo yapıyor olmalı. Gitmeliyiz."

"Yeterli miyiz?" diyor dördüncü bir ses endişeyle.

Tori hemen cevap verdi. "Biz yedi kişiyiz." Yedi mi? Bire karşı yedi mi? Kralın zorlu bir savaşçı olduğu söyleniyor ama yedi kişi çok fazla görünüyor. Bu haçlı seferine başka kim katılırdı bilemiyorum ama birden kral için korku duymaya başladım. Şiddet yanlısı olmasına rağmen, bana özel olarak önerdiği değişikliklerin Winterbren'i daha iyi hale getireceğini söyleyebilirim. Zaten kölelerin serbest bırakılması harika bir hediye idi. Kralı öldürmelerine izin veremem. Calai'ye karşı hislerim bir yana, bu yeni özgürlükleri bu kadar çok insanın elinden almalarına izin veremem. Birini uyarmalıyım. Benim için sonuçları lanet olsun.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek, binanın sonuna gelene kadar ahşap duvarın kenarından sürünerek ilerliyorum. Burada ahşap ahır duvarları hanın taş duvarlarına dönüşüyor ve ben de koşmaya başlıyorum. Etekliğim ve çantam bana ağırlık yapıyor ama iki katlı, bodur yapıya girmemi engellemeye çalışan ürkek çalışanların yanından geçerken omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginlikle savaşıyorum.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Dimitra ışıklı binadan dışarı fırladı ve omuzlarımı tuttu. "Burada olmamalısın. Görüleceksin! Moira az önce kralın tüm adamlarını bedava bira içmek için tavernaya gelmeye ikna etti. Binada sadece kral kaldı ve o yıkanırken Moira ona şarap içiriyor."

"Yalnız mı?" Ne yaptım ben? Onu şimdi kesinlikle öldürecekler.

Kafasını sallıyor, yüzünde şaşkın ve endişeli bir ifade var. "İstediğin buydu..."

"Öyle, ama sanırım biri kralı öldürmeye çalışacak! Gidip adamlarını getirin! Acilen!" Beni dinleyip dinlemediğinden emin olmadan yanından geçip gidiyorum. Moira'nın onun ikinci katta olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama hangi oda olduğunu bilmiyorum. "Nerede o?" Omzumun üzerinden bağırlıyorum.

"Bu merdivenlerin hemen üstündeki odada!" diye bağıyor . "Ondan kaçtığın için seni cezalandırmasından endişelenmiyor musun?"

Elbette öyleyim ama Tori'nin, onca insan varken, kralı zayıf anında pusuya düşürerek öldürmesine izin veremem. Yalvarmaya gelen bir erkek. Başarılı olursam şansımı önce Tori'yle, sonra kralla denemek zorundayım. Ve eğer başaramazsam... o zaman hepimiz mahvoluruz.

Ayaklarım dar, yıpranmış merdivenlere çarptığında Tori'nin hâlâ hayatta olduğunu fark ettim. Oyunların ikinci kanlı raundu sırasında kralın onu öldüreceğini düşünmüştüm. Elini neyin tuttuğunu merak ediyorum ve belki de... kralın mantıklı düşünmeye istekli olabileceği düşüncesiyle göğsüme anlık bir ağrı doluyor.

Korku bu uzun yıllar boyunca benim tek değişmezim oldu. Ama belki de yeni bir müttefik bulmalıyım. Cesaret denen bir şey.

Han basit bir yapı. İki kattan oluşuyor ve her katta tek bir salon, salonun her iki yanında da odalar bulunuyor. İki merdiven var. Biri misafirlerin kullanımı için, diğeri ise hanın çalışanları için daha dar bir merdiven. Ben ikincisini kullanıyorum ve beni salonun bir ucundaki ikinci kata çıkarıyor. Daha geniş olan diğer merdiven ise konukları odalarla kaplı koridorun ortasına çıkarıyor. Tori'yle aynı anda ikinci kata .

İlk başta bana sırtını dönüyor ve ben bağırırken sesimden bile daha yüksek olan kalbimin boğazımda düğümlendiğini duyabiliyorum, "Calai! Tori seni öldürmek için burada!" Elim eteklerimde dolaşıyor. Çantamın kayışlarını kollarımdan aşağı kaydırıyorum ve ağır bir gümbürtüyle arkamdan yere çarpıyor.

Tori bana doğru dönerken Torbun ve diğer beş erkek onun arkasındaki boşluğu dolduruyor. Elinde bir balta olan Tori dışında hepsi kılıç sallıyor. Her iki kulağında da bandajlar var ve yüzü defalarca darbe almış gibi görünüyor ama gibi başka bir uzvu eksik değil. Bakışlarımı karşıladıktan sonra kendi bakışlarını yumruğumda tuttuğum süslü hançere çeviriyor ve sonra şimdiye kadar yaptığı en korkunç şeyi yapıyor. Bana gülümsüyor ve baltasını burnuma doğrultmak için kaldırıyor.

"Değerli kralınızın önünde size yapacağım şeyler."

Koridorun sonunda iki oda var, arkamda diğeri önümde. Önümdeki tamamen sessiz ama arkamdakinin içinden bir gümbürtü duyuyorum ve bedenimi onun önüne yerleştiriyorum. Bıçağımı havaya kaldırıyorum ve tüm adamlar gülüyor.

"Bir rezalet," diye tıslıyor Torbun.

"Hadi gidelim. Bu gece kralları öldürme gecesi - ama fahişeleri değil. Bunu bana bırak," diyor Tori.

"Calai!" Bağırıyorum - hayır, bağırıyorum. Sesim beni terk etti. Kapıya yaslanırken adını zar zor fısıldıyorum. Boştaki elimin eklemleriyle çılgınca kapıya vuruyorum, dışarı çıkmasını ve bir şekilde ordusunu buraya getirip onu zamanında savunmasını umuyorum, dua ediyorum. Ama sonra içeride olabileceğini, Moira'nın -benim emrimle- ona içirdiği şaraptan sarhoş olup Olec gibi banyoda uyuyor olabileceğini düşünüyorum. Yine de Olec, bırakın bir kadını, herhangi bir şeyi kovalamak için bile yerinden kalkmazdı. Tam bir aptalım. Ve şimdi, bir aptal olarak öleceğim. Ama en azından korkak olarak ölmeyeceğim.

Tori koridora fırlıyor ve çok sayıda yarasına rağmen bir anda üzerime geliyor. "Geri çekil," diye nefes nefese kaldım. Ama ayak parmağımıza gelene kadar daha da yaklaşıyor. Kan ve nefret kokuyor.

Adamları onu kuşatmak için harekete geçti, hepsi bana doğru döndü, üzerime çıktılar ve sırtım kapıya dayalı kalırken salonu doldurdular. Kralın hançerini uzattım. Kavrayışım sıkı ama titrek. Gerçekçi olmak gerekirse hepsini durduramayacağımı biliyorum - belki de hiçbirini. Ama öylece yere yatmayacağım. Hayatımda bunu burada yapamayacak kadar çok yere yattım. Rosalind bana onun için dönmemi ve vardiyamı bırakmamı söylediği her seferinde yere yattım. Babam bana elini her kaldırdığında yere uzandım. Annem bana ilgisizlik dolu boş gözlerle her baktığında yere uzandım.

Ama... Kralın şiddeti beni korkuttuğunda yatmayı bıraktım. Onun sadizmine karşı güç buldum. Beni koşacak kadar güçlü kılanın kral olması, kral için geri dönmem ironik. Şimdi onun için güçlü olacağım. Kral ve onun köyüme ve benim gibi insanlara verdiği sözler için savaşacağım. Ama aynı zamanda Calai ve bana gösterdiği küçük merhametler için de savaşacağım. Ve en önemlisi, kendim için savaşacağım.

"Arkanı dön, Tori," diye fısıldıyorum, gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. Ölmekten korkuyorum. Sanki... hayatım daha yeni başlamış gibi hissediyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Tori sadece baltasının bıçağıyla yanımdan uzanıyor. Baltasının körelmiş tepesini kapıya vuruyor ve bıçağın omzumu hafifçe sıyırmasına izin veriyor - bakışlarını parlatan kana susamışlık kadar açık bir tehdit. "Kapıyı açın lordum," diye alay ediyor. "Değerli kraliçeniz elimde."

"Tori, beni..." Hançerimin ucunu karnına bastırarak söylüyorum.

Mor halkalarla çevrili mavi gözleriyle bana bakıyor. Çürükleri belirgin ve grotesk. Burnu kırık görünüyor. Burun deliklerinde kurumuş kan kabukları var. Arkasındaki adamlar kapıyı kırmak, acele etmek için yaygara koparıyor ama Tori fazladan bir an ayırıp eğiliyor ve kanlı nefesiyle yanağıma fısıldıyor: "Bu handan canlı çıkacaksın ama kolsuz, bacaksız, gözsüz, dilsiz. Bir sandık gibi yanımda tutacağım basit bir leş olacaksın, istediğim zaman sikebileceğim bir leş. Bana piç üstüne piç doğuracaksın ve ben de onları senin önünde parçalara ayıracağım. Göremeyeceksin ama çığlıklarını duyabileceksin. Seni sonsuza dek böyle yaşatacağım. Sen benim özel küçük oyuncağım olacaksın."

Kapı arkamdan açıldı. Aynı anda hem paniklemiş hem de rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Calai..." Dönüyorum ama kapı bir gıcırtyla tekrar kapanıyor. Meyhanenin önünde Calai hakkında konuştuğunu duyduğum sarışın kadınlardan biri kapıyı kapatan. Yanında da bir adam vardı. Yüz hatlarını net olarak seçemesem de Calai'den bir karış kısa boylu, yuvarlak göbekli ve kahverengi saçlı olduğunu görebiliyordum.

Kapıya doğru sendeleyerek geri çekiliyorum ve Tori'ye bakmak için dönüyorum. Gözlerim geniş kapakların arasında zorlanıyor ve o anda Tori'yle aynı ifadeyi paylaşmamı eğlenceli bulmayı başarıyorum. Tori'nin arkasındaki adamlar dönmeye başladılar ama çok yavaşlar... Çünkü koridorun karşısındaki kapı açık ve çıplak göğüslü bir Calai genişliğini dolduruyor.

Diğerleri dönmeden önce adamlardan ikisi yere yığıldı. Elinde silah yok ve onları nasıl yere serdiğini anlamıyorum. Adamlardan biri bir savaş çığlığı atıyor, kılıcını kaldırarak dönüyor ve Calai'ye doğru saplıyor. Sanki onu durdurabilirmişim gibi bağıriyorum. Bu anlamsız bir düşünce, çünkü Calai kemik kralı, diğer erkeklerin kanıyla yıkanma hissine alışkın.

Calai adamın kolunu bileğinden yakalar, saldırganın kılıcı sağ gözünün birkaç santim ötesine saplanırken gözünü bile kırpmaz. Calai adama üstünlük sağlayarak kolunu geri çevirir ve ardından alnını adamın burnuna saplar.

Adam yere yığılıyor ve Calai diğer kolunu kaldırarak yumruğunu dördüncü adamın burnuna indiriyor. Adam düşmeye başlarken dirseğini adamın çenesine indiriyor ve adam geriye düşüp hizmetkârın merdiven boşluğuna yığılırken büyük bir çatırtı duyuyorum. Adamın cesedi merdivenlerden aşağı düşerken korkunç sesler çıkarır ve her birine çarpar. Bu sırada Torbun koridordan aşağı inerek misafir merdivenlerine yöneliyor, ancak Calai bir sonraki saldırganın hançerini

ve neredeyse dalgın bir şekilde koridordan aşağı fırlatır ve Torbun'un tam sırtının ortasına isabet eder.

Calai çoktan bir sonraki saldırgana geçmiştir. Adam Calai'nin karnına dört kez yumruk atıyor, ama Calai pek etkilenmiş görünmüyor. Engellemiyor. Banyo yağlarıyla parıldayan kasları, adam en kötüsünü yaparken kasılıyor. Ve sonra Calai adamı kafasından yakalıyor. Hızlı bir hareketle boynunu kırıyor.

Şimdi iki adam yerde yatıyor, üç kişi daha ölü yatıyor, merdiven boşluğundakinin ya öldüğünü ya da onu takip edeceğini varsayıyorum. Geriye sadece Tori kalıyor. Baltasını kaldıran Tori. Calai'nin kolları aşağıda. Yüzüne kan sıçramıştı. Nefesim kesildi.

Ve sonra kollarım sarsıldı. Tori homurdanıyor. Kraldan uzaklaşıyor ve yavaşça yüzüme bakmak için dönüyor. Bana göz kırpmıyor, bakışlarında öfke ve kızgınlık var ama aynı zamanda şaşkınlık da serpilmiş. Bu, onu ilk kez çocuksu gösteren dürüst bir şaşkınlık. Olabileceği adamın bu olduğunu hayal ve bir an için derin bir üzüntü duyuyorum... ve öfke... sadece zehirlenmiş karakteri için değil, hepimiz gibi onun da çocukluğundan itibaren Winterbren ve içindeki insanlara yapılan korkunç muamele tarafından zehirlendiği gerçeği için. Seçkin birkaç varlıklı kişi tüm ganimeti alıyor ve çok varlıklı olanların sırtına basıyor ya da onları . Başka bir yol olabileceğini, başından beri başka bir yol olduğunu fark etmemiştim. İnsanlara temel haysiyetleriyle muamele edilebileceğini. Zayıfların, güçlüler tarafından dövülmek yerine korunabileceğini

Güçlü.

"Böyle olmak zorunda değildi," diye fısıldıyorum, gözlerimdeki yanma azalıyor. Yaptığım şeyin büyüklüğü altında tüm bedenim titrese de Tori için ağlamayacağım.

Tori yere bakıyor. Bakışlarımı indiriyorum ve sonra elimi güzelce süslenmiş kılıcın kabzasından çekiyorum. Hareket etmiyor. Bıçak Tori'nin böğründe, iki kaburgasının arasında gömülü kalıyor. Onu öldüreceğini sanmıyorum ama durdurmaya yetiyor. Baltasını düşürüyor.

Aramızdaki zemine sertçe iniyor ve kendini ahşap zemine gömüyor. Çıkardığı şok edici sesle sarsılıyorum ve geri adım attığımda başımın arkasını kapıya çarpıyorum. "Sen benim olmalıydın," diye tıslıyor Tori, elleri hafifçe boğazıma dolanıyor. Ama Kral Calai Tori'yi saçının arkasından yakalıyor ve onu benden kolayca koparıyor, sanki ona sapladığım hançerden daha ağır değilmiş gibi koridordan aşağı fırlatıyor.

"O her zaman benimdi. Tıpkı benim onun olduğum gibi," diyor Calai basitçe, Tori'yi koridorda takip ederek ve bir dizinin üzerine çökerek. "Sen doğmadan önce. Zamandan önce."

Calai ayağa kalkmadan önce korkunç bir guruldama sesi ve ardından sessizlik duyuyorum. Dönüyor ve parmaklarının kana batırılmış gibi görüldüğünü fark ediyorum. Bir düzine hayat gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamadan birbirimize bakıyoruz. Bakışlarım onun iri gövdesini, omuzlarına dökülen örgüsüz saçlarını, yüzündeki kanı, derisinde parıldayan yağları, kaslarının çizgilerini ve öldürmek için yaratılmış vücudunun sert düzlemlerini ve çıkıntılarını inceliyor.

Ve ruh hali onu etkilediğinde sevmek için.

O da beni izliyor, bakışları başımın tepesinde, saçlarımda, çenemde ve boğazımda geziniyor. Bakışları daha aşağıya, elime iniyor - kan lekeli elime. Bakışlarını aşağıya doğru takip ediyorum ve parmaklarımdan kanlı yerlerini görünce ellerimi hızla eteğimin içinde döndürüyorum.

Bakışları benimkilere dönüyor ve ağzı açılıyor ama tek kelime etmiyor. Onun yerine, yanaklarının pembeleşmesini hayranlıkla izliyorum. Öne, bana doğru geliyor ve ben geri çekilmiyorum. Benden yarım adımdan daha az bir mesafede durup kanla kaplı iki parmağını sağ yanağıma götürdüğünde bile. Yüzümün diğer tarafında hareketi tekrarlamadan önce şakağımdan çene çizgime doğru aşağı doğru tek bir vuruş yapıyor.

İşareti ve anlamını biliyorum. Bu bir savaşçının işareti. Sadece bir kez teslim edildiğini gördüm, ben gençken Winterbren yağmalandığında ve o zamanlar genç olan Vicra yağmacılardan birini öldürdüğünde. O zamanlar Ithanuir'e gitmemişti ama yine de bir erkeği alt etmeyi başarmıştı. Bu onun ilk avıydı ve Olec ona bu işareti vermişti. Vicra o gece kutlanmıştı. Şimdi benzer bir işaret almak beni biraz dehşete düşürüyor ama aynı zamanda... çok görülmüş hissettiriyor.

Ben hiç... Bir savaşçı mı? Ben mi?

Kekelemeye başlıyorum ama elime sert bir şeyin dokunduğunu hissedince duruyorum. Aşağıya baktığımda hançerimi - kendi hançerini - parmak uçlarıma geri verdiğini görüyorum. Hançeri alıyorum.

Kralın elleri daha sonra yüzüme doğru hareket ediyor ve kulaklarımdan etrafında şekilleniyor. Beni sıkıca kavırıyor ve alınlarımızı birbirine değdiriyor. Nefesi burnumu, ağzımı ve çenemi okşuyor, Moira'nın ona verdiği şarabın kokusunu alıyor ama bu onun dövüş yeteneklerini hiç etkilememiş gibi görünüyor.

ben mi titriyorum yoksa o mu titriyor?

"Calai," diyorum aceleyle.

Sanki nefesini tutmuş da konuşmamı bekliyormuş gibi nefesini içine çekiyor. "Benden kaçtın."

"Evet," diyorum titremeye başlayarak. Zihnimde binlerce özrü bir araya getiriyorum ama hiçbirini dişlerimin arasından geçiremiyorum. "Seni tanıyorum..."

Sözümü kesiyor, sesi midemde bir kanca görevi gören, her şeyi yukarı çeken derin ve yüksek bir gümbürtü. "Ve sonra sen geri geldin," diye fısıldıyor.

"Evet."

"Hayatımı kurtarmak için." Eli vücudumun yan tarafında ilerliyor, parmak uçları elime ulaşana kadar kolumun dış kısmında geziniyor. Hançerin etrafındaki yumruğumu sıkıyor ve nefes verirken sesi benden bile titrek çıkıyor. "Teşekkür ederim, minik kuş."

Şu anda ondan duymayı beklediğim şey teşekkür etmek değil ve kemiklerimden kaldırdığı dehşet beni ayağa düşürmeye yetiyor. Beni yakalıyor. Eli belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor, hâlâ avucumda tuttuğum hançeri hiç umursamıyor gibi görünüyor. Hançeri ona karşı asla kullanmayacağımı - asla kullanamayacağımı - bilerek bırakıyorum. Bu adam bana zarar vermek için burada değil. Öyle olduğunu nasıl düşünebilirdim?

"Sana zarar vermesine izin veremezdim."

Ağzını benimkinin kenarına bastırıyor, beni tadıyor ama yeterli değil. Yeterli değil... "Çok cesurdun."

Sakalları çok daha yumuşak tenime değiyor, daha da yakınlaşmak isterken neredeyse çok kabaca. Belimden, yüzümden ve boynumdan çekiştiriyor, yanağını yanağıma bastırıyor. Onu içime çekiyorum ve korkmuş olsam da ani bir çaresizlik hissediyorum. Onun için. Bunun için. Sadece sinirlerimin bozulması ya da erkeklerin rakiplerini yere serdiklerinde bahsettikleri savaş arzusu olabilir ama benim her şeye ihtiyacım var.

"Çok korkmuştum..."

"Ama sen benden çok benim için korkuyordun." Sana karşı şiddet mi yoksa senin için şiddet mi? Arada bir fark var.

Başımı sallıyorum, serbest bırakılması gerektiğini bilmediğim gözyaşlarım akıyor. "Evet. Özür dilerim, Calai. Ben..."

"Hayır, hayır, şşş... Şşş." Beni göğsünde, ayaklarımı yerden kaldırıyor ve beni tamamen sıcaklığına ve gölgelerine getiriyor. Kollarını tamamen belime ve omuzlarıma doluyor, orta dokunmamaya dikkat ederken beni sıcaklığıyla sarıyor. "Üzgün olan benim,

küçük kuş. Kraliçem. Daha iyi bakmalıydım. Sana karşı işlediğim suçların intikamını aldım. Kendim için intikam aldım. Bu yanlıştı. Size ne istediğinizi sormalıydım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım..."

"Ben sadece... Senin şiddetini gördüğümde... Bana babamı, Rosalind'i, bana el kaldıran herkesi hatırlattın. Senin de bir başkası olacağından korktum... Eğer senden hoşnut olmazsam, beni bir kenara atacağından ya da daha kötüsünü yapacağından. Elimde hiçbir şey yok, Calai. Seni durduramam."

"Yapabilirsin. Her zaman yapabilirsin. Tıpkı Raya ve Ghabari gibi biz iki dünyadan geliyoruz. Ama Ghabari'nin başını döndüren ve elini tutan Raya'dır, tıpkı senin benimkini yapabildiğin gibi. Seni üzmemeye izin verme küçük kuş, şefkatini şiddetle mahvetmeyeceğime yemin ederim."

Kollarımı boynuna doluyorum ve sahip olduğum tüm güçle onu sıkıyorum. O da beni öyle bir sıkıyor ki, nefes almakta zorlanıyorum. Bana sertçe, "Sen güçlüsün, kuvvetlisin ve ben de senin emrine amadeyim kraliçem," diyor.

"Çok üzgünüm, Calai. Cesareti daha önce bulmalıydım..."

"Önemli bir anda buldun."

"Sana güvenmeliydim..."

"Şşş." Saçımı okşuyor. "Bunun için zamanımız olacak." Ve sonra sesi kırıldı. "Eğer hala bana sahip olacaksan?"

Aramızdaki mesafeyi zorluyorum ve ona bakıyorum, yüzlerimiz birbirine çok yakın. Yanaklarını ellerimin arasında tutup gülümsüyorum ve bir sonraki kahkahamda boğuluyorum. Bu buluşmanın böyle geçmesini hiç beklemiyordum ve sinsi Tori'ye önceki planlarımı mahvettiği için çok minnettarım.

"Sen bana sahip olursan, ben de sana sahip olurum Calai."

Gülümsüyor ve bakışlarında daha önce olmayan bir parıltıyı ele vererek beni şok ediyor. "Sana her gün sahip olacağım, olduğun şefkatli, güzel, güçlü, cesur, zeki ve kana susamış şey için. Sen benim kraliçemsin ve kalbime sahipsin."

"Söz veriyorum, bundan sonra ona dikkat edeceğim."

"Benim de seninkiyle olacağım gibi." Bakışları gözlerimin arasında geziniyor ve kısa bir süre sonra ayılıyor. "Ve bir daha benden kaçma, savaştım. Bu hayatta senin kaybının acısına tekrar dayanmam. İleride bizi ayıran tek şeyin ölüm olmasını istiyorum."

Başımı sallıyorum, güç arıyorum, cesaret arıyorum ve her ikisini de buluyorum. ". Sizinle konuşacağım ve bir kraliçenin yapması gerektiği gibi taleplerimi dile getireceğim."

Sırıtır. "Peki talepleriniz nedir leydim?"

Koridorun etrafına bakıyorum, çok sayıda cesede saygısızlık edilmişti ve sonra koridorda kalabalıklaşan küçük bir erkek ordusuna ve birkaç kadına bakıyorum, iki ifadeden biriyle bize bakıyorlardı - sırtarak ya da tam bir şok içinde.

"Beni bu katliamdan uzaklaştırın kralım," diyorum, kollarımı boynuna daha sıkı dolayarak ve kulağının lobuna bir öpücük kondurarak.

Kral titriyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, elleri popomun altında. Geriye doğru üç adım atarak bizi odasına sokuyor, sonra kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor, tüm şiddetini dışarıda bırakıyor ve içeride sadece benim şefkatimi hapsediyor.

KOCAM

Mucize üstüne mucize görürken gözlerim zevkten yanıyor. Ithanuir, Ebanora'nın söylediği ve hatta söylemediği her şey. Şimdi yanımda duruyor, kardeşi kralın yanında stajyerlik pozisyonunu kabul etmiş.

Görevi kabul etmek istemiyordu ama kral ailesini de onlara -bize- katılmaya davet edince bunu reddedemedi. Ebanora'nın annesinin şifacı olduğunu ve babasının da tarlalarda çalıştığını düşünürsek, Ebanora ile birlikte sadece annesi refakatçi olarak geldi. Altı ay sonra ayrılacak ve Ithanuir'de geçireceği bu altı ay boyunca ebeler loncasında eğitim alacak. Winterbren'de sadece bir ebe var ve o da yaşlı bir kadın, uygulamaları da çağın gerisinde kalmış. Winterbren'de gerçek bir ebelik uygulaması, burayı komşu köylerde ve Wrath'ın eteklerinde yaşayanlar için ziyaret edilecek çok cazip bir yer haline getirecektir.

Bileğimi tutuyor ve kalabalığa doğru işaret ediyor. "Şunu görüyor musun!" Başımı sallıyorum, yüzüm buruşuyor. "Ne olduğunu bilmiyorum..."

"Bu bir mamut," diyor Hilde, arkamda yerlerini almış olan kadın savaşçıların arasından. "Şımarık bir yaratık, Ithanuir yakınlarında yaşayan altı tane var. Zararsız yaratıklardır ve çocuklar onları sever. İstedikleri gibi dolaşıyorlar."

Kocaman dişleri olan, tüylü, dört ayaklı bir yaratık, meydanda tembel tembel dolaşıyor, geçtiği fiskiyelelerden su emiyor ve hem kendine hem de yoldan geçenlere su püskürtüyor. Neredeyse kral kadar dikkat çekiyor ve beni yüksek sesle ve özgürce güldürüyor. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yüksüz hissetmemiştim.

Şimdi Ghabari'nin tapınağının ağzında, Ebanora'nın ailesi, Calai'ye en yakın kadın savaşılar, Moira ve iki kızıyla çevrili bir şekilde duruyorum. Rüzgâr, başımın üzerinde karmaşık örgüler halinde bükülmüş olan buklelerimi kırbaçlıyor, sadece birkaç bukle omurgamdan aşağıya ve kulaklarımın etrafına düşüyor. Derin derin içime çekiyorum, kokular bana Ithanuir'in manzaraları kadar yabancı. Baharatlar ve güneş ışığı, bal ve tanıdık olmayan ağaçlar.

Tapınak elementlere açık, ahşap kirişler en ufak esintiyi bile yakalayan beyaz ve kırmızı kumaşlarla örtülü. Bugün çok güzel. Güneş parlıyor. Soğuk mevsime giriyor olsak da, kralın en az onun kadar beyaz kürklerinden biriyle örtülü, inci rengindeki beyaz elbisemin içinde sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyorum. Ellerimde kan kırmızısı zambaklardan oluşan bir buket tutuyorum.

Mamut kasaba meydanının yanından dolanarak geçiyor ve dikkatleri dağılan insanlar rahibin beni çağırması için tam zamanında tapınağa geri dönüyorlar. Calai törenin kendisine düşen kısmını tamamladı ve şimdi alanın ortasındaki Ghabari'nin sunağında beni bekliyor.

Başım dik, kendimden emin bir şekilde yürüyorum. Artık onun bütünlüğü içinde olduğum kadın değilim. Calai ile uzun uzun konuştuk ve bana artık tutacağından korkmadığım sözler verdi. Calai'yi güvende tutmak için korkunç şeyler yapabileceğimi kendi içimde öğrendim ve bu, başkalarının bana korkunç şeyler yaptığını gördüğünde neler hissetmiş olabileceğini biraz daha anlamama yardımcı oldu.

Onun şefkatli bir adam olduğunu düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Yine de bana karşı her zaman şefkatli olacağına inancım tam.

Yeşil yapraklarla kaplı patikada yumuşak adımlarla ilerliyorum. Yüzlerce köylü iki yanımda yükselen avlu basamaklarını dolduruyor. Korkumun tavan yapması için yeterli ama başımı kaldırıp bakımlı ve yıkanmış, beyaz pantolonlu ve bir omzuna beyaz bir kürk örtmüş Calai'ye bakıyorum. Nabzım sakinleşiyor. Nefes veriyorum ve gülümsüyorum.

Bugün bana saçlarını ördürdü ve şu anda kızıl, vahşi ve canlı görünüyor. Çok güzel görünüyor, tabii bu kadar vahşi bir adam bunu yapabilirse. Gülümsüyorum. O da benim gülümsememe kör edici bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bugün krallarının bir kraliçeyi almasını izlemek için dışarı çıkan yüzlerce insanı görmezden geliyorum - her ne kadar beni alıp yanlış sırayla evlendirmiş olsa da.

Kürsünün son basamaklarını tırmanıp ona dokunacak kadar yaklaştığımda "Küçük kuş," diyor. Ellerimi avuçlarının arasına alıp beni göğsüne doğru çekiyor ve kalabalığın içinde bir kahkaha dalgasının yayılmasına neden oluyor.

Rahip törenine başlıyor ve bana sunulan kanlı kadehi kabul ediyorum. Bu hassas bir hayat değil, vahşi bir hayat, diye düşünüyorum.

Calai'nin sağ yanağından aŗađı kan damlıyor. Kadehi ona veriyorum, o da aynısını benimkine yapıyor. Ama artık ona karşı güçsüz olduğumu düşünmemem gerektiğini daha iyi biliyorum. Gerektiğinde ben de bir savaŗçı olabilirim.

Tören göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Rahip sonunda bileklerimizi beyaz ipekle birbirine bağladığında ve Ghabari'nin kürsüsüne birlikte, tek bir kiŗi gibi adım atmamızı sağladığında buna inanmakta güçlük çekiyorum. Rahip, gittikçe gürleyen kalabalığı bir Şekilde bastırmayı baŗaran gür bir sesle Şöyle diyor: "Ve hepinize, Gazap halkına, kralın yeni gelinini, yeni kraliŗenizi takdim ediyorum."

Yükselen tezahürat kulakları sağır ediyor, tanrılara bana lütuf göstermeleri için bir çağrı. Bakıŗlarımı etrafıma çeviriyorum ve en yüksek sesle tezahürat yapan halkımı görüyorum ve onlarla birlikte gülüyorum. Calai ayaklarımı yerden kesiyor ve beni ayak parmaklarımda hissedebileceğim kadar derinden öpüyor. Beni götürürken kollarımı boynuna doluyorum ve hayatımda ilk kez kendimi gerçekten güvende, değerli ve güçlü hissediyorum.

Ve en çok sevilen.

EŞİM

"Benim kadınıym beyazlar içinde çok güzel görünüyor. Teninizin rengini daha da canlı gösteriyor." O skandal elbiseyle kaplı vücudunun üzerinde geziniyorum. "Güneş ışığı ve yıldız ışığının kutsal olmayan bir kombinasyonu."

Bana gülümsüyor ve ellerini yüzümün kenarlarında gezdiriyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni seviyorum, Calai."

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Eteklerini sıyrıp pantolonumu tekmeliyorum ve hiç vakit kaybetmeden yeni evimizin evlilik yatağına giriyorum. Artık iyice iyileştğine göre, içimde kabaran duygulardan kaçamayarak onun damlayan sıcaklığına kabaca giriyorum. Vücudu sikime boyun eğiyor, onu istediğim gibi almam için bana yer açıyor. Bu inanılmaz bir şey. Sansasyonel. Şefkat ve şiddet aynı anda.

Başımı eğiyorum ve yavaşça sallıyorum. "Sığırcık, bana nasıl bir hediye getirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Seni her şeyden çok seviyorum küçük kuşum."

Ağız sessiz bir çığlıkla açılır. Dudaklarını yalıyor. Boynumu tutuyor. Tırnakları tenime batıyor ve kalçaları kalçalarımın etrafında titriyor. "Tanrılar... Calai... sik beni."

Bir kahkaha atıyorum ve kalçalarımı onunkilere doğru daha da sert sallıyorum, etlerimizin buluşma sesi hem müstehcen hem de vahşi. Yatakta zıplıyor, saçları yastıklarımızın üzerinde bukleler halinde çağlıyor. Ellerim dizlerini açıyor. Beyazlara bürünmüş haline bakıyorum ve tanrıların büyük olduğunu bilerek başımı geriye atıyorum.

"Kimin aklına gelirdi ki?" Büyük salondaki odamın çatısına doğru inliyorum - genişleyen ailemi barındırmak için genişletilecek olan odam. Kraliçem istediği her şeye ve arzuladığı her şeye sahip olacak.

Güvenim. Sevgim. Kulağım. İyiliğim. Sonsuza dek bağlılığım ve korumam.

"Düşündüm... ne..." Starling inliyor, pelvisimi onun kine sürtmeye başladığımda sesi kesiliyor, en çok sevdiği yerde sansasyon yaratmayı umuyor. Aynı anda ellerim göğsüne doğru hareket ediyor. Elbisesinin yakasını aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Eğildim ve meme uçlarını sertçe emdim.

"Kemik kralının bir sığırcık tarafından evcilleştirileceğini," diye inliyorum.

Nefes alıyor, "Ya da sığırcık kuşunun... kemik kralını... pençeleriyle koruyacağını..."

Her bu en kutsal gecede, düğün gecemizde ilk boşalmamıza yaklaşırken birlikte inliyoruz. Hiç şüphem yok ki bu salıverme bu akşam gerçekleşecek olanların sadece ilki olacak. Onun esnek ağzına karşı inliyorum, "Evet... küçük kuşumun bu kadar şiddetli, hassas bir şey olacağını kim bilebilirdi..."

"Ya da benim kan ve kemik kralımın bu kadar yumuşak bir kalbi olduğunu." "Kraliçesi için, her zaman. Her zaman."

Kraliçemi göğsüme bastırırken tutkumuz Ithauirden duyulabilir, bana geri döndüğü için ona minnettarım ve tanrılar tarafından ona yönlendirildiğim için minnettarım.

THANK YOU

Kemik Kral ve Sığircık Kuşu'nu okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer okumaktan keyif aldıysanız, tercih ettiğiniz platformda yapacağınız bir yorum, benim gibi bağımsız yazarların çalışmalarını desteklemek için uzun bir yol kat edecektir! Eğer bu kitabı internette duyurmak istiyorsanız, beni etiketlemekten ya da bana şahsen yazmaktan çekinmeyin.

Ayrıca diğer serilerime göz atarak karanlık fantezi daha fazlasını okuyabilirsiniz.

ELIZABETH'S OTHER SERIES

ŞEHİRDEKİ SÜPERLER - MONTLAKE

Düşmanlardan aşıklara süper kahraman romanları

GATAMORA'NIN CANAVARLARI

Karanlık omegaverse canavar romantizmleri

NÜFUS SERİSİ

Karanlık distopik vampir romantizmleri

XIVERİ MATES

Scifi uzaylı canavar romanları

ABOUT ELIZABETH

Elizabeth, canavar erkeklerin - ya da bazen sadece canavarların - her zaman kızı elde ettiği ve renkli kadınların, özellikle de Siyah kadınların yüksek sesle kutlandığı fantastik aşk romanlarının yazarıdır. Şu anda kocası, küçük insanları ve köpeği King Louis ile memleketi Seattle, WA'da yaşıyor ve tam zamanlı olarak bağımsız ve geleneksel olarak yayınlanan bir yazar olarak yazıyor.

Onu Instagram'da [@estephensauthor_en](https://www.instagram.com/estephensauthor_en) veya TikTok'ta [@elizabethstephensauthor](https://www.tiktok.com/@elizabethstephensauthor) adreslerinde bulabilirsiniz, ancak gelecek kitaplarıyla ilgili büyük, büyük planlarından haberdar olmak için iyi yerler şu adresteki haber bülteni veya daha fazla sahne arkası çayı, SWAG ve sanat eserlerine erken erişim için Patreon'dur.

İçindekiler

Telif Hakkı

İthafı

TWs VE CWs

PROLOGUE

1. THRALL

2. ÖDÜL

3. VİRGİN

4. MADENİ PARA USTASI

5. RUNAWAY

6. KIYAMET

7. YARALILAR

8. FORGER

9. KRALİÇE

10. SICAKLIK

11. KEMİKLERİN KRALI

12. SAVAŞÇI

13. ZAFER

14. KÜÇÜK KUŞ

15. SAVAŞÇI

16. KOCAM

17. KARIM

TEŞEKKÜR

EDER

ELIZABETH'İN ELIZABETH DİĞER

SERİLERİ HAKKINDAKİ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

